

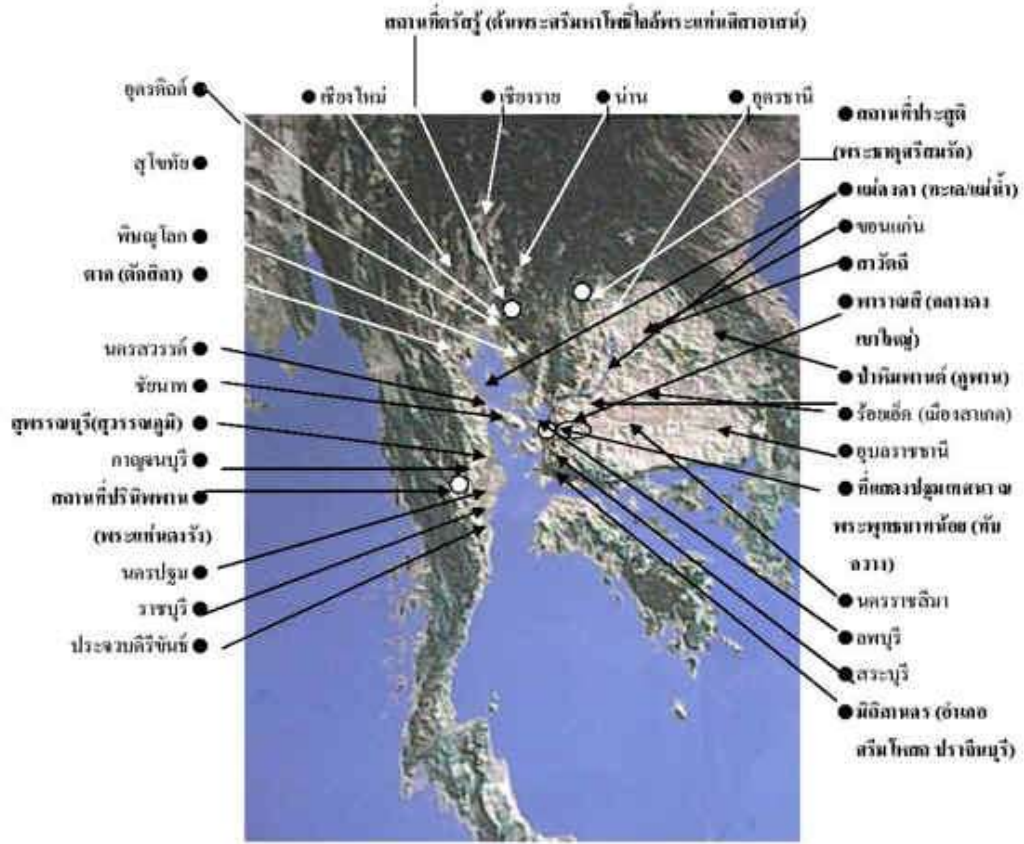
รายงานการวิจัย ฉบับย่อ
อุบัติภูมิที่แท้จริงของพระพุทธศาสนา

โดย

ศาสตราจารย์ ดร. ชัยยงค์พรหมวงศ์ และคณะ

แผนที่แสดงที่ตั้งเมืองและสถานที่ต่างๆ ในสมัยพุทธกาล
(จากหลักฐานความเชื่อดั้งเดิมและจดหมายเหตุคณะนักเดินขัง ไม่มีข้อยุติ)

ภาพที่ ๑ แสดงแผนที่สังเขป ดินแดนสยามในสมัยพระพุทธกาล

คำนำ

คณะผู้วิจัยขอเรียนว่า การศึกษาประวัติพระพุทธศาสนาครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์จะทำความจริงให้ปรากฏว่า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทรงอุบัติขึ้น ณ ที่ใด มิได้มุ่งคัดค้านหรือเปลี่ยนแปลงพระพุทธประวัติ หรือพระธรรมคำสั่งสอนที่ปรากฏใน พระไตรปิฎก

ผู้วิจัย (ศาสตราจารย์ ดร. ชัยยงค์ พรหมวงศ์) เป็นชาวพุทธที่ปฏิบัติธรรมอย่างต่อเนื่องมาตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๑๘ และที่เชื่อว่า พระไตรปิฎกเป็นพระพุทธรวณะที่แท้จริง แม้จะมีพรรคถาจากพระเถระองค์ใด ก็ล้วน มุ่งขยายความคำสอนของพระพุทธเจ้า จะเขียนจากความเข้าใจตนเองแล้วนำมาหรืออธิบายมาเขียนหรือแต่งเติมขึ้นใหม่ตามที่ Dr. Rhys Davis ชาวอังกฤษอ้างไว้ แล้วมีนักวิชาการชาวสยามนำมาขยายความ แต่อย่างไร ไม่เพราะบรรดาพระเถระล้วนเกรงกลัวบาปที่จะเกิดจากการเติมแต่งพระวณะที่ไม่ออกจากพระโอษฐ์จริง

ผู้เขียนมีความเชื่อในสัมมาทิฐิ ๑๐ ประการอย่างเคร่งครัด ว่า ทานมีผล เจริญสั่งเวทย์ หรืออัญญาแล้วมีผล วิบากกรรมดี กรรมชั่วมีชาติหน้ามี ชาติที่แล้วมีคือนรกและสวรรค์มีจริง มิใช่เพียงแต่ “สวรรค์ในอก นรกในใจ” ดังที่สอนกันในบางสำนัก มารดามีพระคุณ บิดามีพระคุณ โอปปาดิกะ คือ ฝึมิ ผู้ปฏิบัติปฏิบัติชอบ ทำให้แจ้งด้วยปัญญาอันยิ่ง

ดังนั้น จึงไม่มีการ “คู่พระ ธรรมวินัย” หรือ “สยามนิยม” ทั้งสิ้น เพียงแต่ต้องการพิสูจน์ว่า เมืองในพระไตรปิฎก เช่น พาราณสี สāvātthī ราชคฤห์ กบิลพัสดุ์ ไม่ได้อยู่ในอินเดียหรือเนปาลแต่อยู่ที่ในชมพูทวีป ซึ่งเป็นที่ตั้งของสยามลาวเขมร พม่า มอญ ในปัจจุบันที่เรียกรวมว่า สุวรรณภูมิ

หากท่านมีข้อมูลจากผู้เฒ่าในท้องถิ่น โปรดเข้าร่วมเป็นคณะผู้วิจัยกับพวกเรา

ขอขอบคุณกัลยาณมิตรทุกท่านที่ร่วมให้ข้อมูล ขออนุโมทนาบุญ กับมหากุศลที่ได้ร่วมนำพระพุทธองค์กลับคืนสู่พระพุทธอุบัติภูมิคือ ประเทศสยาม.

ชื่องานวิจัย เรื่อง “อุบัติภูมิที่แท้จริงของพระพุทธศาสนา”

คณะผู้วิจัย ศาสตราจารย์ ดร. ชัยมงคลพรหมวงษ์ ศาสตราจารย์ ดร.บุญทัน ดอกไทรงาม รองศาสตราจารย์ ศ.ดร. นิคม ทาแดง และรองศาสตราจารย์ ดร. สมาน งามสนิท รองศาสตราจารย์ ดร.สมชัย ศรีนอก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นิเวศม์ วงศ์สุวรรณ

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ ๖ ประการ คือ (๑) เพื่อศึกษาและวิเคราะห์ปัญหาและสาเหตุแห่งความสับสนที่ทำให้พระพุทธศาสนาถูกเปลี่ยนสถานที่กำเนิดในสยาม ไปอยู่ในประเทศอินเดีย เนปาล และปากีสถาน (๒) เพื่อพิสูจน์ว่า ชมพูทวีป คือ ดินแดนสุวรรณภูมิและนำไปสู่การ พิสูจน์ว่า พระพุทธอุบัติภูมิอยู่ในประเทศสยาม (๓) เพื่อศึกษาร่องรอยการประสูติศรีสุ ปฐมเทศนาการเผยแผ่ศาสนาและปรีชาญาณขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าและหาข้อสรุป เกี่ยวกับสังเวชนียสถานทั้ง ๔ คือ สถานที่ประสูติศรีสุ ปฐมเทศนาและปรีชาญาณขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าและเมืองต่างๆ ในพระไตรปิฎก (๔) เพื่อเปรียบเทียบเกี่ยวกับสภาพภูมิศาสตร์ขนบธรรมเนียมประเพณี วิถีชีวิต โบราณสถาน สถาปัตยกรรม ภาษา และหลักฐาน/ตำนานสยาม ในประเทศอินเดียและในพระไตรปิฎก (๕) เพื่อศึกษาภาษาที่ใช้ในสมัยพระพุทธกาล และ (๖) เพื่อระบุสถานภาพของพระโพธิสัตว์ สัทธัตถะหลังการตรัสรู้

การวิจัยนี้ เป็นการวิจัยคุณภาพ โดยใช้รูปแบบการวิจัยเอกสารจากพระไตรปิฎก เอกสารโบราณทางพระพุทธศาสนา กระเบื้องจารึก ศิลจารึก การสัมภาษณ์ และทัศนศึกษา

ผลการวิจัย

(๑) ด้านการพิสูจน์ดินแดนที่เป็นชมพูทวีป พบว่า ชมพูทวีป คือ ดินแดนที่ครอบคลุมประเทศสยาม ลาว เขมร พม่า และมอญ

(๒) ด้านร่องรอยการประสูติศรีสุ ปฐมเทศนา การเผยแผ่ศาสนาและปรีชาญาณขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พบว่าสังเวชนียสถานทั้ง ๔ คือ สถานที่ประสูติคือพระธาตุศรีสมร อำเภอด่านซ้าย จังหวัดเลย สถานที่ตรัสรู้คือ พระแท่นศิลาอาสน์ จังหวัดอุดรธานี สถานที่แสดงพระ ปฐมเทศนา คือ พระพุทธบาทน้อย ตำบลสองคอน อำเภอแก่งคอย จังหวัดสระบุรี และสถานที่ปรีชาญาณขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า คือ พระแท่นดงรัง อำเภอท่ามะกา จังหวัดกาญจนบุรี และเมืองต่างๆ ได้แก่ เมืองราชคฤห์ คือ จังหวัดเชียงใหม่ เมืองสาวัตถี คือ ตำบลสาวัตถี จังหวัดขอนแก่น เมืองโกสัมพดี คืออำเภอโกสัมพดี จังหวัดมหาสารคาม เมืองสาเกต คือ จังหวัดร้อยเอ็ด และเมืองพาราณสี คือบริเวณเขาใหญ่ที่ครอบคลุมดินแดนบริเวณเขาใหญ่ คือศรีเทพ อำเภอปากช่อง อำเภอเนินสูง อำเภอแก่งคอย และอำเภอวังน้ำเขียว โดยมีชายแดนติดต่อทางตะวันออกกับโคราช (โคราชบุรี) ทางตะวันตกจรดสระบุรี ทางเหนือจรดวัชรบุรี และทางใต้จรดปราจีนบุรี

(๓) ด้านสาเหตุแห่งความสับสนที่ทำให้พระพุทธศาสนาถูกเปลี่ยนสถานที่กำเนิดในสยาม ไปอยู่ในประเทศอินเดีย เนปาล และปากีสถาน พบว่า เกิดจากนักโบราณคดีชาวอังกฤษ ชื่อ เซอร์ อเล็กซานเดอร์ คันทิงแฮม ซึ่งเขียนประวัติพระพุทธศาสนาใหม่ ทำให้ พระพุทธเจ้ากลายเป็นชาวอินเดียประมาณ พ.ศ. ๒๓๕๖ และ

(๔) ด้านการเปรียบเทียบข้อมูลเกี่ยวกับสภาพภูมิศาสตร์ขนบธรรมเนียมประเพณี วิถีชีวิต โบราณสถาน พระพุทธสถาปัตยกรรม ภาษา และหลักฐาน/ตำนาน สยาม ในประเทศอินเดียและในพระไตรปิฎก พบว่า ข้อมูลด้านต่างๆ ในประเทศอินเดียไม่ตรงกับข้อมูลในพระไตรปิฎก แต่ตรงกับข้อมูลในประเทศสยามในทุกประเด็น

(๕) ด้านภาษาที่ใช้ในสมัยพุทธกาล พบว่า เป็นภาษาบาลี และภาษาท้องถิ่น คือ ภาษาไทยและลาว ที่ใช้ควบคู่กัน ไม่พบว่า มีการใช้ภาษาสันสกฤต ก่อนสมัยรัชกาลที่ ๕ ซึ่งทางการยอมรับว่า พระพุทธเจ้าเป็นชาวอินเดีย จึงเปลี่ยนการเขียนคำไทยจากการเขียนแบบบาลี เป็นแบบสันสกฤต

¹ ศาสตราจารย์ระดับ ๑๑ ประธานโครงการฟื้นฟูพระพุทธอุบัติภูมิในสยาม อดีตรองอธิการบดีมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมราช และอดีตผู้อำนวยการสำนักฝึกอบรม เสนาะและประชาสัมพันธ์สถาบันพระปกเกล้า

(๖) หลังการตรัสรู้ในคืนวันเพ็ญ เดือนหก ณ พระแท่นศิลาอาสน์ จังหวัดอุตรดิตถ์ พระโพธิสัตว์ คือ พระเจ้าสิทธัตถะในเพศบรรพชิต ได้ตรัสรู้อนุตรสัมมาสัมโพธิญาณ เป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ผู้ทรงบรรลุนิติภาวะเป็นพระผู้มีพระภาค คือ พระภควินตะ ผู้ทรงมีพุทธลักษณะ ๓๒ ประการ และสถิตอยู่ทุกที่ทุกเวลา และประทับในดวงวิญญานของพุทธศาสนิกชนที่ยึดพระพุทธรูป พระธรรม และพระสงฆ์เป็นสรณะ(ที่พึ่ง)

Research Title: AUTHENTIC BIRTHPLACE OF BUDDHISM

Researchers: Dr. Chaiyong Brahmawong, Professor of Education; Professor Dr.Boonton Dockthaisong; Dr. Nikom Tadaeng, Associate Professor; Dr. Smarn Ngarmasnit, Associate Professor; Dr. Somchai Srinok, Associate Professor and Dr. Niwet Wongsuwan. Years of Study: 1998-2024

ABSTRACT

The objectives of this study were six-fold: (1) To locate the authentic land of Chompoowip and to prove that Chompoowip is the land comprising Siam, Laos, Cambodia, and Burma, not India; (2) To trace and identify the authentic four Memorial places of birth, enlightenment, first preaching, and passing away of God Buddha; (3) To analyze the cause of of doubts and confusion as on the birthplace of God Buddha; (4) to compare information on geography, culture, traditions, and ways of life, archeology, architecture, languages, legends, and recorded inscriptions in stones and olas leaves found in India and the information in the Buddhist Tipitaka; (5) to identify the languages used in God Buddha's time; and to clarify the status of Lord Buddha after the Enlightenment.

This qualitative research was conducted during 1998-2024, employing documentary research from the Tipitaka, Buddhist ancient texts inscribed on olas leaves, stone inscriptions, interviews, and field visits.

Major Findings:

- 1) On the authentic land of Chompoowip, it was found that Chompoowip comprised Siam (present Thailand), Laos, Cambodia, Burma (Myanmar), and Malla or Maun; not India as claimed by most people.
- 2) On tracing and identifying the four authentic Memorail places of birth, enlightenment, first preaching, and passing away (Nippana) of God Buddha, it was found that the four places are (1) Birthplace at Pra That Sri Somrak in Dan Sai District of Loey Province in Northeastern Thailand; (2) Enlightenment Site at Pra Thaen Sila Art in Uttaradit Province in Lower Northern Thailand;(3) The First Buddhist Preaching to the Five disciples or Panjawakee at Pra Puthabaht Noi near Srithep at the bank of Pasak River in KaengKoi District, Saraburi Province, near the ancient town of Sri Thep; and (4) The Nippana or Passing Away at Pra Thaen Dong Rang in Ta Maka District, Kanjanaburi Province (the vicinity of Kusinarai City in the time of God Buddha. Other Buddhist-related cities and towns the ancient Kosumpee City was the present Kosumpisai District in Maha Sarakam Province; the ancient Saket City was Roi-Et Province; the present Paranasri was the present Ko Yai areas comprising Pak District of Saraburi Province, Soong Nern District of Korat, and Wang Nam Keow District bordering Korat (the ancient Korachatapura or present Nakorn Rajasrima Province) to the East, Sarapura (present Saraburi Province), and Watchrapura (preset Wichien Buri and Petchboon Province) to the North, and Prajinapura (present Prajinburi Province) to the South.
- 3) On analyzing the causes of doubts and confusion as to why the God Buddha's birthplace was changed from Siam to Hindustani (India, Nepal, and Pakistan, it was found that the cause of this misconception was Sir Alexander Cunningham who reconstructed the History of Buddhism making the Siamese born God Buddha to become an Indian around B.E 2397.
- 4) On the information on geography, culture, traditions, ways of life, archeology, architecture, languages, legends, recorded inscriptions in stones and olas leaves found in India and in the Buddhist Tipitaka, it was found that there was much conflicting information to that in India but the information is corresponding to that in Siam in all aspects.
- 5) On the languages used in God Buddha's time, it was found that Pali and the native dialects were used side by side. No Sanskrit was found until after the reign of King Rama V after the God Buddha was officially accepted to be born in India. Thai words were changed from Pali-based to Sanskrit-based spellings.
- 6) On the status of Lord Buddha after the enlightenment, it was found that Lord Buddha's status ascended from the Bhodisastva, King Sitatha to God Buddha who became *Pra Pakawanta* or a Holy Ubiquitous God with the 32 Buddhist attributes that existed everywhere at any time and dwells in the souls of all Buddhists who have sought the Three Gem Buddha, Dhamma, and Sanka as their *Sarana* (refuge).

สารบัญ

บทที่		
	คำนำ บทคัดย่อ Abstract	
๑	บทนำ	๑.๑ ข้อมูลพื้นฐานและความสำคัญของปัญหา ๑.๒ วัตถุประสงค์การวิจัย ๑.๓ คำถามวิจัย ๑.๔ สมมติฐานการวิจัย ๑.๕ ขอบเขตการวิจัย ๑.๖ นิยามศัพท์ ๑.๗ ผลที่ได้รับ กรอบแนวคิดการวิจัย
๒	วรรณกรรมและเอกสารที่เกี่ยวข้อง	๒.๑ ความเข้าใจเกี่ยวกับอินเดียและพระเจ้าของสยาม ๒.๒ ต้นเหตุแห่งความสงสัยและความสับสน ๒.๓ การเคลื่อนไหวเพื่อประท้วงที่ทางการยอมรับว่า พระพุทธศาสนาเกิดในอินเดีย
๓	วิธีดำเนินการวิจัย	๓.๑ วัตถุประสงค์การวิจัย ๓.๒ คำถามวิจัย ๓.๓ สมมติฐานการวิจัย ๓.๔ ขอบเขตการวิจัย
๔	การวิเคราะห์ข้อมูล	๔.๑ การตอบคำถามการวิจัย ๔.๒ การตรวจสอบและรับรองสมมติฐาน
๕	ผลการวิจัย	ตอนที่ ๕.๑ สาเหตุความสับสนเกิดจากชาวตะวันตก ตอนที่ ๕.๒ ที่ตั้งชมพูทวีป

		ตอนที่ ๕.๓ ที่ตั้งสังฆเวชนียสถานและ เมืองสำคัญ	๔๓
		ตอนที่ ๕.๔ บริบทสยาม	๔๔
		ตอนที่ ๕.๔ ภาษาในสมัยพุทธกาล	๔๔
๖	สรุปการวิจัย อภิปรายผล และ ข้อเสนอแนะ	๖.๑ สรุปการวิจัย ๖.๒ อภิปรายผล ๖.๓ ข้อเสนอแนะ	๕๖

บทที่ ๑

บทนำ

๑.๑ ข้อมูลพื้นฐานและความสำคัญของปัญหา

๑.๑.๑ ข้อมูลพื้นฐาน

ข้อมูลพื้นฐานที่นำมาพิจารณาเกี่ยวข้องกับประวัติศาสตร์พระพุทธศาสนา หรือประวัติพระพุทธศาสนา ไม่ใช่ พุทธประวัติ

๑.๑.๒ ความสำคัญของปัญหา-ต้นเหตุแห่งความสงสัย

๑.๑.๒.๑ **ความสำคัญของปัญหา** คือ คณะผู้วิจัยเกิดความสงสัยว่า ใครเป็นผู้ทำให้เกิดความสับสนและบิดเบือนข้อเท็จจริงระดับโลกนี้ขึ้น จึงพยายามวิเคราะห์เหตุแห่งความสงสัย เพื่อนำไปตั้งคำถามวิจัยก่อนพ.ศ. ๒๓๕๗ ชาวตะวันตกในยุโรปและอเมริกา ที่มีความรู้เรื่องราวของพุทธศาสนาคงมีไม่มากนัก จนกระทั่ง Sir Alexander Cunningham (๑๘๑๔-๑๘๘๓) ซึ่งได้รับการยกย่องว่า เป็นบิดาแห่งโบราณคดีอินเดีย มา ประจําการในกองทัพอังกฤษที่เบงกอลได้ประกาศว่า พระพุทธองค์ประสูติในประเทศสินธุสถาน (อินเดียและ เนปาลในปัจจุบัน) จนเกิดความสับสนขึ้น โดยเฉพาะชาวสยามรุ่นก่อน ส่วนรุ่นใหม่ที่ถูกครอบด้วยความคิดที่ว่า พระพุทธเจ้า เป็นชาวอินเดียจนฝังแน่นไปแล้วอาจจะไม่รู้สึกลับสนอะไร ตรงกันข้าม ใครที่พยายามฟื้นความจริง ให้ปรากฏก็อาจถูกหาว่า เพี้ยน เพื่อเจ้อเหลวไหล

๑.๑.๒.๒ **ต้นเหตุแห่งความสงสัยและความสับสน** ต้นเหตุแห่งความสับสนหรือการบิดเบือนประวัติพระพุทธศาสนา เกิดจากฝรั่งที่เป็นผู้เขียนประวัติ พระพุทธศาสนาใหม่คือ Alexander Cunningham

นับตั้งแต่ที่ Sir Alexander Cunningham เขียนประวัติพระพุทธศาสนาขึ้นใหม่และเผยแพร่ไปทั่วโลกในช่วง พ.ศ. ๒๓๕๗-๒๔๑๕ ก่อนหน้าที่เขาจะเสียชีวิต ๑๗ ปี พระพุทธองค์ก็กลายเป็นชาวอินเดีย และชมพูทวีปก็ กลายเป็นอินเดียไป ทั้งๆ ที่มีความเชื่อมาช้านานว่า ชมพูทวีป คือ ดินแดนที่เป็นที่ตั้งของสยาม ลาว เขมร พม่าและมอญ ก็หาได้ มีผู้ใดไม่ว่า จะเป็นคนสยามหรือใครอื่น กล่าวที่จจะทักท้วงข้อเท็จจริงแต่อย่างใดไม่ อาจด้วยเชื่อว่าเป็นอย่างนั้นจริง หรืออาจเกรงภัยจากการล่าอาณานิคมของอังกฤษ ก็ได้

เท่านั้นไม่พอ ชาวสยามบางคน กลับช่วยกระพือและ เผยแพร่ความคิดไปให้แพร่หลายออกไป หากไม่มีหลวงพ่อพระธรรมเจดีย์ (ปาน) เขียนหนังสือประท้วงไว้เรื่องก็คง เงียบหายไป ถึงกระนั้น ความเชื่อเรื่องพระพุทธเจ้าเป็นชาวอินเดีย ก็เข้าไปอยู่ในแบบเรียนชั้นประถมศึกษา ชาวไทยจึงเข้าใจผิดคิดว่า พระพุทธเจ้าและพระพุทธศาสนาเถรวาทอยู่ในอินเดีย

การศึกษาค้นคว้าเกี่ยวพระพุทธอุบัติภูมิ สาระในหนังสือของหลวงพ่อพระธรรมเจดีย์ (ปาน) ประกอบกับข้อสงสัยดังกล่าวในตอนต้น คณะผู้วิจัย นำโดยศาสตราจารย์ ดร. ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (อดีต พระอภิญญาโนภิกขุ แห่งวัดป่ากุง) จึง ได้ดำเนินการศึกษาวิจัยในเรื่องนี้ขึ้น

การค้นคว้าพระพุทธอุบัติภูมินี้ มีคณะผู้วิจัย ๔ คณะคือ (๑) คณะของศาสตราจารย์ ดร. ชัยยงค์ พรหมวงศ์ และรองศาสตราจารย์ ดร. นิคมทาแดง มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช (๒) คณะของอาจารย์ ศุภรัตน์ แสงจันทร์ และอาจารย์โสภณ วงศ์เทวัน นักปฏิบัติธรรมสายหลวงทวด หลวงปู่ (๓) คณะของ อาจารย์เอกอสิโร วรณศรี วิศวกรจากมหาวิทยาลัยขอนแก่นและ (๔) คณะของอาจารย์อาตม ศิโรศิริ นักวิชาการ อิสระ

ผู้เขียนในฐานะที่เป็นแกนกลางการวิจัย ได้ทำหน้าที่ประสานข้อมูลต่างๆ และนำมาสรุปเพื่อนำเสนอให้มี การเผยแพร่ความจริงนี้ให้ปรากฏแก่ชาวโลกต่อไป

๑.๒ วัตถุประสงค์การวิจัย

วัตถุประสงค์การวิจัย มี ๖ ประการคือ

- ๑) เพื่อศึกษาสาเหตุแห่งความสับสนที่ทำให้พระพุทธศาสนาถูกเปลี่ยนสถานที่กำเนิดในสยาม ไปอยู่ในประเทศฮินดูสถาน คือ อินเดีย เนปาล และปากีสถาน
- ๒) เพื่อพิสูจน์ว่า ชมพูทวีป คือ ดินแดนสุวรรณภูมิและนำไปสู่การ พิสูจน์ว่า พระพุทธอุบัติภูมิ อยู่ในประเทศสยามและประเทศเพื่อนบ้าน
- ๓) เพื่อศึกษาร่องรอยการประสูติตรัสรู้ ปฐมเทศนาการเผยแผ่ศาสนาและปรินิพพานขององค์ สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าและหาข้อสรุป เกี่ยวกับสังเวชนียสถานทั้ง ๔ คือ สถานที่ประสูติตรัสรู้ ปฐมเทศนาและปรินิพพานขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าและเมืองต่างๆ ในพระไตรปิฎก
- ๔) เพื่อเปรียบเทียบข้อมูลเกี่ยวกับสภาพภูมิศาสตร์ขนบธรรมเนียมประเพณี วิถีชีวิต โบราณสถาน สถาปัตยกรรม และหลักฐาน/ตำนาน สยาม ในประเทศอินเดียและในพระไตรปิฎก
- ๕) เพื่อศึกษาภาษาที่ใช้ในสมัยพระพุทธกาล

๖) เพื่อระบุสถานภาพพระโพธิสัตว์ คือ พระเจ้าสิทธัตถะ หลังการตรัสรู้อนุตตระสัมมาสัมโพธิญาณ

๑.๓ คำถามวิจัย

คำถามวิจัย ประกอบด้วยคำถาม ดังนี้

๑. ในประเด็นความสับสนที่เกี่ยวกับคำสอนและสถานที่เกิด และพระกัมภีร์ ศาสนาพุทธเถรวาทและมหายานต่างกันอย่างไร?
๒. ชมพูทวีป คืออะไร ครอบคลุมดินแดนของประเทศใด
๓. ภูมิประเทศ ภูเขา แม่น้ำ เมือง ตามที่ปรากฏในพระไตรปิฎกสอดคล้องกับประเทศใดบ้างอย่างไร?
๔. ภูมิอากาศในพระไตรปิฎกมีลักษณะอย่างไรสอดคล้องกับดินแดนใด?
๕. ปาฬิภาษา (ภาษาบาลี)เกิดและใช้ในดินแดนใด มีความสัมพันธ์กับภาษาไทยอย่างไรแตกต่างจากภาษาสกฤตอย่างไร?
๖. วิถีชีวิต ขนบธรรมเนียมประเพณี ศิลปะ วัฒนธรรม ที่ถือปฏิบัติในประเทศสยามกับอินเดีย และที่ถือปฏิบัติตามที่ปรากฏในพระไตรปิฎก แตกต่างหรือสอดคล้องกันอย่างไร พุทธศิลปะ (ช่วง ๑๐ หมู่) เป็นศิลปะของชาวสยามในดินแดนของประเทศใด?
๗. พุทธโบราณสถานและพุทธโบราณวัตถุในดินแดนสุวรรณภูมิกับในอินเดียโบราณมีจำนวนและลักษณะแตกต่างกันอย่างไร?
๘. พุทธสถาปัตยกรรมในประเทศสยามสอดคล้องกับลักษณะสิ่งก่อสร้างในอินเดียหรือในพระไตรปิฎกอย่างไร?
๙. หลังการตรัสรู้ สถานภาพของพระโพธิสัตว์ คือ พระเจ้าสิทธัตถะ ทรงเปลี่ยนไปอย่างไร

๑.๔ สมมติฐานการวิจัย

สมมติฐานการวิจัยเป็นสมมติฐานการวิจัยแบบคุณภาพ ไม่มีการทดสอบทางสถิติ แต่ต้องมีหลักฐานสนับสนุน มี ๑๐ ประการ ดังนี้

- ๑) ศาสนาพุทธเถรวาทเกิดในดินแดนสุวรรณภูมิ ส่วนมหายานเกิดในอินเดีย

๒) ชมพูทวีป เป็นดินแดนที่ประกอบด้วยสยาม ลาว เขมร พม่า และมอญ

๓) ภูมิประเทศ ภูเขา แม่น้ำ เมือง ตามที่ปรากฏในพระไตรปิฎกสอดคล้องด้วยที่ตั้ง ทิศ และระยะทางระหว่างเมือง ตรงกับภูเขา แม่น้ำ และเมืองในประเทศสยามและเมืองอื่นในดินแดนสุวรรณภูมิ

๔) ปฏิทินจันทรคติแสดงวันเวลาตรงกับปฏิทินจันทรคติสยามไม่ใช่ปฏิทินอินเดียหรือประเทศอื่น

๕) ปาฬิภาษา (ภาษาบาลี) เกิดและใช้ในดินแดนสุวรรณภูมิ และมีความสัมพันธ์กับภาษาไทยอย่างแยกกันไม่ออก ส่วนภาษาสันสกฤตเป็นภาษาของอินเดีย

๖) วิถีชีวิต ขนบธรรมเนียมประเพณีที่ถือปฏิบัติในประเทศสยามสอดคล้องกับที่ถือปฏิบัติตามที่ปรากฏในพระไตรปิฎก

๗) พุทธศิลปะ (ช่าง๑๐ หมู่) เป็นศิลปะของชาวสยามในดินแดนสุวรรณภูมิ

๘) พุทธโบราณสถานและพุทธโบราณวัตถุในดินแดนสุวรรณภูมิมีจำนวนมากกว่าในอินเดียโบราณ

๙) พุทธสถาปัตยกรรมในประเทศสยามสอดคล้องกับลักษณะสิ่งก่อสร้างในพระไตรปิฎก

๑.๕ ขอบเขตการวิจัย

๑.๕.๑ รูปแบบการวิจัย เป็นการวิจัยคุณภาพ ในรูปแบบการวิจัยเอกสาร

๑.๕.๒ ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง ครอบคลุมประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่เป็นแหล่งข้อมูลและเอกสารที่เกี่ยวข้องประกอบด้วย พระไตรปิฎก เอกสาร โบราณ ได้แก่ สังคหิตยวงศ์ มหาวงศ์ ชินบาลีปกรณ์ ประถมมูล ญาโณทัยปกรณ์ จารึก ได้แก่ จารึกวัดศรีชุม พงศาวดารกรุงเก่า และเอกสารปัจจุบัน ได้แก่ บันทึกของกรมพระยาดำรงเดชาานุภาพ และประชากรกลุ่มตัวอย่างที่เป็นบุคคล ที่มีความรู้เรื่องประวัติ พระพุทธศาสนาและผู้ให้ข้อมูลจากชุมชน

๑.๕.๓ เครื่องมือวิจัย ได้แก่ แบบบันทึกข้อมูล กล้องบันทึกภาพ และเครื่องบันทึกเสียง

๑.๕.๔ วิธีการเก็บและรวบรวมข้อมูล อ่านและบันทึกในเอกสาร หรือบันทึกภาพและเสียง

๑.๕.๕ การวิเคราะห์ข้อมูล วิเคราะห์ข้อมูลเพื่อตอบคำถามวิจัย รับรองสมมติฐาน และสรุปผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์

๑.๖ นิยามศัพท์

พระพุทธอุบัติภูมิ หมายถึง ดินแดนที่พระพุทธเจ้าประสูติ

สยาม หมายถึง ดินแดนที่เป็นประเทศไทยในปัจจุบัน

สุวรรณภูมิ ความหมายปัจจุบันหมายถึง ดินแดนสยาม หรือประเทศไทยในปัจจุบัน รวมถึงประเทศเพื่อนบ้าน

สุวรรณภูมิ หรือ สุวรรณภูมิ ความหมายเดิม หมายถึง เฉพาะดินแดนฝั่งตะวันตกของอ่าวไทยในสมัยพระพุทธกาล ที่อ่าวไทยถึงปากน้ำโพ จังหวัดนครสวรรค์

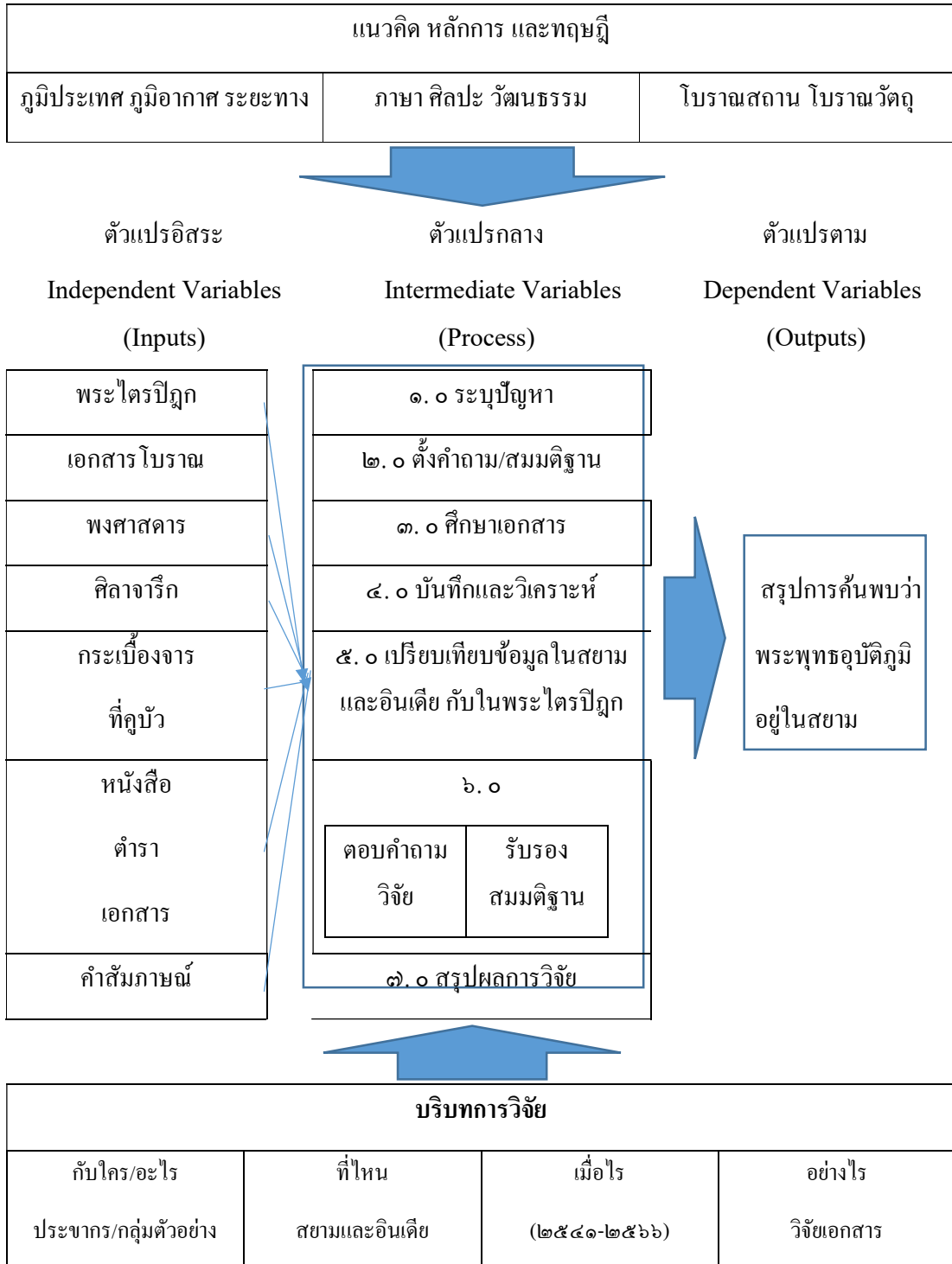
๑.๗ ผลที่ได้รับ

๑) ได้ทราบความจริงว่า ชมพูทวีป คือ ดินแดนสุวรรณภูมิและทราบว่า พระพุทธอุบัติภูมิอยู่ในประเทศสยาม

๒) ได้ที่ตั้งของสังเวชนียสถานทั้ง ๔ คือ สถานที่ประสูติตรัสรู้ ปฐมเทศนาและปรินิพพานขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าและเมืองต่างๆ ตามที่ปรากฏในพระไตรปิฎก

๓) ได้ทราบสาเหตุแห่งความสับสนที่ทำให้พระพุทธศาสนาถูกย้ายสถานที่กำเนิดในสยาม ไปอยู่ในประเทศอินเดียสถาน คือ อินเดีย เนปาล และปากีสถาน

๔) ได้ทราบข้อมูลที่แท้จริงเกี่ยวกับสภาพภูมิศาสตร์ขนบธรรมเนียมประเพณี วิถีชีวิต โบราณสถาน สถาปัตยกรรม ภาษา และหลักฐาน/ตำนาน ในสยาม ในประเทศอินเดียและในพระไตรปิฎก

ภาพที่ ๑.๑ กรอบแนวคิดการวิจัย

บทที่ ๒

วรรณกรรมและเอกสารที่เกี่ยวข้อง

วรรณกรรมและเอกสารที่เกี่ยวข้องกับคำถามวิจัยประกอบด้วยพระไตรปิฎก เอกสาร โบราณ พงสาวดาร เอกสารปัจจุบัน และศิลาจารึก

จากการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องพบข้อมูลพื้นฐานสรุปได้ดังนี้

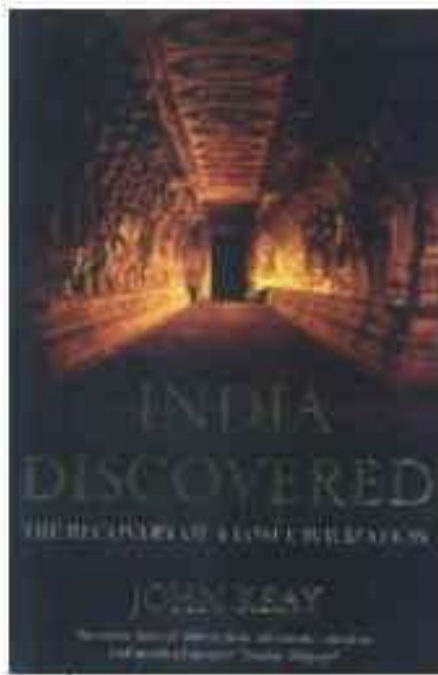
๒.๑ ความเข้าใจเกี่ยวกับอินเดียและพระเจ้าของสยาม

เมื่อสองร้อยปีที่แล้วอินเดียเป็นดินแดนที่ไม่มีประวัติศาสตร์หรือ วัฒนธรรม ปัจจุบันกลายเป็นประเทศที่ได้รับการยกย่องว่า เป็นดินแดนที่มีความเจริญรุ่งเรืองมาก่อนประวัติศาสตร์มีความโดดเด่นในด้านวัฒนธรรม ที่มีเอกลักษณ์และความต่อเนื่องมายาวนาน. . . .” Dervla Murphy แห่ง Irish เขียนแสดงความชื่นชมหนังสือของ John Keay ชื่อ *India Discovered: The Recovery of a Lost Civilization*. หนังสือเล่มนี้ทำให้เราได้ทราบความเป็นมา ของการค้นคว้าด้าน โบราณคดีที่ทำให้ฝรั่งเขียนประวัติ พระพุทธศาสนาจนทำให้พระพุทธรูปกลายเป็นชาวอินเดีย

พระเจ้าของสยาม (The Thai God) ทรงพระนามว่า Pout หรือ Codom ตามที่ปรากฏในบันทึกของชาวฝรั่งเศส (M. Simon de le Loubere เอกอัครราชทูต ฝรั่งเศสประจำสยามในสมัยสมเด็จพระนารายณ์มหาราช) ก่อนที่ชาวอังกฤษ จะเข้ามามีอำนาจในอินเดียโดยได้บันทึกไว้ว่า “พระเจ้า” ของสยามเป็นที่ เคารพนับถือในภูมิภาคต่างๆ ในอินเดียเป็นพันปีและเป็นองค์เดียวกับ เทพ เจ้าของชาว Ceylon ที่ชื่อ Buddha or Gautama ผู้ที่ได้บันทึกเรื่องนี้ไว้คือ ชาว อังกฤษชื่อ William Chambers ผู้ค้นพบโบสถ์ที่ Mahabalipuram (Keay, pp. ๖๖-๖๗)

ประเทศอินเดียกลายเป็นอู่วัฒนธรรม ได้อย่างไรและทำไม “พระเจ้า” ของ”สยามคือ พระพุทธรูปองค์และ พระพุทธศาสนาจึงถูกโยกย้ายจากแหล่งเกิดในสุวรรณภูมิซึ่งเป็นที่ตั้งของสยามลาวเขมร พม่า และมอญ ไปยัง อินเดีย ทำไมฝรั่งจึงไม่เฉลียวใจเกี่ยวกับประวัติศาสตร์พระพุทธศาสนาฉบับดั้งเดิมและหลักฐานจารึกและใบ ลานที่มีอยู่แล้วอย่างมากมายมหาศาลในประเทศต่างๆ ในสุวรรณภูมิ

คำตอบก็มีอยู่แล้วในงานเขียนของนักโบราณคดีอังกฤษ ซึ่งปรากฏอย่างชัดเจนหลายแห่งในหนังสือของ John Keay ภาที่ ๑ หน้าปกหนังสือของ John Keay (๒๐๐๑) . ในหนังสือเล่มนี้มีข้อมูลหลายประการที่แสดงว่า นักโบราณคดีอังกฤษ รวบรวมและตีความผิดจนนำไปสู่ความ เข้าใจที่ว่า พระพุทธศาสนาเกิดขึ้นใน อินเดีย ๒

ภาที่ 1 หน้าปกหนังสือของ John Keay (2001). ในหนังสือเล่มนี้ มีข้อมูลหลายประการที่แสดงว่า นักโบราณคดีอังกฤษ รวบรวมและตีความผิดจนนำไปสู่ความ เข้าใจที่ว่า พระพุทธศาสนาเกิดขึ้นใน อินเดีย

ในบทที่ว่า ด้วย “ตำนานพระพุทธ” John Keay ได้กล่าวถึงผลงานของ Captain E. Fell ซึ่งเดินทางไปสาธูจิบ่อยๆ ได้บรรยายความสวยงามของการแกะสลักหินเล่าเรื่องต่างๆ เกี่ยวกับเสาหิน วัดหิน ที่นำเสนอเรื่องราวทาง ศาสนา และเชื่อว่า สถูปที่เมืองสาธูจิเป็นของพุทธ ซึ่ง John Keay ก็สงสัยว่า หากสาธูจิเป็นพุทธจริงๆ แล้ว ชาว พุทธหายไปไหนหมด Keay บอกว่า ชาวพุทธ มีอยู่เกือบทุกประเทศ เช่น Ladakh, Nepal, Tibet, China, Burma, Thailand และ Ceylon พระพุทธศาสนามีผู้นับถือล้อมรอบอินเดียแต่ในอินเดียเองกลับไม่มีใครรู้จักศาสนาพุทธ ทำไมจึงไม่มีใครในอินเดียรู้จักพระศาสนาพุทธเลย? คำตอบแสดงอย่างชัดเจนว่า ศาสนาพุทธไม่ได้อุบัติ ขึ้นในอินเดีย ประชาชนส่วนใหญ่นับถือศาสนาฮินดู

จิตรกร William Simson (๑๘๖๒) ที่ได้เขียนภาพสีน้ำแสดงให้เห็นภาพสถูปที่เมืองสาธูจิซึ่งมีรูปปั้น หูฉิ่งเปลือยแขวนอยู่บนประตุน้ำสถูป หากเป็น โบสถ์พุทธแล้วจะมีภาพหรือหุ่นหูฉิ่งเปลือยไม่ได้เลย

อีกคนหนึ่งคือจิตรกร J. C. M (๑๘๑๔) ที่ได้เขียนภาพสีน้ำแสดง โบสถ์พราหมณ์ที่พุทธคยา เมื่อเทียบกับเจดีย์ที่มีอยู่ในปัจจุบัน จะเห็นได้ว่า แตกต่างกันมากเพราะมีการเปลี่ยนแปลงหลายครั้งเพื่อทำให้โบสถ์พราหมณ์ กลายเป็นเจดีย์พุทธ

Cunningham, Sir Alexander (b. Jan. 23, 1814, London, Eng.—d. Nov. 28, 1893, London), British army officer and archaeologist who excavated many sites in India, including Sarnāth and Sānchi, and served as the first director of the Indian Archaeological Survey.

At age 19 he joined the Bengal Engineers and spent 28 years in the British service in India, retiring as major general in 1861. Early in his career he met James Prinsep, a British numismatist and Indian scholar, who ignited his interest in Indian history and coins. In 1837 Cunningham excavated at Sarnāth, outside Vārānasi (Benares), one of the most sacred Buddhist shrines, and carefully prepared drawings of the sculptures. In 1850 he excavated Sānchi, site of some of the oldest surviving buildings in India. In addition to a study of the temple architecture of Kāshmir (1848) and a work on Ladākḥ (1854), he published *The Bhilsa Topes* (1854), the first serious attempt to trace Buddhist history through its architectural remains.

In 1861 he agreed to become director of the Indian Archaeological Survey and remained with it until it was dissolved (1865). He resumed his post when the survey was restored (1870) and during the next 15 years carried out many archaeological explorations among the ruins of northern India. He published *The Ancient Geography of India* (1871), the first collection of the edicts of the 3rd-century-BC Indian emperor Aśoka, and *The Stūpa of Bharhut* (1879). Over the years he gathered a large collection of Indian coins, the choicest of which were purchased by the British Museum. After his retirement from the survey (1885), he devoted himself to Indian numismatics and wrote two books on the subject. He was knighted in 1887.

ภาพที่ 3 ประวัติ Sir Alexander Cunningham จาก Encyclopedia

Britanica

General Sir Alexander Cunningham spent much of his career and all of his long retirement tramping across India in search of its Buddhist past.

ภาพที่ 2 Sir Alexander Cunningham (ซ้าย) ผู้เขียนประวัติ

พระพุทธศาสนาใหม่ว่า พระพุทธเจ้าประสูติในอินเดีย

๒.๒ ต้นเหตุแห่งความสงสัยและความสับสน

ต้นเหตุแห่งความสับสนหรือการบิดเบือนประวัติพระพุทธศาสนา เกิดจากฝรั่งที่เป็นผู้เขียนประวัติพระพุทธศาสนาใหม่คือ Alexander Cunningham บุคคลผู้นี้ไม่ได้นับถือพุทธศาสนาไม่ได้ศึกษาพระไตรปิฎกแต่มีความสนใจประวัติศาสตร์อินเดียและ เกรียกูโบราณ ได้ขุดค้นสถานที่ต่างๆ ในอินเดีย อาทิ เมืองสาญจิ สารนาถ (ที่อ้างว่า เป็นที่ตรัสรู้ของพระพุทธเจ้า) ฯลฯ ขุดอะไรได้ก็นำไปขายให้ British Museum ในช่วงเวลาดังกล่าว Cunningham ได้เกิดความรู้สึกอย่างรุนแรงที่จะเขียนประวัติพระพุทธศาสนาขึ้นมาใหม่จากการ ขุดค้นสถานที่ไม่กี่แห่งเขาก็เขียนประวัติพุทธศาสนาขึ้นมาใหม่ โดยไม่

ทราบหรือไม่ นำพาต่อความจริงที่ว่า ประวัติ พระพุทธศาสนามีอยู่แล้วในชมพูทวีป ซึ่งไม่ใช่อินเดียแต่เป็นดินแดนสุวรรณภูมิในปัจจุบัน เขาและคณะได้เผยแพร่ผลงาน ทำให้ กระแสความเชื่อที่ว่า พระพุทธเจ้าอุบัติขึ้นในอินเดีย (ดินแดนที่เป็นประเทศอินเดียและเนปาลในปัจจุบัน) ก็ แผ่กระจายไปทั่วโลก เขาได้รับพระราชทานอิสริยยศเป็น “อศวิน” จากผลงานดังกล่าวใน ค.ศ. ๑๘๘๗

หลังจากการขุดค้นสถานที่ต่างๆ ในโครงการศึกษาประวัติศาสตร์ของประเทศอินเดีย ใน ค.ศ. ๑๘๗๖ (พ.ศ. ๒๔ ๑๕) Cunningham ก็เริ่มเขียนเอกสาร เรื่อง ภูมิศาสตร์โบราณของอินเดีย (Ancient Geography of India) อย่างเร่งรีบ ผู้ช่วยของเขาชื่อ A. C. Carvelleyel เดินทางมา อินเดียในปีเดียวกัน และขุดค้นที่เมือง Sahet Mahet ซึ่งพวกเขาเชื่อว่า เป็นสาวัดดี (Sravasti or Savatthi) แต่ไม่พบ อะไรที่เป็นแก่นสารจึงยกกองขุดขึ้นเหนือ ไปถึงเมือง Bhuilatal ริมฝั่งแม่น้ำ Rawai แล้วสรุปว่า ที่ตรงนั้น คือกรุงกบิลพัสดุ์ (Kapilavastu) Alexander Cunningham ก็เห็นด้วยกับการค้นพบของเพื่อนร่วมงาน

อย่างไรก็ตาม ผลการค้นพบก็ทำให้เกิดการโต้เถียงระหว่า งอินเดียและเนปาลเนื่องจากสถานที่ที่ Cunningham ชี้ว่า เป็นที่ประสูติพระพุทธเจ้าอยู่ในอินเดียคือ ที่เมือง Pripahawa ห่างจากตำบล Tilaurakot สถานที่ ถือว่า เป็นลุมพินีวันประมาณ ๒๔ ไมล์

ในศตวรรษที่ ๑๐ เจ้าผู้ครองเนปาล ด้วยไม่เชื่อว่า กบิลพัสดุ์อยู่ในอินเดียได้เชิญนักโบราณคดีชาวเยอรมันซึ่ง มีความรู้เรื่องพระไตรปิฎกอย่างดีมาทำการขุดค้นและประกาศว่า กบิลพัสดุ์ตั้งอยู่ที่ตำบล Tilaurakot และสรุปว่า ที่พบในอินเดียเป็นเพียงวิหารแห่งหนึ่งเท่านั้น

ใน ปี ๑๘๘๕ รัฐบาลอินเดียของอังกฤษ ได้ส่ง P. C. Mukherjee มาเนปาลเพื่อหาข้อเท็จจริง Mukherjee ยืนยัน ว่า Tilaurakot เป็นกบิลพัสดุ์แน่นอน Tilaurakot ได้รับการยอมรับว่า เป็นกบิลพัสดุ์เพียง ๖๐ ปีก็ถูกทำลายโดยในปี ๑๘๖๑ รัฐบาลเนปาลได้เชิญ Debala Mitra แห่ง Archaeological Survey of India (ASI) มาทำการศึกษานัยว่า ต้องการยืนยันว่า Tilaurakot คือ กบิลพัสดุ์อย่างไม่ต้องสงสัยแต่ปรากฏว่า Mitra สรุปว่า Tilaurakot มีอายุไม่เกินศตวรรษที่ ๑๗ ดังนั้น จึงระบุไม่ได้ ว่า กบิลพัสดุ์อยู่ที่ใด

ข้อค้นพบของ Mitra กระตุ้นนักโบราณคดีอินเดียคือ K. M. Srivastava จาก ASI ทำการขุดค้น Pripahawa อีก ครั้ง ตามรอยของ Mukherjee และระบุว่า Pripahawa เป็นส่วนหนึ่งของอาณาจักรศักยะ และยืนยันอีกครั้งหนึ่งว่า Pripahawa เป็นกรุงกบิลพัสดุ์

รัฐบาลเนปาลไม่พอใจเป็นอย่างมาก ในปี ๑๘๘๗ จึงได้ขอให้ UNESCO ว่า จ้างนักโบราณคดีชาวอังกฤษชื่อ Dr. Robin Coningham จาก Bradford University ร่วมกับ Dr. Armin Schmidt และ Kosh

Acharya เพื่อทำการขุดค้นเพิ่มเติม พวกเขาได้พบกองเหรียญกษาปณ์โบราณ กับเครื่องปั้นดินเผาโบราณ ก็สรุปว่า กบิลพัสดุ์อยู่ที่ Tilaurakot และ UNESCO ก็ประกาศให้บริเวณนี้เป็นมรดกโลกในปีเดียวกัน

ในประเทศสยามและลาว ดังปรากฏในจารึกและใบลานจาร พงศาวดารท้องถิ่นที่แสดงเรื่องราว ในสมัย พุทธกาลของการเกิดพระเจดีย์พระพุทธรูป พระพุทธรูปและพระพุทธรูปของชาวเหนือและ ชาวลาวแสดงว่า ประชาชนมีความเชื่อว่า พระพุทธเจ้าของพวกเขาอุบัติขึ้นที่ดินแดนสุวรรณภูมิซึ่งเป็น ที่ตั้งของประเทศสยามในปัจจุบัน

ในการประกาศว่า พระพุทธศาสนาอุบัติขึ้นในอินเดียหรือเนปาล ยังความไม่พอใจให้ชาวมุท หวิปเป็นอย่างมากยิ่งแต่ก็ไม่กล้าแสดงความคิดเห็น ได้แย้ง เพราะส่วนใหญ่เป็นเมืองขึ้นของอังกฤษหรือ ฝรั่งเศส ยกเว้น ประเทศสยาม พระสงฆ์ชาวสยามที่ไม่พอใจ มีจำนวนมากแต่ไม่กล้าประท้วงอย่างเปิดเผย เนื่องจากพระผู้ใหญ่และผู้ใหญ่บางพระองค์ในสมัยพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ที่มีความเห็นคล้อยตามฝรั่ง และหันหลังให้กับหนังสือโบราณ เช่น “มหาวงศ์” และ “สังคีตยวงศ์” เนื่องจากเห็นว่า นักไปในทาง ปาฏิหาริย์ จึงยึดถือที่ฝรั่งเผยแพร่ เป็นเหตุให้ “ชาวโยนก” กลายเป็นพวกกรีก พระยามิลินทร์และพระ นาคเสนก็กลายเป็นฝรั่งกรีกไปสิ้น โดยไม่นำพาความเชื่อของชาวเหนือที่ถือว่า พระยามิลินทร์และพระ นาคเสนเป็นชาวเหนือ

๒.๓ การเคลื่อนไหวเพื่อประท้วงที่ทางทหารยอมรับว่าพระพุทธศาสนาเกิดในอินเดีย

ในรัชสมัยพระปิยมหาราช มีพระเถระรูปหนึ่งคือ พระเดชพระคุณพระธรรมเจดีย์ (ปาน) แห่ง วัดมหารณ พาราม ได้เคลื่อนไหวประท้วงการที่พระผู้ใหญ่และทางการยอมรับการแอบอ้างว่า พระพุทธศาสนาเกิดใน อินเดีย ด้วยการเขียนหนังสือ “พระเจ้า ๕๐๐ ชาดิ-อ้อยต้นจืดปลายหวาน กินนานอร่อย” เพื่อเป็นอนุสรณ์ ที่ พระปิยมหาราช ครองราชย์ได้ ๒๕ ปี เนื้อหาของหนังสือ ประท้วงคณะสงฆ์ที่ยอมรับว่า พระพุทธองค์ ประสูติในอินเดีย ตามที่ชาวอินเดียจาก เมืองกาสิ ๘ คนนำมาเสนอ

หลวงพ่อบานฯ กล่าวหาว่า เมื่อชาวอินเดียทั้ง ๘ คนนี้เดินทางกลับอินเดีย ได้นำพระไตรปิฎก อภิธานศัพท์ และคำสอนในพระพุทธศาสนาไปประเทศอินเดียด้วยและเมื่อชาวอินเดียพวกนี้กลับมา กรุงเทพ ก็กลับมาพร้อม แผนที่ประเทศอินเดียฉบับใหม่ (ตอนนั้นยังไม่ได้ชื่อประเทศอินเดีย) ที่มีชื่อ

² อินดูสถาน เปลี่ยนชื่อเป็นอินเดีย โดยนำชื่อ อินเดีย (Indies-Land of King In) ของขุนอินเขาเขียว สวามีนางกวักทองมา จากชมพุกวิป ไปเป็นชื่อ ประเทศตนเอง จึงทำให้นักวิชาการ บอกว่า อินเดียอยู่ในชมพุกวิป คือ สยาม ลาว เขมร พม่า และมอญ ชาวอินเดียไม่ทราบด้วยซ้ำไปว่า ประเทศตนอยู่ในชมพุกวิป

เมืองแม่ น้ำ ภูเขา ฯลฯ ตามที่ปรากฏในพระไตรปิฎกก็ยิ่งทำให้คนสยาม เชื่อว่า พระพุทธอุบัติขึ้นในอินเดียมากยิ่งขึ้น โดยให้การต้อนรับอย่างดีได้ขายนมเนย ภายหลังก็ได้มีการเรียราย เงินทองเพื่อไปสร้างเจดีย์ที่สถานที่ตรัสรู้ณ พุทธคยาแต่หาไม่มีใครสังเกตไม่ว่า ระยะทางและทิศทางระหว่างเมือง ต่างๆ ในอินเดียขัดแย้งกับที่ปรากฏในพระไตรปิฎกชนิดหน้ามือเป็นหลังมือ ศาสตราจารย์ ดร. ปรีดีเกษมทรัพย์ อดีตอธิการบดีมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์บอกว่า "... ผู้เฒ่าผู้แก่โบราณมาก ที่มีคนบอกว่า พระพุทธเจ้าเป็นอินเดีย. . . ." นับตั้งแต่พ.ศ. ๒๕๔๓ มีนักวิชาและกลุ่มผู้ปฏิบัติธรรม ๓ กลุ่ม ได้รับการจุดประกายจากหนังสือ "อัยตัน จีตปลายหวานฯ" ของพระธรรมเจดีย์ (ปาน) และจากความสงสัยที่มีมายาวนานเกี่ยวกับคติที่ว่า พระพุทธเจ้าอุบัติ ขึ้นในอินเดียจึงได้เริ่มศึกษาค้นคว้า ประวัติพระพุทธศาสนาตามคติเดิมเกี่ยวกับที่ประสูติตรัสรู้ปฐมเทศนาและ เผยแผ่ศาสนาขององค์พระศาสดาในช่วงเวลา ๘๐ พรรษาจนเสด็จดับขันธปรินิพพาน ตามเอกสาร โบราณ หลายฉบับ ได้แก่ (๑) พงสาวดารกรุงเก่า ฉบับราชบัณฑิตยสถาน (๒) ประกาศเทวดาครั้งสังคายนาพระไตรปิฎก ในรัชกาลที่ ๑ พ.ศ. ๒๓๓๑ (๓) หนังสือ "สังคีตยวงค์" ซึ่งสมเด็จพระวันรัตน์ (แก้ว) วัดพระเชตุพน (เป็นพระ อาจารย์ของพระมหาสมณเจ้ากรมพระปรมานุชิตชิโนรส) ได้เขียนไว้ใน พ.ศ. ๒๓๓๒ ได้แสดงให้เห็นชัดเจนว่า ชมพูทวีป คือ ดินแดนที่เป็นที่ตั้งของ ๕ ประเทศคือ สยาม ลาว เขมร พม่าและมอญ ชาวสุวรรณภูมิถือคตินี้มา ตั้งแต่บรรพกาล (๔) มูลศาสนา (๕) ศิลาจารึกวัดศรีชุม (๖) คัมภีร์อูรังคธาตु และ (๗) คัมภีร์มหาวงศ์ที่ Ceylon นำไปเปลี่ยนชื่อเป็นศรีลังกา และนำคัมภีร์มหาวงศ์เป็นประวัติศาสตร์ตนเอง

³ ส่วนเป็นเมืองที่ตั้งชื่อเหมือนเมืองในพระไตรปิฎก เพื่อจะให้สมจริงตาม Alexander Cunningham เขียนประวัติพระพุทธศาสนาใหม่ว่า พระพุทธเจ้าเป็นชาวอินเดีย แต่มีพิรุณ เพราะทิศทางและระยะทางระหว่างเมืองไม่ตรงกับพระไตรปิฎก

บทที่ ๓

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยนี้ เป็นการวิจัยคุณภาพ โดยใช้วิธีการวิจัยเอกสาร (Documentary Research) ภาคสนาม

คณะผู้วิจัยแบ่งการวิจัยเป็น ๒ ชั้น คือ (๑) การวิจัยเอกสาร (Documentary Research) จาก พระไตรปิฎก อรรถกถาจารย์ เอกสาร โบราณทางพระพุทธศาสนา ศิลจารึก พงสาวดาร และตำนาน และ สัมภาษณ์ผู้สูงอายุที่มีอายุเกิน ๕๐ ปีหรือผู้ที่ยังไม่ถูกครอบงำด้วยแนวคิดประวัติพระพุทธศาสนาจาก ตะวันตกและ อินเดีย (๒) เป็นการศึกษภาคสนาม โดยเดินทางไปศึกษาแนวคิดตามสถานที่ต่างๆ เพื่อ ทาร่องรอยการประสูติ ตรัสรู้ เผยแผ่ศาสนา และปรินิพพานทั้งในประเทศสยามและใกล้เคียง รวมทั้งใน ประเทศอินเดียและเนปาล และ ทำการวิเคราะห์และหาข้อสรุปเพื่อกำหนดสถานที่ประสูติตรัสรู้ปฐม เทศนา และปรินิพพาน พร้อมทั้งระบุ เมืองต่างๆ จากหลักฐานทางโบราณคดีที่ได้จากการวิจัย ระยะที่ ๑ และ ระยะที่ ๒

๓.๑ วัตถุประสงค์การวิจัย

วัตถุประสงค์การวิจัย มี ๖ ประการคือ

- ๑) เพื่อศึกษาและวิเคราะห์สาเหตุแห่งความสับสนที่ทำให้พระพุทธศาสนาถูกเปลี่ยนสถานที่ กำเนิดในสยาม ไปอยู่ในประเทศอินเดีย เนปาล และปากีสถาน
- ๒) เพื่อพิสูจน์ว่า ชมพูทวีป คือ ดินแดนสุวรรณภูมิและนำไปสู่การ พิสูจน์ว่า พระพุทธอัครบิดรมิ อยู่ในประเทศสยามและประเทศเพื่อนบ้าน
- ๓) เพื่อศึกษาร่องรอยการประสูติตรัสรู้ ปฐมเทศนาการเผยแผ่ศาสนาและปรินิพพานขององค์ สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าและหาข้อสรุป เกี่ยวกับสังเวชนียสถานทั้ง ๔ คือ สถานที่ประสูติตรัสรู้ ปฐม เทศนาและปรินิพพานขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าและเมืองต่างๆ ในพระไตรปิฎก
- ๔) เพื่อเปรียบเทียบข้อมูลเกี่ยวกับสภาพภูมิศาสตร์ขนบธรรมเนียมประเพณี วิถีชีวิต โบราณสถาน สถาปัตยกรรม ภาษา และหลักฐาน/ตำนาน สยาม ในประเทศอินเดียและในพระไตรปิฎก
- ๕) เพื่อศึกษาภาษาที่ใช้ในสมัยพระพุทธกาล
- ๖) เพื่อระบุสถานที่ภาพของพระโพธิสัตว์ คือ พระเจ้าสิทธัตถะ หลังตรัสรู้บรรลุนุตระสัมมา สัมโพธิญาณ

๓. ๒ คำถามวิจัย

คำถามวิจัย ประกอบด้วยคำถามหลักและคำถามย่อย ดังนี้

คำถามหลัก	คำถามย่อย
คำถามหลักที่ ๑ ในประเด็นที่เกี่ยวกับคำสอนและสถานที่เกิด และพระคัมภีร์ ศาสนาพุทธเถรวาท และมหายานต่างกันอย่างไร?	๑) เถรวาท เป็นพุทธลัทธิที่มีลักษณะอย่างไร ๒) มหายาน เกิดขึ้นจากสาเหตุใด และพัฒนาการอย่างไร ใครเป็นต้นเหตุ? ๓) พระคัมภีร์เถรวาทและพระคัมภีร์มหายาน?
คำถามหลักที่ ๒ ชมพูทวีป คืออะไร ครอบคลุมดินแดนของประเทศใด	๑) เหตุใดอินเดียจึงกลายเป็นชมพูทวีป? ๒) ชมพูทวีปที่แท้จริง อยู่ที่ไหน มีหลักฐานอะไรสนับสนุน?
คำถามหลักที่ ๓ ภูมิภาค กูเชา แม่น้ำ เมืองตามที่ปรากฏในพระไตรปิฎกสอดคล้องกับประเทศใดบ้าง อย่างไร?	๑) ภูมิภาค กูเชา แม่น้ำ และเมือง ในอินเดียมีลักษณะอย่างไร ๒) ภูมิภาค กูเชา แม่น้ำ และเมือง ในสยามมีลักษณะอย่างไร ๓) ภูมิภาค กูเชา แม่น้ำ และเมือง ในพระไตรปิฎกมีลักษณะอย่างไร
คำถามหลักที่ ๔ ภูมิภาคในพระไตรปิฎกมีลักษณะอย่างไรสอดคล้องกับดินแดนใด?	๑) ช่วงเดือนเข้าพรรษาในพระไตรปิฎกตรงกับช่วงปีเดียวกันในประเทศใด? ๒) ปราสาท ๓ ถู อยู่ในดินแดนใด? ๓) ปฏิทินจันทรคติแสดงวันเวลาตรงกับประเทศใด?
คำถามหลักที่ ๕ ปาฬิภาษา (ภาษาบาลี) เกิดและใช้ในดินแดนใด มีความสัมพันธ์กับภาษาไทยอย่างไร แตกต่างจากภาษาสกฤตอย่างไร?	๑) ปาฬิภาษา (ภาษาบาลี) เกิดและใช้ในดินแดนใด ๒) มีความสัมพันธ์กับภาษาไทยอย่างไร ๓) ปาฬิภาษา (ภาษาบาลี) แตกต่างจากภาษาสกฤตอย่างไร?
คำถามหลักที่ ๖ วิถีชีวิต ขนบธรรมเนียมประเพณี ศิลปะ วัฒนธรรม ที่ถือปฏิบัติในประเทศสยามกับ	๑) วิถีชีวิต ขนบธรรมเนียมประเพณี ศิลปะ วัฒนธรรม ที่ถือปฏิบัติในประเทศสยามกับอินเดีย

- อินเดียและที่ถือปฏิบัติตามที่ปรากฏใน
พระไตรปิฎก แตกต่างหรือสอดคล้องกันอย่างไร
พุทธศิลปะ (ช่าง๑๐ หมู่) เป็นศิลปะของชาวสยาม
ในดินแดนของประเทศใด?
- ๒) วิถีชีวิต ขนบธรรมเนียมประเพณี ศิลปะ
วัฒนธรรม ที่ถือปฏิบัติตามที่ปรากฏใน
พระไตรปิฎก แตกต่างหรือสอดคล้องกันอย่างไร
- ๓) พุทธศิลปะ (ช่าง๑๐ หมู่) เป็นศิลปะของชาว
สยามในดินแดนของประเทศใด?
- คำถามหลักที่ ๗ พุทธ โบราณสถานและพุทธ
โบราณวัตถุในดินแดนสุวรรณภูมิกับในอินเดีย
โบราณมีจำนวนและลักษณะแตกต่างกันอย่างไร?
- ๑) พุทธ โบราณสถานในดินแดนสุวรรณภูมิกับใน
อินเดียโบราณมีจำนวนและลักษณะแตกต่างกัน
อย่างไร?
- ๒) พุทธ โบราณวัตถุในดินแดนสุวรรณภูมิกับใน
อินเดียโบราณมีจำนวนและลักษณะแตกต่างกัน
อย่างไร?
- คำถามหลักที่ ๘ พุทธสถาปัตยกรรมในประเทศ
สยามสอดคล้องกับลักษณะสิ่งก่อสร้างในอินเดีย
หรือในพระไตรปิฎกอย่างไร?
- ๑) พุทธสถาปัตยกรรมในประเทศสยาม
สอดคล้องกับลักษณะสิ่งก่อสร้างในอินเดีย
อย่างไร?
- ๒) พุทธสถาปัตยกรรมในประเทศสยาม
สอดคล้องกับลักษณะสิ่งก่อสร้างในพระไตรปิฎก
อย่างไร?
- คำถามหลักที่ ๙ สถานภาพพระโพธิสัตว์ หลังการ
ตรัสรู้ เปลี่ยนไปอย่างไร
- ๑) เจ้าชายสิทธัตถะ ขึ้นครองราชย์ เมือง
กบิลพัสดุ์ เป็นพระเจ้าสิทธัตถะอย่างไร
- ๒) หลังการตรัสรู้ สภาวะของพระองค์
เปลี่ยนไปอย่างไรอะไรบ้าง
- ๓) ลักษณะความเป็นพระภิกษุวันตะหรือพระ
ผู้มีพระภาคเป็นอย่างไร

๓.๔ สมมติฐานการวิจัย

สมมติฐานการวิจัยเป็นสมมติฐานการวิจัยสแบบคุณภาพ ไม่มีการทดสอบทางสถิติ แต่ต้องมีหลักฐาน
สนับสนุน มี ๑๐ ประการ ดังนี้

- ๑) ศาสนาพุทธเถรวาทเกิดในดินแดนสุวรรณภูมิ ส่วนมหายานเกิดในอินเดีย

- (๑) เถรวาท เป็นพุทธลัทธิที่ยึดมั่นในคำสอนดั้งเดิมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
- (๒) มหายาน เกิดขึ้นจากการแยกตัวของพระภิกษุที่ประสงค์จะเปลี่ยนแปลงคำสอน ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เริ่มจาก การเปลี่ยนแปลงวัตถุ ๑๐ เคลื่อนข้ายจากดินแดนสุวรรณภูมิผ่านพม่าและตั้งรกรากในอินเดียโบราณ และเรียกกลุ่มคนว่า อาจารย์วาท และสถาปนามหายานเป็นลัทธิในอินเดียโบราณ
- (๓) พระคัมภีร์เถรวาทเรียกว่า พระไตรปิฎก บันทึกด้วยปาฬิภาษา (ภาษาบาลี)ซึ่งเป็นภาษาชาวสุวรรณภูมิ ส่วนพระคัมภีร์มหายานเรียกว่า พระไตรปิฎก หรือ ชื่ออื่น บันทึกด้วยภาษาสันสกฤต ซึ่งเป็นภาษาอินเดีย

๒) ชมพูทวีป เป็นดินแดนที่ประกอบด้วยสยาม ลาว เขมร พม่า และมอญ

๓) ภูมิประเทศ ภูเขา แม่น้ำ เมือง ตามที่ปรากฏในพระไตรปิฎกสอดคล้องด้วยที่ตั้ง ทิศ และระยะทางระหว่างเมือง ตรงกับภูเขา แม่น้ำ และเมืองในประเทศสยามและเมืองอื่นในดินแดนสุวรรณภูมิ

๕) ปฏิทินจันทรคติแสดงวันเวลาตรงกับปฏิทินจันทรคติสยามไม่ใช่ปฏิทินอินเดียหรือประเทศอื่น

(๑) ช่วงเช้าพรรษาในพระไตรปิฎกตรงกับของสุวรรณภูมิ

(๒) ดินแดนสุวรรณภูมิมี ๓ ฤดู

๖) ปาฬิภาษา (ภาษาบาลี)เกิดและใช้ในดินแดนสุวรรณภูมิ และมีความสัมพันธ์กับภาษาไทยอย่างแยกกันไม่ออก ส่วนภาษาสันสกฤตเป็นภาษาของอินเดีย

๗) วิถีชีวิต ขนบธรรมเนียมประเพณีที่ถือปฏิบัติในประเทศสยามสอดคล้องกับที่ถือปฏิบัติตามที่ปรากฏในพระไตรปิฎก

๘) พุทธศิลป์ (ช่าง๑๐ หมู่) เป็นศิลป์ของชาวสยามในดินแดนสุวรรณภูมิ

๙) พุทธโบราณสถานและพุทธ โบราณวัตถุในดินแดนสุวรรณภูมิมีจำนวนมากกว่าในอินเดียโบราณ

๑๐) พุทธสถาปัตยกรรมในประเทศสยามสอดคล้องกับลักษณะสิ่งก่อสร้างในพระไตรปิฎก

๓.๕ ขอบเขตการวิจัย

๓.๕.๑ รูปแบบการวิจัย เป็นการวิจัยคุณภาพ ในรูปแบบการวิจัยเอกสาร

๓.๕.๒ ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง ครอบคลุมประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่เป็นแหล่งข้อมูลและเอกสารที่เกี่ยวข้องประกอบด้วย พระไตรปิฎก เอกสารโบราณ ได้แก่ สังคหิยวงศ์ มหาวงศ์ ชินบาลีปกรณ์ ประถมมูล ฉญาโนทัยปกรณ์ จารึก ได้แก่ จารึกวัดศรีชุม พงศาวดารกรุงเก่า และเอกสารปัจจุบัน ได้แก่ บันทึกของกรมพระยาดำรงเดชนนุภาพ และประชากรกลุ่มตัวอย่างที่เป็นบุคคล ที่มีความรู้เรื่องประวัติพระพุทธศาสนาและผู้ให้ข้อมูลจากชุมชน

๓.๕.๓ เครื่องมือวิจัย ได้แก่ แบบบันทึกข้อมูล กล้องบันทึกภาพ และเครื่องบันทึกเสียง

๓.๕.๔ วิธีการเก็บและรวบรวมข้อมูล อ่านและบันทึกในเอกสาร หรือบันทึกภาพและเสียง

๓.๕.๕ การวิเคราะห์ข้อมูล วิเคราะห์ข้อมูลเพื่อตอบคำถามวิจัย รับรองสมมติฐาน และสรุปผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์

บทที่ ๔

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล เป็นการตอบคำถามวิจัยและรับรองสมมติฐานการวิจัย

๔. ๑ การตอบคำถามการวิจัย

การวิจัยนี้ เป็นการวิจัยคุณภาพ ประเภทวิจัยเอกสาร สมมติฐานเป็นคำตอบล่วงหน้า ที่จะต้องทดสอบสมมติฐานเพื่อรับรองสมมติฐานจากเอกสารและแหล่งข้อมูล โดยไม่ใช่เครื่องมือทางสถิติ เพราะไม่ใช่วิจัยปริมาณ

ผู้วิจัยได้นำคำถามวิจัยมาจำแนกเป็นคำถามหลักและคำถามย่อย

ผลการวิจัยตามคำถามวิจัยตามคำถามหลักและคำถามย่อย ปรากฏดังนี้

คำถามหลัก	ข้อค้นพบ
<p>คำถามหลักที่ ๑ ในประเด็นที่เกี่ยวกับ คำสอนและสถานที่เกิด และพระคัมภีร์ ศาสนาพุทธเถรวาทและ มหายานต่างกันอย่างไร?</p> <p>คำถามย่อย</p> <p>๑) เถรวาท เป็นพุทธลัทธิที่มีลักษณะอย่างไร</p> <p>๒) มหายาน เกิดขึ้นจากสาเหตุใด และพัฒนาการอย่างไร ใครเป็นต้นเหตุ?</p> <p>๓) พระคัมภีร์เถรวาทและพระคัมภีร์มหายาน?</p>	<p>๑) พระพุทธศาสนาเถรวาท เป็นพุทธลัทธิที่มุ่งให้ปัจเจกบุคคลคือแต่ละคน ทำการศึกษาและปฏิบัติจนบรรลุธรรม คือปฏิเวธ โดยยึดคำสอนของพระพุทธเจ้าตามที่บันทึกในพระไตรปิฎก และเอกสารอรรถาธิบายของพระมหาเถระที่ขยายความให้ชัดเจนขึ้น</p> <p>๒) มหายาน มุ่งให้บรรลุธรรมเป็นหมู่คณะคือมหาชน เหมือนเดินทางด้วยเรือสำเภา เกิดจากคณะสงฆ์กลุ่มหนึ่งคือ วัชชีบุตร ที่อ้างพระพุทธคำร์สต่อพระอนันทว่า ในอนาคต ธรรมเหล่าใด หากจะปรับเปลี่ยนให้เหมาะสมโดยไม่กระทบกับหลักคำสอนหลัก ก็ให้กระทำได้ จึงประสงค์จะเปลี่ยนแปลงวัตถุ ๑๐ เช่น ข้อ ๑ เดิม ห้ามพกเงินเกลือ วัชชีบุตรบุญญ์ติให้พกเกลือได้ หรือ ข้อ ๑๐ เดิม ห้ามรับและยินดีในเงินทอง วัชชีบุตร กำหนดให้รับและยินดีในเงินและทองได้ ถึงขนาดให้เปิดฝาบัตร ไว้รับเงินบริจาคจากญาติโยม จนพระยสกันตบุตร นำไปรายงานให้พระเรวัตเถระ และวัชชีบุตรประหมื่นหนึ่งรูปถูกระบุว่าเป็นอธรรมวาที นำไปสู่การสังคายนาพระไตรปิฎกครั้งที่ ๒ ในพ.ศ. ๑๑๐ ยืนยันวัตถุ ๑๐ เดิม ทำให้วัชชีบุตร ซึ่งเรียกตัวเองว่า เป็น “อาจารย์บาท” เปลี่ยนสีจีวรเป็นสีแดง และแบ่งเป็น ๒</p>

สายๆละ ๘ กลุ่ม รวมเป็น ๑๖ สาย ต่างอพยพไปทางตะวันตก บางส่วนตั้งรกรากที่พม่า ส่วนใหญ่เดินทางต่อไปทางตะวันตกของอินเดีย ถึงเมืองที่เมืองบานาร์ส หรือ บานาเรส แล้วเปลี่ยนชื่อตามเมืองของแคววาท คือ เมืองพาราณสี

ประมาณ พ.ศ. ๒๔๐ หลังจากการสังคายนาครั้งที่ ๓ ณ เมืองปาตาลีบุตร พระเจ้าธรรมาสกกราช สั่งให้พระโมคคัลลีตติสบุตร จับศึกพระเดียรติหัมเหลืองพระลากสักการะหกหมื่นรูป ทำให้ส่วนหนึ่งเดินทางไปสมทบกลุ่มแรกทางตะวันตกของอินเดีย และรวมตัวสังคายนามหายานขึ้น ใน พ.ศ. ๖๒๔ และแผ่กระจายอย่างรวดเร็วในฮินดูสถาน (ยังไม่เรียกประเทศอินเดีย จนกระทั่งได้รับอิสรภาพจากอังกฤษ)

ส่วนแคววาทไม่เคยไปถึงอินเดียเลย จนกระทั่งพระเจ้าจตุคาม ยกกองทัพไปตีได้ทางใต้ของอินเดีย ใน พ.ศ. ๗๕๐ ด้วยทหารทมิฬกับทหารสิงหล (จากชาวสิงห์บุรีที่อพยพไปอยู่เมืองพุทธลังกา)

หลังสงคราม ทหารบางส่วนตั้งรกรากในดินแดนที่ตีได้ ทหารทมิฬนับถือศาสนาพราหมณ์ ตั้งรกรากที่ทางใต้ของอินเดีย และทางเหนือของเกาะซีลอน ส่วนทหารชาวสิงหลนับถือพุทธแคววาท นับถือศาสนาพุทธแคววาทตั้งรกรากในตอนกลางและตอนใต้ของเกาะซีลอน

พระเจ้าจตุคาม จัดระเบียบสังคมอินเดียตอนใต้ ๑๐ ปี จนชาวอินเดียยอมรับศาสนาพราหมณ์จากสยาม ใน พ.ศ. ๘๐๐ เป็นครั้งแรกที่ชาวฮินดูสถานรู้จักพระพรหม พระวิษณุ พระอิศวร (ชาวอินเดียเรียกพระศิวะ)

ศาสนาพราหมณ์สยามถูกผสมผสานกับลัทธิความเชื่อท้องถิ่น กลายเป็นศาสนาแห่งแคว้นสินธุ แต่แยกออกเสียง ส เป็น ฮ สินธุ จึงออกเสียง ฮินดู ออกเสียง ท เป็น ค รัมมะจึงออกเสียง คัมมะ ออกเสียง พ เป็น บ พุทธะจึงออกเสียงเป็น บู้ด๊ะ

ภาพประวัติศาสตร์ส่วนนี้ หายไป ไม่ได้มีการสังสม จึงปรากฏอีกทีเมื่ออังกฤษครอบครองฮินดูสถาน ชาวอังกฤษชื่อ อเล็กซานเดอร์ คันนิงแฮม เขียนประวัติพระพุทธศาสนาใหม่ ทั้งศาสนาพราหมณ์และศาสนาพุทธ กลายเป็นของฮินดูสถาน.

คำถามหลักที่ ๒ ชมพูทวีป คืออะไร
ครอบคลุมดินแดนของประเทศใด

ชมพูทวีป มีลักษณะเหมือนแอ่งเทือกโค ประกอบด้วยสยาม ลาว เขมร พม่า และมอญ ดินแดนที่เป็นตรงกลางคือแอ่ง ได้แก่ประเทศสยาม

๑) เหตุใดอินเดียจึงกลายเป็น
ชมพูทวีป?

๒) ชมพูทวีปที่แท้จริง อยู่ที่
ไหน มีหลักฐานอะไรสนับสนุน?

คำถามหลักที่ ๓ ภูมิภาค ภูเขา
แม่น้ำ เมือง ตามที่ปรากฏใน
พระไตรปิฎกสอดคล้องกับประเทศ
ใดบ้าง อย่างไร?

๑) ภูมิภาค ภูเขา แม่น้ำ และ
เมือง ในอินเดียตั้งอยู่แถบไหนของ
โลก ตรงกับพระไตรปิฎกหรือไม่

๒) ภูมิภาค ภูเขา แม่น้ำ และ
เมือง ในสยามมีลักษณะอย่างไร

คำถามหลักที่ ๔ ภูมิภาคใน
พระไตรปิฎกมีลักษณะอย่างไร
สอดคล้องกับดินแดนใด?

และลาว (ขอม) ส่วนปีกซ้ายของแอกคือ พม่าและมอญ ส่วนปีกขวา
ของแอกคือ เขมร และกวย (ข่า)

๑) เดิมชื่อฮินดูสถาน หลังจากได้รับอิสรภาพจากอังกฤษ ได้นำชื่อ
อินแลนด์ คือ Indies ไปเป็นชื่อ India โดยอ้างว่า เป็นดินแดน
ของพระอินทร์ (Indra) โดยทราบหรือไม่ทราบว่า อิน มาจาก
ชื่อของขุนอิน เขาเขี้ยว ความไม่เข้าใจ ทำให้พระอินมีสีเขี้ยว
ขุนอินอายุ ๓๕๐ ปี เป็นจุดเริ่มต้นระบบปี คือ ปีอิน ๔๑๕๐ ปี
ปีโล ๑๑๕๐ ปี และ ปี พ.ศ. ๒๕๖๖ ปี

๒) ชมพูทวีปที่แท้จริง คือ อินแลนด์ ประกอบด้วยสยาม ลาว เขมร
พม่า มอญ จากหลักฐานในหนังสือ “สังคยวงศ์” หน้า ๒๘๒
และเอกสารเล่มอื่นอีกหลายเล่ม

ชื่อภูเขา แม่น้ำ และเมืองในพระไตรปิฎกสอดคล้องกับชื่อภูเขา แม่น้ำ
และเมืองในสยามมากที่สุด

๑) ภูมิภาค ภูเขา แม่น้ำ และเมือง ในอินเดีย ตั้งอยู่เหนือเส้น
ขนานที่ ๒๔ เป็นแดนหนาว มี ๔ ฤดู ไม่ตรงกับพระไตรปิฎก
ซึ่งมี ปราสาท ๓ ฤดู ชื่อเมืองเดิมเป็นภาษาสันสกฤต แล้วตก
เสียงให้เหมือนชื่อเมืองในพระพุทธศาสนา แต่ระยะทาง
ระหว่างเมือง และทิศทางกับเมืองต่างๆ ไม่ตรงกับพระไตรปิฎก
เช่น สาวตถี ห่างจาก สาเกต ๗ โยชน์ (๑๑๒ กม.)แต่ในอินเดีย
Savatthi –Kosumpi ๖๘๕. ๗ กม. สาวตถีห่างจาก โกสัมพี ๓
โยชน์ (๔๘ กม.) แต่ในอินเดีย ๑๑๒ กม.

๒) ภูมิภาค ภูเขา แม่น้ำ และเมือง ในสยามตรงกับพระไตรปิฎก
เช่น แม่น้ำยม (ขมณา) แม่น้ำโขง (ขรณที) แม่น้ำก (กถุนที)

ภูมิภาคในพระไตรปิฎก เป็นบรรยากาศของชมพูทวีป แบบศูนย์
สูตร เพราะมีพีชกัณฑ์ธัญญาหารอุดมสมบูรณ์ มีพีช ๒๖๔ ชนิด ไม่มี
โรคภัยไข้เจ็บ หรือภัยพิบัติธรรมชาติ ที่ทำให้คนตายเป็นพันเป็นหมื่น
สอดคล้องกับดินแดนสยาม ลาว เขมร พม่า และมอญ

๑) ช่วงเดือนเข้าพรรษาในพระไตรปิฎกตรงกับช่วงปีเดียวกันใน
ประเทศสยามและลาว?

๒) ปราสาท ๓ ฤดู อยู่ในดินแดนสยามและลาว

	๓) ปฏิทินจันทรคติแสดงวันเวลาตรงกับประเทศสยามและลาว
<p>คำถามหลักที่ ๕ ปาฬิภาสา (ภาษาบาลี) (ปาฬิภาสา) เกิดและใช้ในดินแดนใด มีความสัมพันธ์กับภาษาไทยอย่างไร แตกต่างจากภาษาสกฤตอย่างไร?</p>	<p>ปาฬิภาสา (ภาษาบาลี) (ปาฬิภาสา) เกิดและใช้ในดินแดนสยาม ลาว เขมร พม่า และมอญ มีความสัมพันธ์กับภาษาไทย คือ มีการใช้คำปาฬิและสยามคู่กันเพื่อความชัดเจน เช่น จิตใจ แก่นสาร คุณประโยชน์ ฯลฯ ส่วนวณภาษา การเรียงคำพูดและลงท้ายประโยค คล้ายกัน โดยเฉพาะภาษาอีสาน เช่น “แม่บอกให้ช่วยเหลือกัน ว่าซัน” ปาฬิภาสา แตกต่างจากภาษาสกฤต เพราะเป็นต้นกำเนิดพยัญชนะ สระ ที่สันสกฤตนำไปเพิ่มเติม ให้สอดคล้องกับถิ่นตนเอง คือ เพิ่มจาก ๓ เป็น ๓ และ ๒ และออกเสียงต่างจากเสียงบาลี เช่น ส ออกเสียง เป็น ฮ พ ออกเสียงเป็น บ และ ท ออกเสียงเป็น ค</p>
<p>คำถามหลักที่ ๖ วิถีชีวิต ขนบธรรมเนียมประเพณี ศิลปะ วัฒนธรรม ที่ถือปฏิบัติในประเทศสยามกับอินเดียและที่ถือปฏิบัติตามที่ปรากฏในพระไตรปิฎก แตกต่างหรือสอดคล้องกันอย่างไร พุทธศิลปะ (ช่าง๑๐ หมู่) เป็นศิลปะของชาวสยามในดินแดนของประเทศใด?</p>	<p>วิถีชีวิต ขนบธรรมเนียมประเพณี ศิลปะ วัฒนธรรม ที่ถือปฏิบัติในประเทศอินเดีย ไม่ตรงกับที่ปรากฏในพระไตรปิฎก เช่น ในอินเดีย แต่งงานโดยอวาหมงคล คือ ผู้หญิงเป็นฝ่ายสู่ขอผู้ชาย แต่ในรพไตรปิฎก เป็นวิวาหมงคล คือ ฝ่ายชายไปสู่ขอฝ่ายหญิง กรณีพระเจ้าสีหนุราช กรีฑาพล ไปสู่ขอเจ้าหญิงสิริมหามายา และอภิเษกสมรสกัน ณ ชานแดนกรุงบิลพัสดุ์กับกรุงเทวทหะ หลังจากนั้น ๑๐ ปี พระนางสิริมหามายาอายุ ๒๖ พรรษา ตั้งพระครรภ์ และเดินทางมายังอุททยานดงรัง ทรงคลอดพระราชกุมาร ณ ที่เดียวกัน คือ พระธาตุสี่สมรึก หรือ พระธาตุศรีสองรัก อำเภอด่านซ้าย จังหวัดเลย</p> <p>พุทธศิลปะ (ช่าง๑๐ หมู่) เป็นศิลปะของชาวพุทธในดินแดนของประเทศสยาม ลาว เขมร พม่า และมอญ</p>
<p>คำถามหลักที่ ๗ พุทธโบราณสถาน และพุทธโบราณวัตถุในดินแดนสุวรรณภูมิกับในอินเดียโบราณมีจำนวนและลักษณะแตกต่างกันอย่างไร?</p> <p>๑) พุทธโบราณสถานในดินแดนสุวรรณภูมิกับในอินเดียโบราณมีจำนวนและลักษณะแตกต่างกันอย่างไร?</p>	<p>พุทธโบราณสถานและพุทธโบราณวัตถุในดินแดนสุวรรณภูมิ มีจำนวนเป็นหมื่นแสน แต่ในอินเดีย มีไม่เกิน ๕๐๐ แห่ง ข้อมูลจากพระภิกษุไทยรูปหนึ่ง ระบุว่า มีโบราณสถานเพียง ๑๒๑ แห่ง</p> <p>ความวิจิตรของศิลปกรรมการสร้างวัดและพระราขวังในสยาม มีความละเอียดอ่อนมากกว่าโบราณสถานในอินเดีย เช่น พุทธคยา ที่หลงเชื่อว่า เป็นที่ตรัสรู้ ที่จริงเป็น โบสถ์อินเดีย มีลักษณะไม่แตกต่างจากโบสถ์โสมนารล หากเทียบข้อกับ โบสถ์ของวัดไทยจะวิจิตรพิสดารต่างกันมาก</p>

๒) พุทธโบราณวัตถุในดินแดนสุวรรณภูมิกับในอินเดียโบราณมีจำนวนและลักษณะแตกต่างกันอย่างไร?

คำถามหลักที่ ๘ พุทธสถาปัตยกรรมในประเทศสยามสอดคล้องกับลักษณะสิ่งก่อสร้างในอินเดียหรือในพระไตรปิฎกอย่างไร?

๘ คำถามหลักที่ ๙ สถานภาพพระโพธิสัตว์ หลังการตรัสรู้ เปลี่ยนไปอย่างไร

พุทธโบราณวัตถุในอินเดียไม่พบอะไรเลย ไม่มีพระพุทธรูป มีแห่งเดียวทำจากคอนกรีตที่พุททคยา ส่วนพระบรมสารีริกธาตุที่รับบาลอังกฤษ มอบให้รัฐบาลไทย และพระยายมราช (ปั้น สุขุม) ไปรับมาก็เป็นพระบรมสารีริกธาตุอย่างกระดูกคน คือ เป็นกระดูกพรุน มีจัดคำปนขาวประปราย

ส่วนพระบรมสารีริกธาตุในสยาม มีลักษณะเป็นผง ขนาดเมล็ดถั่วงา และกลายเป็นพระธาตุ เหมือนสิ่งงา หรือเกร็ดเพชร

พุทธสถาปัตยกรรมไทย จำลองปราสาทราชมณเฑียรจากสวรรค์ชั้นดุสิต จึงมีความสวยงาม ละเมียดละไม มากกว่า สถาปัตยกรรมอินเดียซึ่งหยาบกร้านกว่า สอดคล้องกับที่บรรยายในพระไตรปิฎก

หลังการตรัสรู้ ในคืนวันเพ็ญ เดือนหก ณ พระแท่นศิลาอาสน์ จังหวัดอุตรดิตถ์ พระโพธิสัตว์ คือ พระเจ้าสิทธัตถะในเพศบรรชิต ได้ตรัสรู้อนุตรสัมมาสัมโพธิญาณ เป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ผู้ทรงบรรลุสถานะเป็นพระผู้มีพระภาค คือ พระภควันตะ ผู้ทรงมีพุทธลักษณะ ๓๒ ประการ และสถิตอยู่ทุกที่ทุกเวลา และประทับในดวงวิญญูณของพุทธศาสนิกชนที่ยึดพระพุทธรูป พระธรรม และพระสงฆ์ เป็นสรณะ(ที่พึ่ง)

๑) เหตุการณ์*ในเวลาตรัสรู้* พระโพธิสัตว์ ทรงตั้งจิตว่า จะไม่ลุกจากโพธิบัลลังก์ หากไม่บรรลุพระสัมมาสัมโพธิญาณ ทรงน้อมพระจิตไปยังช่วงเวลาประทับอยู่ใต้ต้นชมพู ในวันที่พระราชบิดาทรงพิธิแรกนาขวัญ จิตน้อมรำลึกจากปฐมญาณจนถึงเวลาตรัสรู้ พระธรรมรังสีระเบิดด้วยพลังอภินิหาร คือ พลังบุญ สันตะเทือนไปทั่วสากลจักรวาล ทำให้สรรพสิ่งภายในรัศมีโดยรอบที่พระแท่นศิลาอาสน์จังหวัดอุตรดิตถ์ ถูกปลุกเสกด้วยพระธรรมรังสี บ่อเหล็ก ที่อยู่ใกล้เคียงเปลี่ยนสภาพเป็นเหล็กน้ำพี้ มีเพียงแห่งเดียวในโลก ทรงเกิดความสว่างคือปัญญา ทะลุแจ้ง แสงตลอด ทำลายความมืดมน บรรลุความเป็นพุทธะ คือ เป็นผู้รู้แจ้ง เห็นแจ้ง และเบิกบาน หยั่งรู้อุบัติปัจจุบัน และอนาคต

๒) **ทรงบรรลุปุทธลักษณะ มหาบุรุษ ๓๒ ประการ** ประกอบด้วย

(๑) มีฝ่าพระบาทราบเสมอกัน (๒) พื้นฝ่าพระบาททั้งสองมีจักรซึ่งมี
ก้ำ ข้างละ ๑,๐๐๐ ซึ่ง มีกง มีคุม และมีส่วนประกอบครบทุกอย่าง (๓) มี
สันพระบาทยื่นยาวออกไป (๔) มีพระองคฺุเลียว (๕) มีพระหัตถ์และ
พระบาทอ่อนนุ่ม (๖) ฝ่าพระหัตถ์และฝ่าพระบาทมีเส้นที่ชื่อพระองคฺุ
จกกันเป็นรูปตาข่าย (๗) มีชื่อพระบาทสูง (๘) มีพระขงฆ์เรียวกุจแก่ง
เนื้อทราย (๙) เมื่อประทับยืน ไม่ต้องน้อมพระองคฺุกลง ก็ทรงลูบคลำถึง
พระขานุด้วยพระหัตถ์ทั้งสองได้ (๑๐) พระกุยฐานเร้นอยู่ในฝัก
(๑๑) มีพระนวิสีทอง มีพระนวิปลั่งปลั่งคูกทองคำ (๑๒) มีพระนวิ
ละเอียคจนละออองรุลีไม่อาจติดพระวรกายได้ (๑๓) มีพระโลมชาติ
เดี่ยว คือในแต่ละขุมมีเพียงเส้นเดียว (๑๔) มีพระโลมชาติปลายอน
ขึ้น คือพระโลมชาติขอดเป็นวง เวียนขวาดังกุนทลสิคราม เข้มดั่งดอก
อัญชัน (๑๕) มีพระวรกายตั้งตรงคูกกายพรหม (๑๖) มีพระมังสะในที่
๗ แห่ง๑ เต็มบริบูรณ์ (๑๗) มีพระวรกายทุกส่วนบริบูรณ์คูกลำตัวท่อน
หน้าของราชสีห์ (๑๘) มีร่องพระปฤษฎากค์เต็มเสมอกัน (๑๙) มีพระ
วรกายเป็นปริมณฑลคูกปริมณฑล ของคั่นไทร พระวรกายสูงเท่ากับ ๑
วา ของพระองคฺุ ๑ วาของพระองคฺุเท่ากับส่วนสูงพระวรกาย (๒๐) มี
ลำพระศอกกลมเท่ากันตลอด (๒๑) มีเส้นประสาทรับรสพระกระษายาหาร
ได้ดี (๒๒) พระหนุคูกคางราชสีห์ (๒๓) มีพระทนต์ ๔๐ ซึ่ง (๒๔) มี
พระทนต์เรียบเสมอกัน (๒๕) มีพระทนต์ไม่ห่างกัน (๒๖) มีพระเขี้ยว
แก้วขาวงาม (๒๗) มีพระชีวหาใหญ่ยาว (๒๘) มีพระสุรเสียงคูกพรหม
ตรัสคูกเสียงร้องของนกการเวก (๒๙) มีพระเนตรดำสนิท (๓๐) มีดวง
พระเนตรแจ่มใสคูกตาถูกโกเฟ็งตลอด (๓๑) มีพระอุณาโลมระหว่าง
พระโขนง สีขาวอ่อนเหมือนปุยุ่น (๓๒) มีพระเสียรคูกประดับด้วย
กรอบพระพักตร์

๕.๖ สภาวะพระภควันตะ หรือ พระผู้มีพระภาค หลังจากตรัสรู้

ทรงเปลี่ยนสถานภาพพระโพธิสัตว์ในร่างกายมนุษย์ คือ พระเจ้าสิทธัตถ
ตะ เป็นสมเด็จพระพุทธโคดม องค์ที่ ๔ ในภัทรกัป ต่อจากพระกกุ
สันโธพุทธเจ้า พระโกนาคมพุทธเจ้า แลพระพุทธกัสสปพุทธเจ้า

เจ้าชายสิทธัตถตะ ขึ้นครองราชสมบัติแทนพระเจ้าสุทโธทนะ พระ
ราชบิดา หลังจากอภิเษกสมรส วิเวกามงคลกับพระนางสิริมหามายา
และพระนางประชชบดี โคตรมี เมื่อพระชนมายุ ๑๖ พรรษา ทรงออก

บวชเมื่ออายุ ๒๕ พรรษา ทรงบำเพ็ญเพียร ๖ ปี ก่อนตรัสรู้ และเปลี่ยนสถานะเป็นพระพุทธเจ้า ทรงเป็นพระภควันตะ หรือพระผู้มีพระภาค (Ubiquitous God) ผู้สถิตอยู่ทุกแห่งหน ในสาบลมและแสงแดดและในดวงวิญญาณของทุกคนที่ ถวายตนเป็นพุทธมามกะ รับพระรัตนตรัย เป็นสรณะ ก่อที่พึ่ง ดังนั้น ชาวสยาม ลาว พม่า มอญ จึงเรียกพระพุทธเจ้าว่า พระเจ้า เช่น พระเจ้า ๕๐๐ ชาติ

๔. ๒ การตรวจสอบและรับรองสมมติฐาน

สมมติฐาน เป็นการตอบคำถามวิจัยล่วงหน้า ผู้วิจัยต้องตรวจสอบและรับรองสมมติด้วยการหา

แหล่งข้อมูลและเหตุผลมาสนับสนุน หากไม่มี สมมติฐานก็ไม่ได้รับการรับรอง

สมมติฐานการวิจัยเป็นสมมติฐานการวิจัยแบบคุณภาพ ไม่มีการทดสอบทางสถิติ แต่ต้องมีหลักฐานสนับสนุน มี ๑๐ ประการ ดังนี้

สมมติฐานหลัก	แหล่งข้อมูลสนับสนุน
<p>๑) ศาสนาพุทธเถรวาทเกิดในดินแดนสุวรรณภูมิ ส่วนมหายานเกิดในอินเดีย</p> <p style="text-align: center;"><i>สมมติฐานย่อย</i></p> <p>(๑) เถรวาท เป็นพุทธลัทธิที่ยึดมั่นในคำสอนดั้งเดิมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า</p> <p>(๒) มหายน เกิดขึ้นจากการแยกตัวของพระภิกษุที่ประสงค์จะเปลี่ยนแปลงคำสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เริ่มจากการเปลี่ยนแปลงวัตถุ ๑๐ เคลื่อนขบ้ายจากดินแดนสุวรรณภูมิผ่านพม่าและตั้งรกรากในอินเดียโบราณ และเรียกกลุ่มตนว่า อาจารย์ยวาท และสถาปนามหายนเป็นลัทธิในอินเดียโบราณ</p>	<p>รับรองสมมติฐานหลักและสมมติฐานย่อย</p> <p>๑) พระไตรปิฎก</p> <p>๒) พระคัมภีร์มหาวงศ์ เล่ม ๑ (จาก ๓ เล่ม)</p>

(๓) พระคัมภีร์เถรวาทเรียกว่า พระไตรปิฎก บันทึกด้วยปาฬิภาษา (ภาษาบาลี) ซึ่งเป็นภาษาชาวสุวรรณภูมิ ส่วนพระคัมภีร์มหายานเรียกว่า พระไตรปิฎก หรือ ชื่ออื่น บันทึกด้วยภาษาสันสกฤต ซึ่งเป็นภาษาอินเดีย

๒) ชมพูทวีป เป็นดินแดนที่ประกอบด้วย สยาม ลาว เขมร พม่า และมอญ

รับรองสมมติฐาน จากแหล่งข้อมูลต่อไปนี้

- ๑) สังคีตยวงศ์
- ๒) หน้า ๒๘๒
- ๓) ระบุว่า “อันพระไตรปิฎก อันพระพุทโธษาจารย์เจ้าไปแปลมาแต่ลังกา มาไว้ในชมพูทวีป พระเถระในชมพูทวีปได้เล่าเรียนสร้างสืบต่อกันมา . . . ”
- ๔) หลักฐานในประกาศเทวดาครั้งรัชกาลที่ ๑ พ.ศ. ๒๓๓๑ ที่ระบุว่า พระพุทโธษาจารย์ไปแปลพระไตรปิฎก จากลังกาทวีป แล้ว “นำมา” ไว้ในชมพูทวีป แสดงว่า การสังคายนา พ.ศ. ๒๓๓๑ กระทำที่ชมพูทวีป คือเมืองสยาม หากเป็นอินเดีย ต้องเขียนว่า “นำไป” ไว้ในชมพูทวีป
- ๕) สมณสันเทศ จากร่องพระสังฆราช จากศรีลังกา “. . . ได้ส่งสมณสันเทศนี้ถวายมายังสมเด็จพระเจ้าน้องยาเธอ เจ้าฟ้ามงกุฎ ทรงพระนามวชิรญาณ เถระอันทรงสถิตคณะวัคครวรนิเวศวิหาร ณ กรุงรัตนโกสินทรเทพมหานครในชมพูทวีป. . . ” แสดงว่า ทางศรีลังกา ก็ถือว่า สยามอยู่ในชมพูทวีป (แหล่ง: สมเด็จพระสังฆราชเจ้า กรมหลวงชินวราลงกรณ “ประดิษฐานพระสงฆ์สยามวงศ์ในศรีลังกา” พระนิพนธ์ของ, สำนักพิมพ์มติชน ๒๕๔๖, หน้า ๔๖๗)
- ๖) หลวงพ่อ พระมหาเถรศรีสุวฑฒราชจุฬามณีศรีรัตนลังกาทวีป เดินทางข้ามแม่คงคาหนึ่ง คั้น จึงไปถึงดินแดนที่เรียกว่า ลังกา. . . หากเป็นลังกาในประเทศศรีลังกา หลวงพ่อและชาวสิงหลจะไปได้อย่างไร โดยใช้เวลาเพียงคั้นเดียว?

๑) พงศาวดีกรุงเก่า ศาสน์ของพระมหาจักรพรรดิไปถึง พระเจ้าหงสาวดี เพื่อสงบศึก มีข้อความระบุว่า “. . . ขอจำเริญพระราชไมตรีมายังสมเด็จพระเจ้าหงสาวดี ผู้มีอิสรภาพยิ่งใหญ่ว่าขัตติยราชสามนต์ในชมพูทวีป/ . . .” (แสดงว่า สยามและพม่า อยู่ในชมพูทวีป ไม่ใช่ อินเดีย เป็นพระราชสาร ที่ส่ง ไปถึงกษัตริย์พม่า ให้ ปลดปล่อยตัวพระราชโอรส ๒ พระองค์ที่ถูกจับระหว่าง การต่อสู้สยามกับพม่า)

๓) ภูมิประเทศ ภูเขา แม่น้ำ เมือง ตามที่ ปรากฏในพระไตรปิฎกสอดคล้องด้วยที่ตั้ง ทิศ และระยะทางระหว่างเมือง ตรงกับภูเขา แม่น้ำ และเมืองในประเทศสยามและเมืองอื่น ในดินแดนสุวรรณภูมิ

รับรองสมมติฐาน จากแหล่งข้อมูล/เหตุผลต่อไปนี้

๑) ภูมิประเทศ ภูเขา แม่น้ำ เมือง ตามที่ปรากฏใน พระไตรปิฎกสอดคล้องกับในประเทศสยาม อาทิ (๑) หากพระภิกษุอยู่ในเนปาล ซึ่งอยู่เชิงเขาหิมาลัย อากาศหนาวมาก พระภิกษุจะอยู่ไม่ได้โดยครองจีวร บางๆ ไม่ก็ขึ้น และไม่สามารถทนได้ ยิ่งในช่วงสองพันปีมาแล้วคงหนาวเยือกเย็นกว่า ปัจจุบันเป็นอย่างมาก

๒) ไม่มีการเอ่ยถึงหิมะ ในความหมายของ Snow ใน พระไตรปิฎก แต่ใช้ เฉพาะหิมะในความหมายว่า มีความเย็น จนกลายเป็นน้ำค้าง ป่าหิมพานต์ (หิมะ + วนต) คือ ป่าที่มีความเย็น หรือ ป่าน้ำค้าง จึง หมายถึงป่าดงดิบทางเหนือ หรืออีสาน ซึ่งปัจจุบัน ก็ยังมีหมอกเป็นน้ำค้างฝอยเม็ดโตๆ พรั่งลงมา ให้เห็นกันอยู่ป่าหิมพานต์ก็เลียงสิ้นหายไปเป็น ภูพาน

๓) ฤาษีที่ห่มหนังเสือ ไม่ปรากฏในอินเดีย พบเห็นแต่ ในเมืองสยาม เพราะอากาศเมืองสยามเอื้อที่จะให้ฤาษีห่มหนังเสือได้

๔) คำว่า “คงคา” น่าจะหมายถึงแม่น้ำ มากกว่า เป็น ชื่อแม่น้ำ ในความหมายเดียวกับคำว่า นที เช่น ในจารึกวัด ศรีชุมที่ว่า “. . . ชาวสิงหล (ชาวสิงหนบุรี) ห้าบ้าน ข้ามคงคามา สาธุการ เสียงร้องมีโกลาหลหนักหนา เขาอาราธนาพระ (บรม สารีริกธาตุ) บรมิ เสด็จลงมา เขาให้กูอาราธนาพระจึงลงมา

ประทักษิณรอบพระเจดีย์ทอง แล้วผยองขึ้น เมื่อเลากุมิศรัทธา
หนักหนาгу จึงทอศตุน ภูโอยทานให้ชีวิตขาดว่า จักทำศาสนา
ในลังกาทวีป จักฟังคำพระเป็นเจ้าทุกประการ แล พระเป็นเจ้า
จึง มาลวัดรอบสุวรรณเจดีย์รัศมีกระเลียง งามหนักหนา. . . .
ดังกงเกวียนแก้ว แล้วพระคิวดาตุจึงเสด็จเข้าไปใน โกศทอง ผุง
พระธาตु. . . . จึงเข้ามาสู่พระเจดีย์ ดั่งผิงพา. . . เข้ามาสู่รั้งนั้นแล.
. . . ”

**๕) ปฏิทินจันทรคติแสดงวันเวลาตรงกับ
ปฏิทินจันทรคติสยามไม่ใช่ปฏิทินอินเดียหรือ
ประเทศอื่น**

- ๑) ช่วงเข้าพรรษาในพระไตรปิฎกตรงกับ
ของสุวรรณภูมิ
- ๒) दिनแดนสุวรรณภูมิมี ๓ ฤดูแล้ง

รับรองสมมติฐาน จากแหล่งข้อมูล/เหตุผลต่อไปนี้

- ๑) หอสังเกตการณ์ดาราศาสตร์แห่งปารีส (Observatoire de Paris) ได้แสดงให้เห็นว่า ปฏิทินพุทธ ไม่ใช่ ปฏิทินอินเดีย หรือเนปาล แต่เป็นปฏิทินไทย ลาว เขมร และพม่า

ข้อค้นพบนี้ส่งมาจากฝรั่งเศส ให้ข้อมูลว่า ". . . สงฆ์จะ
ออกพรรษา ได้เมื่อปฏิทินเขียนว่าขึ้น ๑๕ ค่ำเดือน ๑๑ ซึ่งเป็น
วันเพ็ญ แล้วถ้าจันทร์ไม่เพ็ญ. . . สงฆ์ออกพรรษาไม่ได้ ทุกรัง
ออกพรรษา จะอาบัติ. . . " เพราะฉะนั้นปฏิทินที่สงฆ์ใช้
จะต้อง (๑) นับเดือนเป็นตัวเลข (๒) นับวันเป็น ขึ้น หรือ แรม
และ (๓) มีการทดแก้ให้ จันทร์จริงบนฟ้า ตรง กับจันทร์
เสมือนในปฏิทิน (Lunisolar calendar with intercalation)

ใน โลกนี้มีเพียงไม่กี่ปฏิทินเท่านั้นที่มีคุณสมบัติครบสาม
ข้อดังกล่าวข้างต้น จึงเรียกว่า ปฏิทินพุทธ (Buddhist
calendar) ได้แก่ ไทย ลาว เขมร พม่า และศรีลังกา ส่วนปฏิทิน
อินเดียหรือปฏิทินฮินดูซึ่งมีรากฐานเป็นลายลักษณ์อักษร เพิ่ง
มีมาแค่ตั้งแต่ คริสตศตวรรษที่สาม จึงนำมาใช้ออกพรรษา
ไม่ได้ เพียงเล็กน้อยในแง่ของจันทร์เต็มดวงจริงในวันออก
พรรษา แต่ก็มีปฏิทิน ของธรรมเนียมปฏิบัติที่ "ไม่มีความ
คลาดเคลื่อน" เลย เพราะได้รับการทดแก้ไข ให้ถูกต้องไม่ให้
คลาดเคลื่อน โดยพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้า
เจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๔ ซึ่งเป็นพระมหากษัตริย์นักดาราศาสตร์

ที่ได้รับการยอมรับไปทั่วโลก พระองค์ได้ทรง พยายามการ เกิดสุริยุปราคาที่ตำบลหว้ากอ จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ได้อย่าง แม่นยำ เป็นที่ตะลึงของนักดาราศาสตร์ในสมัยนั้น

ทำไมปฏิทินไทยฉบับ พระบาทสมเด็จพระจอมเกล้า เจ้าอยู่หัว จึงมีความถูกต้อง ทางจันทรคติที่สุด (รอบของ จันทรเพ็ญเท่ากับ ๒๙.๕๓๐๕๘๔ วัน) ทดแก้ยากหรือไม่ อย่างไร เมื่อเทียบกับวัฏจักรเมตอน (Metonic cycle)

๑๗๗๑ เดอ ลา ลูแบร์ (Simon De la Loubère) ทูตฝรั่งเศส ในพระเจ้าหลุยส์ที่ ๑๔ ได้นำสำเนา เอกสารเกี่ยวกับดาราศาสตร์สยาม สมัยสมเด็จพระนารายณ์มหาราช กลับไป ให้ เมอซิเออร์ กัสซีนี (Cassini) ผู้อำนวยการหอดสังเกตการณ์ ดาราศาสตร์ แห่งปารีส (Observatoire de Paris) ศึกษาได้ ข้อสรุป ๔ ประการ คือ

(๑) ดาราศาสตร์สยาม เป็นของแท้ไม่ได้รับอิทธิพลหรือนำมาจากอินเดีย จีน หรือเปอร์เซีย แต่ได้จากการคำนวณจาก ต้นยุคอ้างอิง (epoch)

(๒) ดาราศาสตร์สยาม มีความ แม่นยำสูง และไม่ได้ พิจารณาว่า โลกโคจรรอบ ดวงอาทิตย์เป็นวงกลม

(๓) ชาวสยามใช้วิธีคำนวณ ง่ายกว่าแต่ได้ผลเช่นเดียวกัน โดยใช้ค่าคงที่ต่างๆ ที่คำนวณไว้ ก่อนแล้ว มากกว่าจะใช้สูตร สำเร็จหรือตั้งสมการ ใหม่ทุกครั้งไป และ

(๔) ชาวสยามท่องสูตร โดยใช้กลอน

ในปัจจุบัน แม้ปฏิทินไทย ลาว เขมร พม่าจะยังมีความ คลาดเคลื่อนอยู่บ้างแต่ก็ เป็นความก้าวหน้าทางดาราศาสตร์ และคณิตศาสตร์ของไทยโบราณ อันเป็นเอกลักษณ์นั้น สนับสนุนงานค้นคว้าบ้านเชียง กระเบื้องจารกู่บัว และลบล้าง “ซุกแซกแทรกจีน” อย่างยิ่ง

๖) ปาฬิภาสา (ภาษาบาลี) เกิดและใช้ใน
ดินแดนสุวรรณภูมิ และมีความสัมพันธ์กับ
ภาษาไทยอย่างแยกกันไม่ออก ส่วนภาษา
สันสกฤตเป็นภาษาของอินเดีย

รับรองสมมติฐาน จากแหล่งข้อมูล/เหตุผลต่อไปนี้
๑) พระราชกวี (อ่ำ) ชัมทัตโต (๒๕๐๕) **สุวรรณภูมิปาฬิ**
ปกรณ์-กระเบื้องจารที่คูบัว วัดโสมนัสวิหาร กรุงเทพมหานคร
ระบุว่า

ปาฬิภาสา เป็นภาษาที่เน้นการออกเสียงให้ถูกต้อง
(สัทขมาเย) เอกสารแปลจากกระเบื้องจารที่คูบัว เน้นว่า ปาฬิ
ภาสา เป็นภาษาเสียง พระอุตรเถระ พระโสมนเถระ พร้อม
พระภิกษุอีก ๓ รูป คือ พระฉานนียเถระ พระภูริยเถระ
พระมุนนียเถระ กับ อมาตย์อัครมุนี หม่อมคน ๑๘ ผู้มาจากรา
ชครฤห์มายังสุวรรณภูมิ ได้นำคำสอนขององค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้า มาสอนชาวสุวรรณภูมิ โดยีศการสวดเป็น
หลัก เนื่องจากพระไตรปิฎกฉบับจารีกลองแผ่นดินทองมีเพียง ๑
ฉบับ และคัดลอกใบลานมีไม่กี่ฉบับ จึงใช้วิธีท่องจำด้วยมุข
ปาฐะ จากต้นฉบับเสียง (สัทขมาเย) จึงเริ่มการสังคายนา
พระไตรปิฎกเสียง (สัทขมาสังคีติ) ณ ดินแดนสุวรรณภูมิ ใน
แผ่นดินสมเด็จพระเจ้าโลกตนละว้า แห่งอนาจักสุวรรณภูมิ
พระเจ้าโลกตนละว้า ทรงเตรียมการสำหรับสังคายนา
สังคายนา ๓ อย่าง คือ

(๑) สร้างพระพุทธรูปปูนขาว ปางประทับนั่งเทศนา เพื่อ
เป็นพระประธานใน โบสถ์ของวัดที่จะสร้างขึ้น

(๒) สร้างวัดถวายพระโสมนเถระ พระฉานนียเถระ พระ
ภูริยเถระ พระอุตรเถระ และพระมุนนียเถระ รวมพระเถระ ๕
องค์ ขณะกำลังก่อสร้าง พระโสมนเถระ พระฉานนียเถระ สอน
วินัย และธรรมพุทธรวจน และให้ภิกษุ สามเณร หักสัทขมาเย
หมู่ แต่เมื่อพ.ศ. ๒๓๖ พระโสมนเถระ พระฉานนียเถระ สอน
ภิกษุ กล่าวเสียงคำมคธ ให้ออกเสียง คำซ้ำๆ ทวน ท่อง จำ ดี
ถูกแล้ว นำสวดมังคลสูตร รตนสูตร กรณียสูตร ขันขปริตต
สูตร เอราชัคคสูตร ครั้นกล่าวรวมกันพร้อมด้วยเสียงเข้า กัน
แล้ว ให้ซ้อมสวดพร้อม ๆ กัน

(๓) สร้างธรรมสภา สำหรับพระภิกษุประชุมสังฆายสังคิติ สร้างเป็นศาลาพอกับจำนวนภิกษุ ซึ่งพระโสณเถระเห็นว่า พอคราวละ ๕๐ รูป

ก่อนถึงกำหนดสังคายนาเสียง มีชาวไทยสุวรรณภูมิที่อุปสมบท ๑๐๐๐ รูป บวช ๓๕ วัน ให้บวชสามเณร ๑๕๕ รูป ๑ เดือน และบวชหญิงเป็นชีอุบาลีกา ๑๐๐ คน ภิกษุณีไม่มี

๒) การสังคายนาเสียง มี ๒ ช่วง คือ

(๑) ช่วงซ้อม ใน พ.ศ. ๒๓๖ พระโสณเถระ พระอุตตรเถระ พระฉานนียเถระ พระภูริยเถระ พระมุนีเย และ และพระญาณจระณะหัวภิกษุ ชุดต้น ๓๐ นั่งใน ธรรมสภา เมื่อขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๓ ทำพิธีซ้อมสังฆายธรรมะ มีพระภิกษุ และสามเณรเข้าฟัง ๕๕๐ พระโสณเถระให้พระญาณจระณะซ้อมภิกษุดีแล้ว

(๒) ช่วงกระทำสังคายนา พระโสณเถระ ให้เริ่มพิธีสงฆสังฆายสังคิติ เมื่อวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๖ พ.ศ. ๒๓๗ นับเป็นสังฆายสังคิติ ครั้งแรกของโลก ไม่นับรวมกับสังคายนาทั่วไป

หลังจากสังฆายสังคิติ มีบุรุษ ๓๓๗๖ คน อุปสมบทเป็นพระภิกษุ และสตรี ๒๓๒๔ บวชเป็นชี รวม ๕๗๐๐ รูป

๗) วิธีชีวิต ขนบธรรมเนียมประเพณีที่ถือปฏิบัติในประเทศสยามสอดคล้องกับที่ถือปฏิบัติตามที่ปรากฏในพระไตรปิฎก

รับรองสมมติฐาน จากแหล่งข้อมูล/เหตุผลต่อไปนี้

๑) ประเพณีที่ปรากฏในพระไตรปิฎกยังถือปฏิบัติในดินแดนสุวรรณภูมิโดยชาวสยาม ลาว เขมร พม่า มอญ รวมทั้งชาวจีนทางใต้บริเวณคุนหมิง สิบสองปันนา ฯลฯ ที่ใช้ภาษาไทยเหนือ

๒) ประเพณีที่ถือว่า เป็นลักษณะเด่นของดินแดนสุวรรณภูมิที่ถือปฏิบัติกันในสยาม ลาว เขมร พม่า และมอญ คือ พิธีแรกนาขวัญ พิธีแต่งงาน พิธีเผาศพ วรรณะทั้ง ๔ และการตั้งศาลพระภูมิ

๘) พุทธศิลปะ (ช่าง๑๐ หมู่) เป็นศิลปะของชาวสยามในดินแดนสุวรรณภูมิ

รับรองสมมติฐาน จากแหล่งข้อมูล/เหตุผลต่อไปนี้

	<p>๑) พุทธศิลปะ มีความละเอียดอ่อนมาก ต้องใช้ช่างศิลป์ ที่มีจิตศรัทธาในการสร้างสรรค์ผลงาน และมีนายทุน ที่มีความเลื่อมใสศรัทธา จึงจะสามารถสร้างผลงานพุทธสถาปัตยกรรมที่ประณีต โดดเด่น ดังที่พบเห็นในวัด โบราณทั้งในต่างจังหวัดและในเมืองกรุง</p> <p>๒) หากพุทธสถาปัตยกรรมมาจากอินเดีย ก็ควรมีอะไรหลงเหลือไว้ให้เห็น แม้แต่สถาปัตยกรรมที่พุทธศอกก็มีรูปร่างแปลก ฝีมือการก่อสร้างก็ไม่ประณีต หากเทียบกับพระเจดีย์ในประเทศไทยสยามก็ ห่างไกลกันมาก</p>
<p>๕) พุทธโบราณสถานและพุทธโบราณวัตถุ ในดินแดนสุวรรณภูมิมีจำนวนมากว่าในอินเดียโบราณ</p>	<p>รับรองสมมติฐาน จากแหล่งข้อมูล/เหตุผลต่อไปนี้</p> <p>๑) พุทธโบราณสถานและพุทธโบราณวัตถุในอินเดีย ที่สำคัญมี ๑๒๑ แห่ง</p> <p>๒) พุทธโบราณสถานและพุทธโบราณวัตถุในประเทศไทยมีมากกว่าหนึ่งหมื่นแห่ง รวมทั้งที่เชื่อว่า เป็นสถานที่ประสติ (พระชาตศรีสองรัก) ที่ศรีสัฐ (พระแท่นศิลาอาสน์) ที่แสดงพระปฐมเทศนา (พระพุทธรูปท่อน้อย อำเภอแก่งคอย สระบุรี) และ ที่ปรีณิพพาน (พระแท่นดงรัง อำเภอท่ามะกา กาญจนบุรี)</p>
<p>๑๐) พุทธสถาปัตยกรรมในประเทศไทย สอดคล้องกับลักษณะสิ่งก่อสร้างในพระไตรปิฎก</p>	<p>รับรองสมมติฐาน จากแหล่งข้อมูล/เหตุผลต่อไปนี้</p> <p>๑) พุทธสถาปัตยกรรม รูปร่างวัด โบสถ์ และเจดีย์ทางพระพุทธศาสนาที่ปรากฏใน ดินแดนสุวรรณภูมิมีลักษณะเด่นแตกต่างจากของอินเดียอย่างสิ้นเชิง.</p>

บทที่ ๕

ผลการวิจัย

ผลการวิจัยสรุปข้อค้นพบตามวัตถุประสงค์ คำตอบคำถามวิจัย และการรับรองสมมติฐาน จำแนกเป็น (๑) สาเหตุความสับสนเกิดจากชาวตะวันตก (๒) ที่ตั้งของชมพูทวีป (๓) สังเขวนิยสถานและเมืองสำคัญ (๔) บริบทสยาม และ (๕) ภาษาในสมัยพระพุทธกาล ปรากฏดังนี้

ตอนที่ ๕.๑

สาเหตุความสับสนเกิดจากชาวตะวันตก

การศึกษาด้านสาเหตุแห่งความสับสนที่ทำให้พระพุทธศาสนาถูกเปลี่ยนสถานที่กำเนิดในสยาม ไปอยู่ในประเทศฮินดูสถาน คือ อินเดีย เนปาล และปากีสถาน พบว่า เกิดจากนักโบราณคดีชาวอังกฤษและเยอรมัน คือ

- ๑) เซอร์ เซอร์อเล็กซานเดอร์ คันทิงแฮม ผู้เขียนประวัติพระพุทธศาสนาใหม่ ทำให้พระพุทธเจ้ากลายเป็นชาวอินเดียประมาณ พ.ศ. ๒๓๕๖
- ๒) เจมส์ พรินส์ลิป ผู้ยืนยันว่า เสาหินที่พบในอินเดียเป็นเสาหินอโศก ของพระเจ้าอโศก อินเดีย แต่เป็นคนละพระองค์กับพระเจ้าอโศกในพระพุทธศาสนา คือ พระเจ้าสิริธัมมาโศกราช เพราะอายุอ่อนกว่า พระเจ้าอโศกในพระพุทธศาสนาประมาณ ๖๐ ปี
- ๓) ดร. แอนตัน ฟุทเรอ ชาวเยอรมันที่ประกาศว่า เมืองคิราราคต คือ กบิลพรรดี และถูกกล่าวหาโดยศาสตราจารย์ริส เดวิส ใน ค.ศ. ๑๕๐๒ ว่าปลอมเสาหินอโศก ขึ้นมาไม่ก็ปี

ตอนที่ ๕.๒

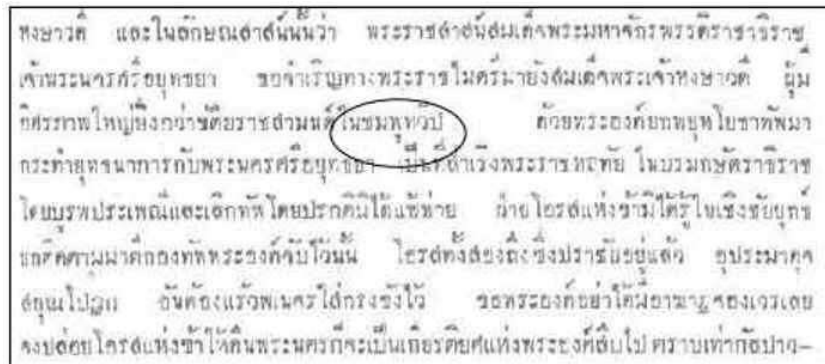
ที่ตั้งของชมพูทวีป

ที่ตั้งชมพูทวีป คือ ดินแดนที่ครอบคลุมประเทศสยาม ลาว เขมร พม่า และมอญ มิใช่ประเทศอินเดีย ตามหลักฐานและตำนานสยาม

พงสาวดารเหนือและใบจารลาวได้อ้างอิงหลักฐานการเกิดพระธาตุและเจดีย์ต่างๆ ไว้มากมาย ในพงสาวดารเหนือ มีการระบุเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับพุทธประวัติและการเกิดเมืองต่างๆ เช่น โยนกเชียงแสน และการที่พระพุทธองค์ พร้อมกับพระยา อโศก กับพระอานนท์หรือพระเถระองค์อื่นเสด็จไป ณ ที่ต่างๆ ได้ ประทานพระเกศาให้เจ้าเมือง หรือชาวบ้านเก็บไว้บูชาพร้อมกับพยากรณ์ว่า ที่แห่งนั้นในอนาคต จะ

เกิดอะไรขึ้น มีใครมาครองแล้วจะเป็นที่ตั้งของพระบรมธาตุเจดีย์หรือวิหารชื่ออะไร ดังปรากฏในตำนานพระเจดีย์แต่ละแห่ง⁴

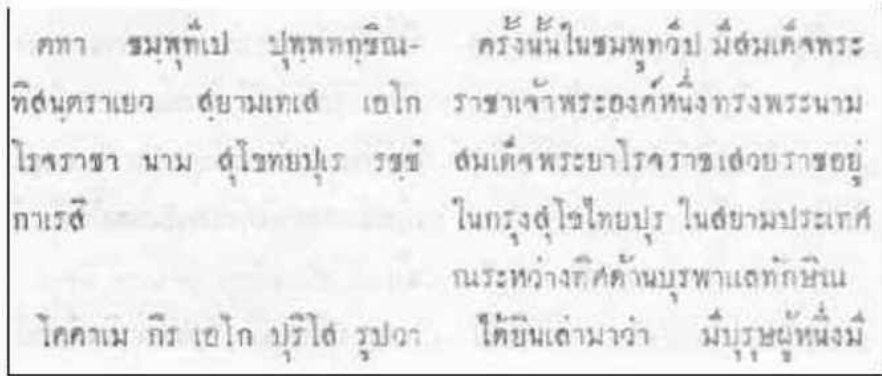
ส่วนในโบราณจารของลาว ก็มีการเอ่ยชื่อ เมืองที่ปรากฏในพระไตรปิฎก เช่น เมืองคันธวง เมืองสาเกต เมือง ปาวายและเชื่อกันต่อเนื่องกันมาว่า พวกเขาสืบเชื้อสายมาจากพระเวสสันดรเป็นต้น ในพงศาวดารกรุงศรีอยุธยา มีการกล่าวถึงชมพูทวีปในพระราชสาสน์ของพระมหาจักรพรรดิถึงพระเจ้ากรุงหงสาวดีเพื่อส่งบวชศึกษาเนื่องจากพระเจ้ากรุงหงสาวดีจับพระรามสุวรรณและพระมหินทร์ได้ และกล่าวถึง “กูรูราฐ” “อินทปัตถ์” เมื่อคราวพระนเรศวรยกกองทัพไปทำปฐมกรรมพระยาละแวก ๑๖ ในสังคีตियวงศ์ ได้กล่าวไว้ชัดเจนว่า กรุงสุโขทัยมปุระ ณ สยามประเทศ ตั้งอยู่ในชมพูทวีป ในหน้า ๒๘๒ และในที่อื่นๆ อีกหลายแห่ง ในประกาศเทวดา เมื่อครั้งสังคายนาพระไตรปิฎกในรัชกาลที่ ๑ พ.ศ. ๒๓๑๑ ระบุไว้ชัดเจนหลายแห่งว่า พระพุทธโฆษาจารย์ไปแปลพระไตรปิฎก จากสิงหลภาษาเป็นมคธภาษา... มาไว้ในชมพูทวีป หากชมพูทวีปเป็น อินเดียก็ต้องเขียนว่า “. . . นำ ไปยัง” ชมพูทวีป

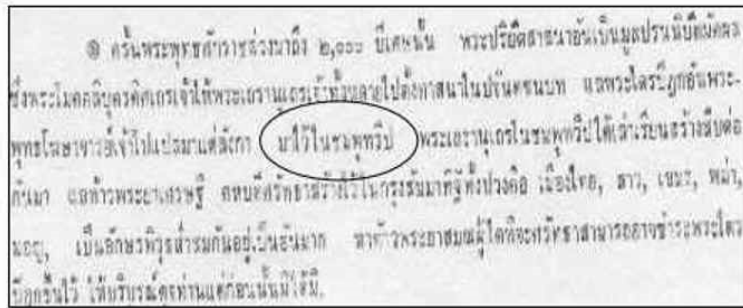
ภาพที่ ๓ แสดงสาสน์ของพระมหาจักรพรรดิไปถึงพระเจ้าหงสาวดีเพื่อส่งบวช

มีระบุคำว่า ชมพูทวีปอยู่ด้วย

⁴ แต่มหามหาเถรสมาคม ที่ ๕๐๔ ในการประชุมครั้งที่ ๒๘/๒๕๔๖ เมื่อ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๔๖ ที่ประกาศในราชกิจจานุเบกษา ระบุว่าบรรพบุรุษคนสยาม ขอสร้างความสำคัญให้ท้องถิ่นตน โดยอ้างว่าพระพุทธเจ้าเคยเสด็จมาและมอบ พระเกศาและพระบรมสารีริกธาตุ และสร้างพระธาตุ เพื่อ “. . . รองรับไว้ปูชนียสถานที่สร้างขึ้นในถิ่นนั้นๆ โดยอ้างว่า พระพุทธเจ้าเสด็จมาโปรด. . .”

ภาพที่ ๔ หลักฐานใน “สังคีตยวงค์” ที่แสดงว่า ชมพูทวีปคือดินแดนที่เป็นที่ตั้งของสยาม *

ภาพที่ ๕ หลักฐานในประกาศเทวดาครั้งรัชกาลที่ ๑ พ.ศ. ๒๓๓๑

ที่ระบุว่า พระพุทธโฆษาจารย์ไปแปลพระ ไตรปิฎกจากลังกาทวีป แล้ว “นำมา” ไว้ชมพูทวีป

แสดงว่า การสังคายนา พ.ศ. ๒๓๓๑ กระทำที่ชมพูทวีป คือเมืองสยาม

หากเป็นอินเดีย ต้องเขียนว่า “นำไป” ไว้ในชมพูทวีป

ข้อสังเกตเพิ่มเติม นอกจากที่กล่าวมาข้างต้น มีข้อสังเกตอื่นๆ บางประการเกี่ยวกับปรากฏการณ์ ในทางพระพุทธศาสนา อาทิ

๑) หากพระภิกษุอยู่ในเนปาล ซึ่งอยู่เชิงเขาหิมาลัยอากาศหนาวมาก พระภิกษุจะอยู่ได้อย่างไร โดยครองจีวร บางๆ ไม่ก็ขึ้น และไม่สวมรองเท้า ยิ่งในช่วงสองพันปีมาแล้วคงหนาวเยือกเย็นกว่า ปัจจุบันเป็นอย่างมาก (แค่ ๓๐ ปีกรุงเทพก็มีอากาศเย็นกว่า ในปัจจุบัน)

๒) ไม่มีการเอ่ยถึงหิมะ ในความหมายของ Snow ในพระไตรปิฎก แต่ใช้ เฉพาะหิมะในความหมายว่า มีความเย็น จนกลายเป็นน้ำค้าง ป่าหิมพานต์ (หิมะ + วนต) คือ ป่าที่มีความเย็น หรือ ป่า

น้ำค้าง จึง หมายถึงป่าดงดิบทางเหนือ หรืออีสาน ซึ่งปัจจุบัน ก็ยังมีหมอกเป็นน้ำค้างฝอยเม็ดโตๆ ฝรั่ง
ลงมา ให้เห็นกันอยู่ป่าหิมพานต์ก็เสียงสั่นหายไปเป็น ภูพาน

๓) ฤๅษีที่ห่มหนังเสือ ไม่ปรากฏในอินเดีย พบเห็นแต่ในเมืองสยาม เพราะอากาศเมืองสยามเอื้อ
ที่จะให้ฤๅษีห่ม หนังเสือได้

๔) คำว่า “คงคา” น่าจะหมายถึงแม่น้ำ มากกว่า เป็นชื่อแม่น้ำ ในความหมายเดียวกับคำว่า นที
เช่น ในจารึกวัด ศรีชุมที่ว่า

... ชาวสิงหลห้าบ้าน ข้ามน้ำคงคาพามาสาธุการ เสียงร้องมีโกลาหลหนักหนา เขาอาราธนาพระบมี ๑๘
เสด็จลงมา เขาให้กูอาราธนาพระจึงลงมาประทับณรอบพระเจดีย์ทอง แล้วผยองขึ้นเมื่อเลาภูมิศรัทธาหนัก
หนาญ จึงทอดคน ภูโอยทานให้ชีวิตขาดว่า จักทำศาสนาในลังกาทวีป จักฟังคำพระเป็นเจ้าทุกประการ แล
พระเป็นเจ้าจึง มาลวดครอบสุวรรณเจดีย์รัศมีกระเสือก งามหนักหนา... ดังกวงเวียนแก้ว แล้วพระก็ว่าธาตุ
จึงเสด็จเข้าไปใน โกศทอง ผุ่งพระธาตุ... จึงเข้ามาสู่พระเจดีย์ ดังผึ่งพา... เข้ามาสู่รั้งนั้นแล กูจึงลุกขึ้นอัญชูลี...
... ลงมา... มาพระศรีรัตนมหาธาตุ เจ้ากู ลูกหนึ่งมีพรรณงามดังทองรัศมีเท่าลูกหมาก... เสด็จมาแต่
กลางหาวลงมาลวดเจียนรอบคนท่านแลจึงเสด็จ ขึ้นอยู่เหนือหัว และพระรัตนธาตุจึงเสด็จมาอยู่กึ่ง
หน้าผากพระศรีสัทธิธาธาจุพามุณีศรีรัตนลังกาทวีป จึงขอสอง มือรับเอาและไหว้พระเศษธาตุ เส้นหนึ่ง
เลื่อมงามกว้างแต่บนสพัดเหนือหัวพระศรีสัทธิธาธาจุพามุณีฉินศรัทธา น้ำตาถึงตกหนักหนาบูชาทั้งตน
อกเข □ ของทั้งหลายบมีว่า ติเลย “ชาวสิงหลทั้งหลายเห็นอัศจรรย์ดังอันเขาจึงชันทอดคน ไหว้ สนนทพัด
เบญจางค์นอนพักชั่ง ดินพระ ศรีสัทธิธาธาจุพามุณีคนทั้งหลายไหว้... เต็มแผ่นดิน อุปมาดังเรียง
ท่อนอ้อยไวกมากคามคาสเต็มทีสถานนั้นแลเขา จึงขึ้นบังคม ลงคนว่า ราชกุมารมหาสามีหน่อพุทธางจริงแล
นะ เขาจึงเอาน้ำมาล้างดินพระมหาสามีสุมน้ำกิน ขุดเอาดินที่พระมหาสามีศรีสัทธิธาธาจุพามุณีเหยียบที่
โดยอดดินที่นั่น ขุดเอาดินที่นั่นอันคนเอาไป ไหว้บูชา“

รุ่งนั้นพระมหาธาตุสองลูกเรื่อง... ดังดาวคอยเสด็จไปกลางหาวก่อน พระศรีสัทธิธาธาจุพามุณี จึง
ข้ามน้ำ คงคาไป... ชั่วโมงหนึ่ง พระเจ้าเสด็จเข้าไปใน โกศ ส่งแล้วเมื่อรุ่งจึงเสด็จออกอยู่บัดเมง ให้คน
ทั้งหลายเห็นศรัทธา สาธุการแลจึงเสด็จขึ้น เรื่องเท่ากวงจักรกลิ้งไปกลางหาวสู่... เจดีย์ทองที่เก่า รัศมีถูก
ชานต้องพรายเรืองงามซึ่งแสง พระ อาทิ คย์เมื่อชฟุ้งขึ้น พระเป็นเจ้าที่นั่นปาฏิหาริย์ได้สามสิบเอ็ดวัน เขียม
พระเป็นเจ้าปาฏิหาริย์ดังอันเพื่อจักให้ สำแดงแก่คนทั้งหลายให้ไปช่วยอุทรธรรมในลังกาทวีป เป็นมหากุศล
ใหญ่ให้ปรากฏแก่พุทธศาสนา บางแห่งไปถึง อรัญญิกนอกเมืองกำแพง ไช ชาวสิงหลจึงประดับชฎากที่ปี
รูปคนธมาลา...

จากคำอ่านจารึกข้างต้น ทำให้สงสัยว่า ลังกาทวีปของชาวสิงหลอยู่ที่ไหนกันแน่ เพราะมีช่วงหลัง
ที่ประเทศ ศรีลังกาอาจไร้ศาสนาพุทธแล้ว เพราะถูกฝรั่งปอดุเกสทำลาย ฆ่าพระสงฆ์จนหมดสิ้น รวมทั้ง
บดพระเจี้ยวแก้ว โปรงลงทะเลที่เมืองแคนดีในศรีลังกา และกลับมีพระพุทธานุภาพอีกครั้งเมื่อพระอุบาลี
และคณะเดินทางไปฟื้นฟู ใน พ.ศ. ๒๑๕๖ ๑๕

ในดินแดนสุวรรณภูมิมีสถานที่เรียกว่า ลังกา อยู่หลายแห่ง เช่น ลังกาวิ ลังกาคาม ภูลังกา ลังกาพะโค และ เกาะลังกา (วัดเขาสาริกา) ซึ่งเป็นที่อยู่ของทศกรรม ตามที่ปรากฏในเรื่อง รามเกียรติ์ซึ่งก็ได้กลายเป็นของอินเดีย ไปแล้ว

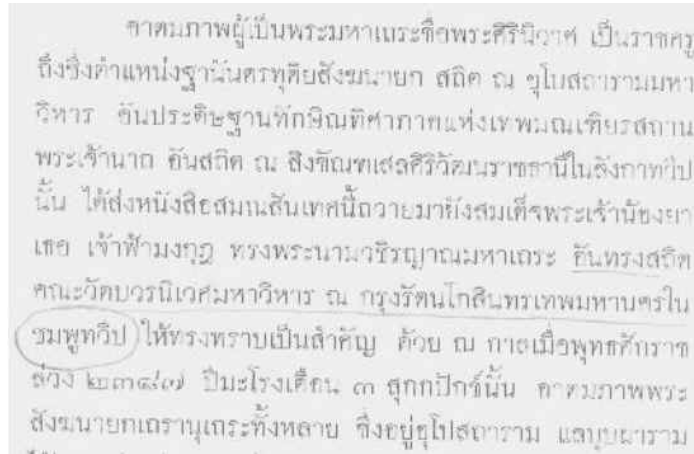
โปรดสังเกตว่า หลวงพ่อ พระมหาเถรศรีสุทธราชจุฬามณีศรีรัตนลังกาทวีป เดินทางข้ามแม่คงคาหนึ่ง คั้น จึงไปถึงดินแดนที่เรียกว่า ลังกา. . . หากเป็นลังกาในประเทศศรีลังกา หลวงพ่อและชาวสิงหล จะไปถึงได้อย่างไร โดยใช้เวลาเพียงคั้นเดียว?

๕) ชาวศรีลังกาเองก็เชื่อว่า ประเทศสยามอยู่ในชมพูทวีป ดังปรากฏในพระสมณสันเทศ (จดหมาย) ของ พระศีรินิวาสราชครู ตำแหน่งทูตยศสังฆนายก เมืองศิริวัฒนราชธานี (แคนดี) ศรีลังกา ถึง เจ้าฟ้ามงกุฎเมือยังทรง ผนวชความว่า

“... ได้ส่งสมณสันเทศนี้ถวายมายังสมเด็จพระเจ้าน้องยาเธอ เจ้าฟ้ามงกุฎ ทรงพระนามวชิรญาณเถระอันทรงสถิตคณะวัดบวรนิเวศวิหาร ณ กรุงรัตนโกสินทรเทพมหานครในชมพูทวีป. . .” แสดงว่าทางศรีลังกา ก็ถือว่า สยามอยู่ในชมพูทวีป ดังภาพจากหนังสือ "ประดิษฐานพระสงฆ์สยามวงศ์ในศรีลังกา" พระนิพนธ์ของ สมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอ กรมพระยาเดชาดิศร (สำนักพิมพ์มติชน ๒๕๔๖) หน้า ๔๖๗

๘/๓ (๑๐ - ๑๘) ประมาณ พ.ศ. ๑๕๐๕ พระเจ้าลิไทย “เอาพลไปปราบยั้ง (น่าน) ...ยังพระสัก (แควป่าสัก) ได้สิ้นจึงไปอยู่ในเมืองสองแคว ฟูพระมหาธาตุ ปลูกพระศรีมหาโพธิ์...ยกหนึ่ง แต่สองแควมาทำสุโขทัย.... ไร่นาปลูกหมาก ปลูก.... ท่อปลาหากิน เป็นเนื้อ (เป็นใจ)” และ ๘/๔ (๕ - ๒๑) “อยู่ในสองแควได้เจ็ด เข้าจึงนำพลมาตั้งชาว สรตวงสองแคว ปากยม พระบาง ชากนราว สุพรรณภว นครพระชุม เมืองไ...เมืองพาน เมือง...เมืองราด สัก เมืองลุมบาจายเป็นบริวาร จึงขึ้นมานพระบาทลักษณะอันคนหาก ประดิษฐ์แต่ก่อนเหนือจอมเขาสมณภูฏี จึงจารจารึกอันนี้ไว้อีกโสด” พระเจ้าลิไทยทรง อ้างว่า เนื่องจากได้เมืองแควแควป่าสักและแม่น้ำน่านจึงสด็จไปประทับ ณ สองแคว ถึง ๘ ปี สร้างเหมืองตั้งแต่สองแควมาถึงสุโขทัย นอกจากจะใช้ในการชลประทานและ เลี้ยงปลาให้พลเมืองจับกินแล้วก็ตั้งใช้เป็นถนนยทศาสดร์ด้วย

ภาพที่ ๖ หลักฐานที่แสดงว่า เขาสมณภูอยู่จังหวัดพิษณุโลกตามศิลาจารึก หลักที่ ๘ หน้า ๔ (เขาสมอแครง)

ภาพที่ ๖ หลักฐานที่แสดงว่า ชาวลังกาถือว่า ชมพูทวีปเป็นที่ตั้งของประเทศสยาม ๒๐

๖) พระพุทธบาทที่ยอดเขาสมณภูมิจึงเชื่อว่า อยู่ที่ลังกาทวีป ก็พบหลักฐานจากศิลาจารึก หลักที่ ๘ หน้า ๔ ว่า อยู่ ที่เมืองสองแควคือ ๔ เขาสมอแครง พิษณุโลก ตามที่ศาสตราจารย์ดร. ประเสริฐ ณ นครได้แปลไว้ดังภาพที่ ๖

ตอนที่ ๕. ๓

สังเวชนียสถานและเมืองสำคัญ

การศึกษาด้านร่องรอยสังเวชนียสถาน คือที่ประสูติ ตรัสรู้ แสดงพระปฐมเทศนา การเผยแผ่ศาสนาและปรินิพพานขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พบว่า

- ๑) สังเวชนียสถานทั้ง ๔ คือ สถานที่ประสูติ คือพระธาตุศรีสมร็จ อำเภอด่านซ้าย จังหวัดเลย สถานที่ตรัสรู้ คือ พระแท่นศิลาอาสน์ จังหวัดอุตรดิตถ์ สถานที่แสดงพระ ปฐมเทศนา คือ พระพุทธบาทน้อย ตำบลสองคอน อำเภอกงคอย จังหวัดสระบุรี และสถานที่ปรินิพพานขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า คือ พระแท่นดงรัง อำเภอนครชัยศรี จังหวัดกาญจนบุรี
- ๒) เมืองในพระไตรปิฎก ได้แก่ เมืองราชคฤห์ คือ จังหวัดเชียงใหม่ เมืองสาวัตถี คือ ตำบลสาวัตถี จังหวัดขอนแก่น เมืองโกสัมพีนี คืออำเภอกอสุภพิสัย จังหวัดมหาสารคาม เมืองสาเกต คือ จังหวัดร้อยเอ็ด และเมืองพาราณสี

เมืองพาราณสี คือ บริเวณเขาใหญ่ที่ครอบคลุมดินแดนบริเวณเขาใหญ่ คือ เพชรบูรณ์ อำเภอมิมาย โคราช อำเภอบางบาล อำเภอนินสูง อำเภอกงคอย และอำเภอน้ำเขียว โดยมีชายแดนติดต่อทางตะวันออกกับโคราช (โคราชภูพระ) ทางตะวันตกจรดสระบุรี ทางเหนือจรดวัชรบุรี และทางใต้จรดปราจีนบุรี

ตอนที่ ๕. ๔

บริบทสยาม

บริบทสยาม ครอบคลุม ภูมิศาสตร์ ภูมิประเทศ ขนบธรรมเนียมประเพณี วิถีชีวิต โบราณสถาน

พระพุทธสถาปัตยกรรม ภาษา และหลักฐาน/ตำนาน

ด้านการเปรียบเทียบข้อมูลเกี่ยวกับบริบทสยาม ในด้านสภาพภูมิศาสตร์ ภูมิประเทศ ขนบธรรมเนียมประเพณี วิถีชีวิต โบราณสถาน พระพุทธสถาปัตยกรรม ภาษา และหลักฐาน/ตำนาน สยาม ในประเทศอินเดียและในพระไตรปิฎก พบว่า ข้อมูลด้านต่างๆ ในประเทศอินเดียไม่ตรงกับข้อมูลในพระไตรปิฎก แต่ตรงกับข้อมูลในประเทศสยามในประเด็น ๑ ประเด็น ได้แก่ สภาพภูมิศาสตร์ขนบธรรมเนียมประเพณี วิถีชีวิต โบราณสถาน สถาปัตยกรรม ภาษา และหลักฐาน/ตำนาน สยาม

๕. ๔. ๑. สภาพภูมิศาสตร์ สภาพภูมิประเทศของเนปาลที่อ้างว่า เป็นที่ตั้งของเมืองกบิลพัสดุ์ในปัจจุบัน ไม่สอดคล้องกับที่บันทึกไว้ในพระไตรปิฎกเกี่ยวกับปราสาท ๓ ฤดู ช่วงเวลาเข้าพรรษาและระยะทางจากเมืองต่างๆ ตามที่ปรากฏในพระสูตรและตามที่เป็นจริง

๑) **ปราสาท ๓ ฤดู** ตามพุทธประวัติเมื่อเจ้าชายสิทธัตถะละเจริณวัย พระราชาบิดาได้โปรดให้สร้างปราสาท ๓ ฤดูคือ ปราสาทฤดูร้อน ปราสาทฤดูฝน และปราสาทฤดูหนาว แต่เมื่อดูที่ตั้งดินแดนที่อ้างว่าเป็นที่ตั้งของกรุงกบิล พัสตุในประเทศเนปาลแล้ว ปรากฏว่า อยู่เหนือเส้นขนานที่ ๒๔ จัดอยู่ในเขต Tropic of Cancer มี ๔ ฤดู ประเทศเนปาลตั้งอยู่เชิงเขาหิมาลัยซึ่งโดยทั่วไปจะมีอากาศเย็น ดังนั้นกรุงกบิลพัสดุ์ซึ่งเป็นที่ตั้งของปราสาท ๓ ฤดูจึงไม่น่าจะอยู่ในประเทศเนปาล

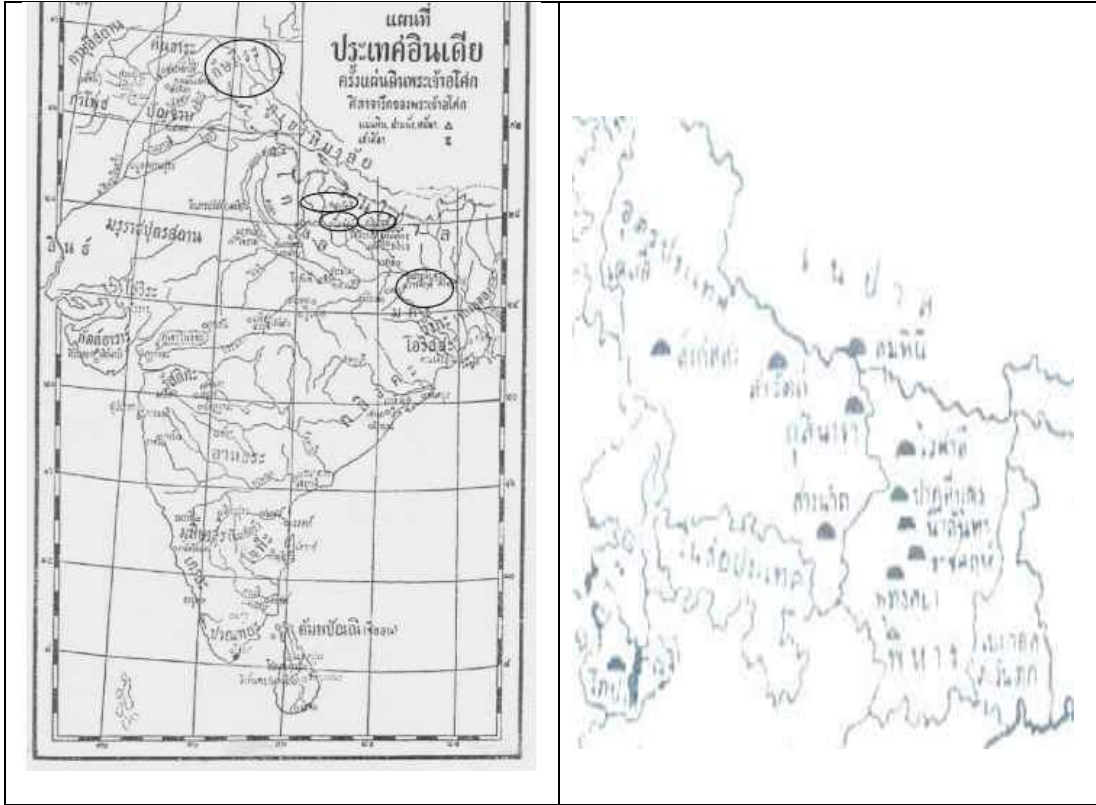
๒) **ช่วงฤดูเข้าพรรษา** ตามพระวินัยกำหนดให้พระอยู่ประจำพรรษา ๔ เดือนในช่วงกลางเดือนกรกฎาคมถึง กลางเดือนพฤศจิกายน แต่ในเนปาลและอินเดียตะวันตกจะมีฝนตกในช่วงสั้น คือ เดือนมิถุนายน ถึง เดือน กรกฎาคม ดังนั้นการกำหนดช่วงเข้าพรรษาจึงน่าจะไม่ใช่กำหนดให้สอดคล้องกับสภาพภูมิศาสตร์ในเนปาลหรือ อินเดียตะวันตก แต่น่าจะกำหนดให้สอดคล้องกับสภาพภูมิศาสตร์ในดินแดนสุวรรณภูมิซึ่งเป็นที่ตั้งของสยามลาว มอญเขมรในปัจจุบัน เหตุการณ์จะผ่านไปกว่า สองพันปี ช่วงเวลาเข้าพรรษาก็ยังตรงกับที่บัญญัติไว้ใน พระวินัยคือแรม ๑ ค่ำเดือน ๘ (กลางเดือนกรกฎาคม) จนถึงขึ้น ๑๕ ค่ำเดือน ๑๒ (กลางเดือนพฤศจิกายน)

๓) **ระยะทางและทิศทางระหว่าง เมือง** ในพระไตรปิฎกได้มีการกำหนดระยะทางระหว่าง เมืองต่างๆ ไว้ โดยใช้หน่วยเป็น โยชน์ (๑ โยชน์=๑๖) เช่น สาวัดดีถึง โกสัมพี ๓ โยชน์ สาเกตถึงสาวัดดี ๑

โยชน์ เป็นต้น เมื่อพิจารณาระยะทางตามความเป็นจริงหลายกรณี อาทิ กรุงพาราณสีห่างจากคักกิสลา ๑๐ โยชน์ เป็นระยะทางประมาณ ๑๖๐ กิโลเมตร แต่ถ้าเทียบกับระยะทาง ระหว่าง คักกิสลาซึ่งอยู่ทางตะวันตกเฉียงเหนือของกรุงอิสลามาบัดในปากีสถานซึ่งอยู่ห่างออกไป ๑๕๕๐ กิโลเมตรก็ไม่ตรงกับที่ระบุในพระไตรปิฎกจึงน่าจะเป็นคนละเมือง

แต่หากเทียบกันระหว่าง ระยะทาง ๓๒๗ กม. จากคักกิสลา คือ เมืองตาก (อำเภอบ้านตาก ตามพงศาวดารเหนือ) ถึงอำเภอบ้านหมอ จังหวัดสระบุรี หรือ ระยะทาง. ๑๗๘ กม. (๑๐. ๓ โยชน์) จากคักกิสลาคือจังหวัดมหาสารคาม ตามชื่อเดิมของมหาสารคาม ถึงเขตอำเภอพิมายบริเวณของโครัชฎปุระ (โคราช) แขวงเมืองพาราณสี คือเขาใหญ่ บริเวณกลางดง ของอำเภอปากช่อง ซึ่งเชื่อว่าเป็นที่ตั้งกรุงพาราณสีแล้ว ระยะจากมหาสารคาม ถึงแขวงเมืองพาราณสี มีความเป็นไปได้สูง

๔) เมืองสำคัญในพระพุทธศาสนาอยู่ในสยาม ได้แก่ สวรรค์ ได้แก่ (๑) ตำบลสวาทิน่าจะเป็นเมืองสวรรค์ (๒) อำเภอโกสุมพิสัย น่าจะเป็นโกสัมพี (๓) ตำบลเสมา อำเภอสูงเนิน โคราช น่าจะเป็นนครเวสาลี (๔) สาเกตเมืองร้อยเอ็ดประตูก็คือจังหวัดร้อยเอ็ด (จากอูร์กนิทาน) โดยพิจารณาระยะทางคือ สวรรค์ถึงโกสัมพี ๓ โยชน์ (๔๘ กิโลเมตร) ใกล้เคียงกับ ระยะทางจากอำเภอโกสุมพิสัย (โกสัมพี) ถึงตำบลสวาทิน่าประมาณ ๕๐ กิโลเมตร สาเกตถึงสวรรค์ ๗ โยชน์ (๑๑๒ กิโลเมตร) ใกล้เคียงกับ สาเกตคือร้อยเอ็ด ห่างจาก ตำบลสวาทิน่า (เมืองสวรรค์) ประมาณ ๑๒๐ กิโลเมตร ใกล้เคียงกับที่ระบุในพระไตรปิฎกไว้ ๗ โยชน์คือ ๑๑๒ กิโลเมตร

ภาพที่ ๘ ทิศทางระหว่าง สาวัดดีกับราชคฤห์จากกุสินาราย ในพระไตรปิฎกระบุ ว่า พระอานนตผู้มีบาตรพระพุทธเจ้า จากที่ถวายพระเพลิง ไปราชคฤห์ผ่านสาวัดดี แต่ในแผนที่กุสินารายอยู่กลางระหว่าง สาวัดดีกับราชคฤห์

๕) ทิศทางในอินเดีย พบว่า มีข้อมูลไม่ตรงกับพระไตรปิฎก ๔ แห่ง คือ

(๑) ในพระไตรปิฎก ทิศทางระหว่าง กุสินาราย ไปราชคฤห์ ต้องผ่านเมืองสาวัดดีแต่ใน อินเดีย สาวัดดีอยู่เหนือ กุสินารายอยู่กลาง และ ราชคฤห์อยู่ทางใต้ ดูจากแผนที่อินเดียกุสินารายอยู่ใกล้สาวัดดี และกบิลพัสดุมาก ไม่ตรงกับที่ระบุไว้ใน พระไตรปิฎก เพราะเมืองกบิลพัสดุ์อยู่แคว้นสักกะ ส่วนกุสินาราย (ปัจจุบันฝรั่งเศสทำให้เพี้ยน ไปเป็น “กุสินารา”) อยู่ที่แคว้นมัลละ

(๒) สาเกตซึ่งท่านเศรษฐีธัญชัยกัรวเรื่องบริวารสามแสนครอบครั้ว มาตั้งเมือง ตามคำขอ ของพระราชปทีปเสน อยู่ในแคว้น โกศลติดเขตแดนเมืองสาวัดดี ดังนั้นกุสินาราย ต้องอยู่ไกลจากกบิลพัสดุมาก

(๓) เมืองกัสมิระ อยู่ใกล้ทะเล แต่ฝรั่งเศสเข้าใจว่า เป็นแคชเมียร์ ซึ่งอยู่ไกลจากทะเลเป็นพัน กิโลเมตร

(๔) เมืองปาตาลีบุตรตั้งอยู่ฝั่งทะเลโดยมีท่าเรือ ปัตนะ หรือ ปฏันนะ (ปฏันนะ แปลว่า ท่าเรือ) ซึ่ง พระพุทธ โฆษณาจารย์เดินทางจากท่าเรือนี้ไปลังกาทวีป ฝรั่งเศส เห็นคำว่า “ปฏันนะ” เขาก็ไประบุ ว่า เมือง

Patna คือปาตาลีบุตร ที่ศรีลังกาก็มีท่าเรือชื่อโปล (โปลปัญนะ) การนำ “กัสมิร” ไปเป็น Kashmir และ คำว่า ปัญนะ ไปเป็น Patna และการระบุสถานที่ที่คนจุดพบเป็นเมือง โนนเมืองนี้โดยไม่คำนึงถึงระยะทางระหว่างเมืองและทิศทางของเมืองต่างๆ ที่ระบุไว้ในพระไตรปิฎก แสดงให้เห็นถึงการลากเข้าข้างตัวเองอย่างขำๆ โดยไม่ดูบริบทที่อยู่ในพระคัมภีร์ทางศาสนา

๕) ทิศทางระหว่างเมืองที่เป็นจริงในอินเดีย กับที่ปรากฏในพระไตรปิฎก เช่น เมือง Shravasti /Savatthi ไม่ สอดคล้องกัน ระหว่าง เมืองสาวัตถีในอินเดียห่างจากสาเกต และ โกสัมพีในอินเดีย แตกต่างจากเมืองสยามมาก

๖) อาณาเขตติดต่อของเมืองพาราณสีอินเดียก็ไม่ตรงกับอาณาเขตติดต่อของเมืองพาราณสีที่ระบุในพระไตรปิฎก

พาราณสีของพุทธ กับ Hindu Banaras		พาราณสี ในอินเดีย	
พาราณสี	Hindu Banaras	ระยะทางระหว่างเมืองไม่ตรงกับพระไตรปิฎก	
		ตารางเปรียบเทียบระยะทางระหว่างเมือง	
ตะวันออก—โครัชฎปุระ (โคราช)	☐ เมืองทริสจันท์ กัส	พาราณสี ห่างจากลัคเนา ๑๐ โยชน์ (๑๖๐ กิโลเมตร)	Banares-Taxila = 1590 km
ตะวันตก—สรปุระ (สระบุรี)	☐ เมืองอาธาทาระ โยเดีย	สาวัตถี—สาเกต ๗ โยชน์ ๑๑๒ กม.	Shravasti-Saket=685.7 km
เหนือ—วัชรปุระ (วิเชียรบุรี เพชรบูรณ์)	☐ เมืองอัลลี กัส	สาเกต—โกสัมพี ๖ โยชน์ ๘๐ กม.	Saket-Gosampura=178 km Saket-Gosam=1,807 km Saket-Gosami=132 km
ใต้—ปาจิณปุระ (ปราจีนบุรี)	☐ เมืองกลารู กัส	สาวัตถี-โกสัมพี ๓ โยชน์ ๔๘ กม.	Shravasti-Gosampura=378 km Shravasti-Gosami=428 km Shravasti-Gosam=1,424 km
	☐ เมืองฐาฐรี บารชา		
	☐ เมืองบารยาปุระ		

ภาพที่ ๕ แสดงระยะทางระหว่างเมืองสาวัตถีกับสาเกตและโกสัมพี ไม่ตรงกับพระไตรปิฎก (ซ้าย) ชายแดนหรือเขตติดต่อเมืองพาราณสีนกับบึงแขวงเมืองพระพุทธศาสนากับ เมืองรอบๆ เมืองพาราณสีอินเดียไม่ตรงกัน (ขวา)

ที่มา: www.google.com

๕. ๔. ๒ ขนบธรรมเนียมประเพณี ประเพณีที่ปรากฏในพระไตรปิฎกยังถือปฏิบัติในดินแดนสุวรรณภูมิโดยชาวสยาม ลาว เขมร พม่า มอญ รวมทั้งชาวจีนทางใต้บริเวณคุนหมิง สิบสองปันนา ฯลฯ ที่ใช้ภาษาไทยเหนือ

ประเพณีที่ถือว่าเป็นลักษณะเด่นของดินแดนสุวรรณภูมิที่ถือปฏิบัติกันในสยาม ลาว เขมร พม่า และมอญ คือ พิธีแรกนาขวัญ พิธีแต่งงาน พิธีเผาศพ วรรณะทั้ง ๔ และการตั้งศาลพระภูมิ

๑) **พิธีแรกนาขวัญ** เป็นพิธีที่พระมหากษัตริย์จะเป็นผู้นำทำพิธีแรกนา ก่อนที่ไพร่ฟ้า จะลงมือทำไร่นา นาริงๆ เป็นราชประเพณีของประเทศในสุวรรณภูมิ ไม่ปรากฏว่า เป็นประเพณีที่ปฏิบัติกันในอินเดียหรือ เนปาล ในพระพุทธประวัติเมื่อเจ้าชายสิทธัตถะ เสด็จตามพระราชบิดาไปทำพิธีแรกนาขวัญ

และพระองค์เสด็จไป นั่งสมาธิที่ได้ต้นหว้า (ต้นหว้าชมพู) เวลาผ่านไปถึงห้าโมงเย็นแล้ว เสด็จขึ้นหว้าก็ไม่ทอดไปตามแสงตะวัน แต่ยังคง ปกคลุมเจ้าชายสิริศัตถะอยู่ตลอดเวลา

๒) **ประเพณีการแต่งงาน** ในประเทศสยาม ลาว เขมร พม่า และมอญ เป็นวิวาหมงคล คือฝ่ายชายจะไปสู่ขอเจ้าสาวจากฝ่ายหญิง แต่ในอินเดีย เป็นอวาหมงคล คือ ฝ่ายหญิงจะเป็นผู้ไปสู่ขอฝ่ายชาย

ประเพณีการที่ฝ่ายชายไปสู่ขอฝ่ายหญิงตรงกับที่ปรากฏในพระปฐมสมโพธิกถา ที่กล่าวว่า พระเจ้าสีหนุ ราช พระราชบิดาของเจ้าชายสิริศุทธโรทนะ เป็นผู้ให้ท่านโกณฑัญญพราหมณ์เป็นผู้นำพราหมณ์อีก ๙ คน ไป แสวงหาธิดามาเป็นคู่ครองให้ราชบุตรคือเจ้าชายสิริศุทธโรทนะ เมื่อได้พบพระนางสิริมหามายาซึ่งมีพระชนมายุ ๑๖ พรรษา ต้องด้วยคุณลักษณะอันเลิศ พระเจ้าสีหนุราช ก็ได้กรีธาพลไปสู่ขอและกระทำพิธีอวาหมงคล อภิเษกสมรส ณ สถานที่ที่เป็นพระธาตุศรีสมรึก (ปัจจุบันเปลี่ยนเป็นศรีสองรัก) ริมฝั่งแม่น้ำหมัน ชายแดนกรุงเทพทหะและกรุงกบิลพัสดุ์

จะเห็นว่า มิใช่ฝ่ายพระนางสิริมหามายามาสู่ขอพระเจ้าสิริศุทธโรทนะ ตามประเพณีที่ฝ่ายหญิงไปสู่ขอฝ่ายชายดังที่เป็นประเพณีในอินเดีย ประเพณีแต่งงานในสมัยพุทธกาลจึงน่าจะเป็นวิวาหมงคล คือ ประเพณีที่พบเห็นในดินแดนสุวรรณภูมิ ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีก็ไปสู่ขอนางสุชาดา น้องสาวนางวิสาขามาเป็นภริยาบุตรชายของตน เช่น เดียวกัน

๓) **ประเพณีเผาศพแบบอินเดียกับแบบพุทธ** ชาวสยาม ลาว เขมร ทำพิธีเผาศพให้ไหม้จนเหลือแต่กระดูก แล้วเก็บกระดูกไว้บูชาส่วนหนึ่ง ส่องไว้ที่วัดส่วนหนึ่ง ตรงตามเรื่องราวที่ปรากฏในพระไตรปิฎก. . . แต่ที่อินเดีย จะ นำศพไปเผาให้ไหม้แต่ไม่หมดแล้วปล่อยให้ศพลอยแม่น้ำ

หลักฐานในพระไตรปิฎกปรากฏในอรรถกถาปุณ โฉวาทสูตร มัชฌิมนิกาย ที่ว่า เมื่อพระเถระปริณิพพานที่สุนาปรันตะ ประชาชนได้บูชาพระสรีระเผาสรีระแล้วเก็บธาตุ (กระดูก) แล้วสร้างเจดีย์

๔) **ประเพณีการถือวรรณะ** ชาวพุทธในประเทศสยามบางคนอาจจะยังไม่เข้าใจความหมายของวรรณะ ตามที่ ปรากฏในพระไตรปิฎกคตินัก วรรณะในพระพุทธศาสนาแตกต่างจากวรรณะของฮินดู วรรณะของชาวฮินดูมี ๔ คือ พราหมณ์ กษัตริย์ แพศย์ และศูทร วรรณะสูงสุดคือ พราหมณ์ ที่วรรณะอื่นถือว่า ต่ำกว่า ต้องเคารพนับถือ เพราะพราหมณ์ เป็นเจ้าพิธีกรรม แม้แต่การ “เปิดสาว” ก็ต้องนำมาให้พราหมณ์ เป็นผู้ทำพิธีให้ถือว่า วรรณะพราหมณ์อยากได้อะไร วรรณะอื่น ต้องหามาส่งถวาย สักการะ (เดี๋ยวนี้บางประเพณีอาจ ไม่มีแล้ว) วรรณะต่ำที่สุดคือ พวกศูทร และจัณฑาล ซึ่งเป็นผู้ที่เกิดจากการผสม วรรณะ พวกศูทรไม่สามารถจะอยู่ ร่วมกับวรรณะที่สูงกว่า ได้ เช่น ตีมน้ำในบ่อเดียวกับวรรณะอื่นไม่ได้ ไม่สามารถแตะต้องเสื้อผ้าของใช้ของ วรรณะอื่นได้ มีชีวิตต่ำกว่า สุนัขด้วยซ้ำ เช่น สุนัขลงตีมาน้ำในถ้วย

ก็ไม่เป็นที่รังเกียจของวรรณะที่สูงกว่า แต่หาก พวกศูทรหรือจัณฑาลลงคืบแล้วถือเป็นของแตะต้องไม่ได้เลย ๕

แต่ตามที่ปรากฏในพระไตรปิฎก เรื่องที่ยกมาอ้างประกอบคำสอน สะท้อนให้เห็นว่า วรรณะทั้ง ๔ คือ กษัตริย์ พราหมณ์ แพทย์และศูทรนั้น เด่นชัดว่า กษัตริย์เกิดขึ้นก่อน (ตามอัครัญญสูตร ที่หมายถึงผู้ดูแลเขต เกษตรและเป็นราชาคือผู้ยังความพอใจหรือยินดีแก่พสกนิกร) พราหมณ์เป็นราชครูซึ่งกษัตริย์ก็ให้ความเคารพอยู่แล้ว วรรณะแพทย์หมายถึงพ่อค้า นักธุรกิจ ส่วนศูทร หมายถึงกรรมกรเกษตรกรผู้ใช้แรงงาน

ในพระไตรปิฎก ไม่มีเรื่องใดเลยที่แสดงความรังเกียจวรรณะศูทรและจัณฑาล เพราะพวกศูทรก็ทำหน้าที่เป็นคนรับใช้ในบ้าน (นางทาสี) บ้าง เป็นชวานาบ้าง เรื่องต่อไปนี้แสดงว่า ไม่มี ความรังเกียจเรื่องวรรณะ

- (๑) นางทาสีไปตักน้ำจากบ่อบาดาลมาใส่ตุ่มให้นายใช้เรื่องของนางทาสีที่หลงรักพระอนนท์ และภายหลังได้ บวชและบรรลุเป็นพระอรหันต์
- (๒) ชวานาที่ไถนา ได้ถวายภัตตาหารเข้าพระสารีบุตร และนี่ก็อยากให้อ่อนดิน ไถเป็นทองคำ อ่อนดินก็เป็น ทองคำ ในที่สุดก็ได้รับแต่งตั้งจากพระราชาให้เป็นเศรษฐีมหาศาล (Billionaire) หากเป็นอินดู ศูทรคนนี้จะไม่มี สิทธิแม้แต่จะได้เข้าเฝ้าพระเจ้าแผ่นดิน
- (๓) เรื่องของนางทาสีที่ได้รับมอบหมายจากเศรษฐีให้ดูแลนายสาวอายุ ๑๖ ปีให้อยู่บนปราสาทชั้น ๗ นายสาว สมคู่กับวิทยากรที่เหาะมาพบเข้าเกิดปฏิพัทธ์ภายหลังคลอดบุตรชาย จึงสั่งให้หญิงรับใช้ไปหาภานะใหม่มา นาง เอาทารกใส่ในภาชนะ เอาฝาปิดและวางดอกไม้ข้างบน กำชับให้ “เทินหัว” ไปลอยคงคา หากเป็นทาสีในอินเดีย หญิงรับใช้จะอยู่ร่วมกับนายไม่ได้เลย (ประวัติพระชฎิลดาบส)
- (๔) ครั้งพระเจ้า อโศก สั่งประหารพี่น้องร่วมบิดา ๕๕ คนเหลือไว้เพียงน้องร่วมมารดาเท่านั้น สามณเฑณีโคธ ซึ่ง มารดาของท่านกำลังตั้งครรภ์ หนีออกจากวัง ไปนอกเมืองไปคลอดท่านที่ใต้ต้นมะเดื่อมีจัณฑาลคนหนึ่งมาพบและ ช่วยเหลือให้ที่อยู่อาศัย ตั้งชื่อเด็กว่า นิโคธ เพราะเกิดใต้ต้นมะเดื่อ เขารักนางเหมือนน้องสาว เลี้ยงดูนางและบุตร เมื่อเด็กชายนิโคธโตขึ้นก็ให้บวชเรียน จนเป็นผู้กล่อมพระเจ้า อโศกให้นับถือศาสนาพุทธ หากเป็นในอินเดีย มารดาของนิโคธสามณเฑรงคงไปอยู่กับจัณฑาลไม่ได้

๕) *ศาสนาพราหมณ์ของสยามกับพราหมณ์ของอินเดีย (อินดู) ไม่เหมือนกัน มีการสอนมาผิดๆ* ว่า ชาวสยาม รับศาสนาพราหมณ์จากอินเดีย ศาสนาพราหมณ์ของสยามและอินดู ต่างกัน ๔ ประการ (๑)

พราหมณ์สยามไม่เชื่อว่า พระพรหมสร้างโลก แต่พราหมณ์แขกเชื่อ (๒) พราหมณ์สยามตั้งศาลพระภูมิที่บ้าน แต่พราหมณ์แขกไม่มี (๓) พราหมณ์สยาม มี ๔ วรรณะ คือ กษัตริย์ พราหมณ์ แพศย์ สูทร แต่พราหมณ์ มีพราหมณ์ กษัตริย์ แพศย์ และสู และ (๔) พราหมณ์สยามไม่รังเกียจวรรณะ แต่แขกรังเกียจวรรณะมาก

พราหมณ์สยาม เชื่อว่า พวกเราสืบเชื้อสายมาจากพระพรหมมีแสง (อีสานเรียก “ผีฟ้าแสง”) คือ พรหมประกายมาศ หรือ อากัสราพรหม คือ ขุนสรวงและนางนาง ซึ่งลงมากินจวนดิน แล้ว เหาะกลับวิมานไม่ได้กลายเป็นคน ทั้งสองได้อยู่กินเป็นสามีภรรยาและมีลูก ๘ คน ๒ คนแรกถูกพ่อแม่ฉีกเนื้อกิน แต่ที่เหลือนางนางสงสารลูกได้ขอไว้ เมื่อโตขึ้น ได้จับคู่ชาย ๓ หญิง ๓ และมีลูกหลาน เป็นต้นหรือบรรพบุรุษของชาวสยามลาว (สยามกับลาว)

ขุนสรวงเมื่อตายแล้วก็กลับไปเป็นอากัสราพรหมดังเดิม ก็ลงมาบอกลูกหลานให้ตั้งกองฟืน (กองฟอน) เผาศพ เก็บกระดูก สอนให้เอาดินเหนียวมาปั้นเป็นรูปพ่อแม่ ดायาย และตั้งศาลพระภูมิเพื่อวิญญานพ่อแม่ ปู่ย่าตายายจะได้ลงมาดูแล ปกป้องได้คนสยามลาว จึงมีความปรารถนาอยู่เบื้องลึกที่จะตั้งศาลพระพรหม และก็เป็น เช่น นั้น คือ มีศาลพระพรหมให้กราบไหว้บูชาอยู่ทั่วไป

แต่ที่อินเดีย แต่ละบ้านไม่มีศาลพระภูมิหรือศาลพระพรหม พระพรหมที่กล่าวถึงในพระไตรปิฎก จึงเป็นคนละพรหมกับศาสนาฮินดู ดังที่ท่านมหาพรหม เข้าเฝ้าและ ตามเสด็จพระพุทธเจ้าก็ไม่ใช่พระพรหมของฮินดูที่เชื่อว่า เป็นพระผู้สร้าง

ดังนั้นการที่กล่าวว่า ชาวสยามนำศาสนาพราหมณ์มาจากอินเดีย ก็ไม่น่าจะถูกต้องจึงเป็นเรื่องที่นักวิชาการสยามจะต้องไปศึกษาและทำความเข้าใจเสียใหม่ ผู้ที่นำศาสนาพราหมณ์ไปอินเดียคือ พระจตุคามรามเทพ เมื่อ พ.ศ. ๑๕๐ เมื่อท่านยกกองทัพไปได้ทางใต้ของอินเดีย จักรเยียบสังคมอินเดียอยู่ ๑๐ นำให้ชาวอินเดียตอนใต้ รู้จักศาสนาพราหมณ์ครั้งแรกใน พ.ศ. ๘๐๐

๕. ๔. ๓ วิธีชีวิตในสมัยพระพุทธกาล วิธีชีวิตสยามแตกต่างจากวิธีชีวิตของชาวอินเดีย ของสยามกลมกลืน และสอดคล้องกับชีวิตที่ปรากฏใน พระไตรปิฎกในแทบจะทุกเรื่อง ไม่ว่าจะเรื่องความใจบุญ ข้าวที่บริโภคน การทำนาข้าวเหนียว พิษพันธุไม้ นกเขาคูที่ร้องว่า “ของกู” และการวัตรระยะทางล้วนสอดคล้องกับพระไตรปิฎก

๑) เรื่องความใจบุญสุนทาน คนชาวสุวรรณภูมิและชาวอินเดียมีนิสัยเรื่องความใจบุญแตกต่างกัน คนสุวรรณภูมิคือพวกเราในถิ่นสยาม นี้ได้ชื่อว่า เป็นคนใจบุญมาแต่โบราณ ดังนั้นเมื่อมีเรื่องเศรษฐกิจบุญที่ตั้งโรงงานแจกทานคนยากจน สร้างมหา วิหารถวายพระพุทธองค์ ปรากฏในพระไตรปิฎก เช่น ท่าน

เศรษฐีชั้นนัฏชัยที่เมืองสาเกตบิดาของนางวิสาขา ก็จะ เห็นว่า เศรษฐีใจบุญเหล่านั้น เป็นคนสยามหรือคนที่ อยู่ในดินแดนสุวรรณภูมิ

๒) **ข้าวที่พระสงฆ์ในสมัยพระพุทธกาลฉัน** พระพุทธองค์และเหล่าพระภิกษุในสมัยพุทธกาล เสวยหรือ ฉันทข้าวเหนียว มิใช่โรตีสหรือข้าวเจ้า มีหลักฐานใน พระวินัยที่บัญญัติ (โกชนบัญญัติ) ไว้ว่า ภิกษุพึงสำเนียงอย่าง นี้ว่า "เราจักไม่ทำข้าวให้ใหญ่่นัก . . . เราจักทำก้อนข้าวให้กลมกล่อม . . . เราจักไม่โยนข้าวเข้าปาก . . . เราจักไม่ ฉันทข้าวกัศข้าว . . . เราจักไม่โปรยเมล็ดข้าวลงในบาตร (เมื่อมือเปียก น้ำข้าวเหนียวจะร่วง) . . . เราจักไม่เอาก้อนข้าว กลบแกงโดยหวังจะได้แกงมาก . . ." ก็จะเห็นว่า “ข้าว” ที่พระภิกษุในสมัยพุทธกาลฉันเป็น “ข้าวเหนียว”

๓) **การทำนาข้าวเหนียวในเมืองโกสัมพีและเมืองสาวัตถี** พระพุทธองค์และพระภิกษุในสมัยพระพุทธกาลเสวย และฉันทข้าวเหนียว ที่หลักฐานปรากฏในพระไตรปิฎกหลายแห่งกล่าวคือ อรรถกถาวินัยปิฎก มหาวิภังค์ทุกขนิคาถา วินัยปิฎกเล่มที่ ๒ มหาวิภังค์ทุกขนิคาถาและวินัยปิฎกเล่มที่ ๓ ภิกษุณีวิภังค์ นอกจากนี้คำว่า “บิณฑบาตร” ก็แปลว่า “ก้อนข้าว” ทั้งนี้รวมทั้งข้าวมธุปายาส หรือข้าวทิพ (ไม่ได้เขียน “ข้าวทิพย์”) ซึ่งนางสาวทิพพาคิดขึ้น ในสมัยสุวรรณภูมิก็ทำจากข้าวเหนียว

๔) **พืชพันธุ์ไม้ในพระไตรปิฎกกว่า ๒๖๔ ชนิด** ล้วนเป็นพืชที่มีอยู่ในเมืองสยามทั้งนั้น แม้ชื่อจะเปลี่ยนแปลง ไปแต่พบเห็นได้ในปัจจุบัน อาทิ หนุ่ยชนิดหนึ่งที่พระพุทธองค์เสวยแทนอาหารหลังจาก ทรงหยุดอดอาหาร เมื่อ ครั้งแสวงหาสังขาร คือ "หนุ่ยกับแก้" (“กับแก้” เป็นภาษาอีสาน ภาษากลางคือ ตู๊กแก) และลูกกะเบา (โกลิยะ) ก็ เป็นพืชที่เกิดขึ้นในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ลูกกะเบาใช้รักษาโรคเรื้อนได้เมื่อพระพุทธองค์เริ่มเสวยพระกระยาหารถัดจากเสวยหนุ่ยกับแก้แล้วก็มาเสวยเนื้อ ลูกกระเบา ช่วงเวลาหนึ่ง จึงเริ่มเสวยโภชนาหาร ซึ่งปรกติพระพุทธองค์จะบริโภคน้ำได้ ๔๕ คำ เนื่องจากทรงมี พระวรกายทรงสูง ๔ เมตร (๘ ศอก) ปรกติพวกเราจะรับประทานข้าวเหนียวได้เพียง ๒๐-๒๕ คำ เพราะเรา ส่วนใหญ่ สูงต่ำกว่า ๒ เมตร

๕) **นกมัยทกะ (นกเขา) ที่ร้อง จ๊กๆ ฎู** ที่มาของ "ของฎูๆ" ตามเสียงร้อง และพระนำไปสอนเป็นปริศนาธรรม แสดงว่า เสียงร้องของนกเขา สอดคล้องกับเสียงในภาษาไทยคือ ฎู หาก ชาวเมืองสาวัตถีมีคำศัพท์ว่า “ ฎู ” ที่มีความหมายว่า “ เรา – ข้าฯ (I) ” ก็แสดงว่า เมืองสาวัตถีไม่ได้อยู่ที่อินเดีย เพราะที่อินเดียคำว่า ฎู หรือ ฎู (เสียงร้องของนกเขา) มิได้มีความหมายว่า เรา-ข้าฯ (I) เลย . .

๖) **การวัดระยะทางโดยใช้ "โยชน์" "เส้น" "วา"** เป็นการวัดระยะที่ปรากฏในพระไตรปิฎกและยังคงใช้กัน อยู่ในประเทศสยามในปัจจุบัน ในขณะที่ในอินเดียไม่มีการวัดระยะทาง เช่น นี้มาตั้งแต่บรรพ

กาล การวัดระยะทาง เป็น กิโลเมตร หรือ ไมล์ เพิ่งใช้เมื่ออิทธิพลของตะวันตกเข้ามาในประเทศไทยสยามเมื่อประมาณร้อยปีมานี้เอง

๕. ๔. ๔ โบราณสถานและโบราณวัตถุ โบราณสถาน และ โบราณวัตถุเป็นหลักฐานที่ยืนยันว่า สุวรรณภูมิเป็นที่อุบัติของพุทธศาสนา

๑) **จำนวนโบราณสถานและโบราณวัตถุ** ในประเทศอินเดียและเนปาล มีโบราณสถานหรือโบราณวัตถุ จำนวนน้อยกว่า ในเมืองสยาม นอกจาก โบราณสถานที่อ้างว่า เป็นที่ประดิษฐาน ตรีศูรีแสดง พระปฐมเทศนา ปรีนิพพาน และอีก ๓ แห่งที่เมืองสาธุจิ ถ้าอาชันตา นาลันทาและที่เล็กๆ น้อยๆ อีกไม่กี่สิบแห่งแล้ว แทบจะไม่มีโบราณสถานอื่นๆ เช่น พระพุทธบาท เจดีย์ วิหาร ฯลฯ เหลือให้เห็นเลย หากรวมกันแล้วประมาณ ๑๒๑ แห่ง (ข้อมูลจากเอกสารที่พระภิกษุรูปหนึ่งส่งมาให้) ส่วนในดินแดนสุวรรณภูมิมีโบราณสถาน และ โบราณวัตถุเป็นจำนวนมาก อาทิ เจดีย์ พุทธวิหาร พระบรมสารีริกธาตุพระพุทธบาท พระพุทธฉายรวมกันก็เป็นหมื่นแห่ง

๒) **ข้อมูลเกี่ยวกับพระเจ้า อโศกอินเดีย กับพระเจ้า อโศกในพระพุทธศาสนาไม่ตรงกัน** มีความขัดแย้งกันระหว่าง ข้อมูลกับหลักฐานที่หลงเหลือในอินเดีย ที่อ้างว่า พระเจ้า อโศกมหาราชสร้าง วิหาร ๘๔,๐๐๐ วิหาร ใน ๘๔,๐๐๐ เมือง เพื่อถวายเป็นพุทธบูชา เมื่อถามว่า ในอินเดียอยู่ที่ไหนบ้าง ก็ไม่มีทางจะตอบ ได้แต่ถ้าถามเรื่องของพระเจ้า อโศกของสยามคือ พระเจ้าศรีธรรมมา โสกราช ผู้ครองเมืองปาตาลีบุตร (ใกล้สุโขทัย) ซึ่งมีพระมเหสีพระเชษฐา เป็นพระ โอรส และพระนางสังฆอมิตตาเป็นพระธิดา ก็มีหลักฐานวัดวิหารที่หลงเหลือใน สุวรรณภูมิ

ส่วนพระเจ้าเทวานัมปิยะ ปิยทัสสีที่ James Prinsep ซึ่งชื่อ George Turnour บอกว่า เป็นพระเจ้า อโศก ก็ยืนยันว่า เป็นคนละองค์กับพระเจ้า อโศกมหาราชซึ่งเป็นคนสยาม ข้อค้นพบที่สำคัญอีก ๓ ประการหนึ่งคือข้อมูลเกี่ยวกับพระเจ้า อโศกอินเดียคือ

(๑) วันขึ้นครองราชย์ และสิ้นพระชนม์ของพระเจ้า อโศกอินเดีย (พ.ศ. ๓๑๑ บางตำราว่า พ.ศ. ๓๐๖) ไม่ตรงกับ ที่ระบุไว้ในพระคัมภีร์ทางพระพุทธศาสนา ที่ระบุว่า พระเจ้า อโศกสวรรคต พ.ศ. ๒๕๕

(๒) ชื่อที่ปรากฏในเสาคินพระเจ้า อโศก คือ "พระเทวานัม ปิยะ ปิยทัสสี" ซึ่งเป็นสมัยเดียวกัน และชื่อเดียวกับกษัตริย์ลังกาทวีป ชื่อ พระเจ้าเทวานัมปิยะ ปิยะทัสสะ จึงเป็นไปได้ว่า กษัตริย์ลังกาทวีป พระองค์นี้จะแผ่อิทธิพลไปถึง อินเดีย

(๓) ไม่ปรากฏบันทึกเรื่อง “การสังคายนาพระไตรปิฎก” ในเสาคินพระเจ้า อโศก ไม่มีการเอ่ยถึงการส่งพระราช โอรส(พระมเหสีพระเชษฐา) และพระราชธิดา(สังฆอมิตตาเถรี) ซึ่งบวชและบรรพชาเป็นพระ

อรหันต์ทั้งคู่ไปฟื้นฟูพระพุทธศาสนาในลังกาเลย และไม่กล่าวถึงการจับพระสิกกหมี่นรูป ที่เป็น ๓ เหตุการณ์สำคัญของพระเจ้า อโศกในพระพุทธศาสนา จึงน่าประหลาดใจมากที่ไม่ได้บันทึกไว้เรื่องสำคัญอย่างนี้ เพราะเป็นสาระสำคัญในชีวิตของ พระมหากษัตริย์พระองค์นี้ แต่หากเป็นพระเจ้า อโศกในพระพุทธศาสนา คือ อโศกสยาม คือ พระเจ้าศรีธรรมมาโคกราชแล้ว มีการบันทึกข้อมูลไว้ตรงกับพระคัมภีร์ทางพระพุทธศาสนา

ในประวัติพระเจ้าเทวานัมฯ หรือ อโศกแขก ปรากฏว่า มเหสีท่านควักนัยน์ตาบุตรตนเองอย่างเหี้ยมโหด พระเจ้า อโศกแขกเอง ตามประวัติโหดร้ายมาก ส่วนพระเจ้าศรีธรรมมาโคกราช ทรงดูแลไม่โหดร้าย เมื่อจับพระสิกก ๖๐,๐๐๐ รูปเพราะตอบปัญหาหัวใจของพุทธศาสนาไม่ได้ก็สั่งจับสิกก ห่มขาวและส่งไปเลี้ยงช้าง ส่วนพระเจ้า อโศก แขก สั่งประหารทั้งหมด แม้แต่อำมาตย์ที่ไม่เห็นด้วยกับคนที่ใช้ดาบประหารด้วยตนเองอย่างโหดร้าย นอกจากนี้ก็มีพิรุณหลายประการกับการอ้างว่า พระเจ้า อโศกคือ พระเจ้าเทวานัม ปิยนปิยทัสสีเพราะในเสา หินไม่มีการเอ่ยถึงพระเจ้า อโศกเลย

๓) ระยะห่างระหว่างหลักฐานเมืองปาตาลีบุตรกับศรีสัชนาลัย จากจารึกวัดศรีชุม ยืนยันว่า ปาตาลีบุตรห่างจากศรีสัชนาลัย ๒๓ กี่น ในจารึกวัดศรีชุม หลัก ๑ ๓ และ ๔ มีข้อความที่ยืนยันว่า เมื่อได้มีการสร้างวัดศรีชุม พระมหาเถระพระองค์หนึ่งนามว่า พระมหาเถระศรีสัทรราชจุฬามณีหลานพ่อขุนผาเมือง ได้อธิษฐานว่า

... (หาก) กูแล้งจักได้แก่สัพพัญญุตญาณเป็นพระพุทธจริงว่า ไชริ้งให้พบปูน...
 อธิษฐานบัดแปรแห่งนั้น คายกลายพบสังปุ่นอันหนึ่งทนายทหนักหนา เอามาสาทายพระธาตุ
 ๑๒ ก่อใหม่ เก่าแล้วเอามาต่อพระพุทธรูปหินอันหักอันพังบริบูรณ์แล้วปูนก่อยังเหลือเลย
 พระมหาธาตุหลวงนั้น กระทะทำปาฏิหาริย์อัศจรรย์หนักหนา และมีพระธาตุอันใหญ่ล้อม
 หลายแถม ฉลองมหาพิหารใหญ่ด้วยอิฐเสร็จ บริบูรณ์แล้วจึงไปหาเอาพระพุทธรูปหินเก่า
 แดกมาบูชาด้วย ไกลชั่วสองสามคืนเอามาประดิษฐานไว้ในมหาพิหาร บางแห่ง ได้คือได้
 ตน บางแห่ง ได้ผลได้แขนได้ออก บางแห่ง ได้หัวตกไกล แลสี่คนหาเอามาจึงได้บางแห่ง
 ได้ แข้งได้ขาบางแห่ง ได้มือ ได้ตีนอุ้มพระหินอันใหญ่ ชักมาด้วยล้อด้วยเกวียน เจ็นเข้ามา
 ในมหาพิหารเอามาต่อติด ประกิดด้วยปูน มีรูปโคมพรรณอันงามพิจิตรดังอินทนิรมิต เอ
 มาประกิดชิดชนเป็นตนพระพุทธรูปอันใหญ่อัน ถ้าวอัน... งามหนักหนา เอาไว้เต็มมหา
 พิหารเรียงหลายกองช่องงามหนักหนาแถม ในมัชฌิมประเทศในปาตลี บุตรนครใกล้ฝั่ง
 น้ำอโนมานที ...

จากหลักฐานนี้แสดงว่า เมืองปาตาลีบุตรและแม่น้ำอโนมานที ที่เจ้าชายสิทธัตถะทรงปลงพระเกศายู่ห่าง จากสุโขทัยเพียง ๒ - ๓ คืบเท่านั้นจึงสามารถชนพระพุทธรูปที่แตกหักจากวัด อโศกราม มาปฏิสังขรณ์ใหม่ได้

๔) มีหลักฐานว่า พระนารายณ์พระกฤษณะ เกิดในชมพูทวีป คือ สยาม ดังปรากฏในจารึกวัดศรีชุมที่ระบุว่า พระมหาเถระคือ พระกฤษณะ มาจุติเป็นพระนารายณ์ พระราม และได้บรรลุมมาสัมโพชฌันเป็น "พระรามพุทธเจ้า" ในมณฑลที่ประทับต่อจากพระศรีอารยเมตไตรย ในจารึกวัดศรีชุม หน้า ๓ ระบุว่า "... พระกฤษณ์พระเจ้าหาก ประดิษฐาน พระกฤษณ์นั้นคือ ตนพระมหาสามีศรีสรัทธา ราชจุพามุณีศรีรัตนลังกาทีปเป็นเจ้า คือตนพระราม พระนารายณ์เทพยุดิหากท่องเที่ยวในสงสารภพอันโกลเกิดไปมาแลเมตไตรโย..." ๑๓

๕) รอยพระพุทธรูปอยู่ ๕ แห่ง มีการกล่าวถึงรอยพระพุทธรูปซึ่งมีอย่างน้อย ๔ แห่งที่ยืนยันว่า อยู่ในดินแดนสุวรรณภูมิคือ

(๑) ที่สุวรรณบรรพต คือ พระพุทธรูปสระบุรี

(๒) ที่เมืองโยนกบุรีคือพระพุทธรูปตากฟ้าที่ ลำพูน

(๓) เขาสุวรรณมาลิก (พระพุทธรูปที่เมืองลังกาพะโค วัดหลวง ปูทวด ภาคใต้ของสยาม) (

๔) ยอดเขาสมนนะภูฏ (ตามศิลาจารึกหลักที่ ๘ หน้า ๔ ที่ศาสตราจารย์ ดร. ประเสริฐ ณ นคร แปลไว้ระบุว่า พระเจ้าลิ สยาม "... พาบรวิารไปนมัสการพระบาทลักษณะ บนยอดเขาสมนนะภูฏ..." ซึ่งสันนิษฐานว่า เป็นเขาสมอแครงในจังหวัดพิษณุโลกเพราะเป็นยอด เขาเพียงแห่งเดียวในละแวกนั้นที่มีพระพุทธรูปจริง ไม่ใช่จำลอง แต่ ชาวพุทธทั่วไปเข้าใจว่า เป็นเขาสมนนะภูฏ ที่อยู่ใกล้เมืองอนุราชปุระในศรี ลังกา) และ

(๕) ที่แม่น้ำชื่อนัมทานที (สันนิษฐานว่า เป็นพุทธรูปที่เขา ตะเกียบ หัวหิน ซึ่งอยู่ใกล้สุนาปรันต คือ สวนปราณ หรือ ปราณบุรี) .

๖) มีการเอ่ยถึงคำสำคัญในพงศาวดารกรุงศรีอยุธยาหลาย แห่ง อาทิ คำว่า ชมพูทวีป กุรุราชู ปัจจุบันชนบท ฯลฯ ซึ่งแสดงว่า เมือง เหล่านี้อยู่ในดินแดนสุวรรณภูมิดังนั้นชมพูทวีป (อีสานเรียก "ที่ปชมพู" หรือ "ชมพูทวีป" ดังปรากฏอยู่ในนิทานและโบราณกรรมเป็นจำนวน มาก)

๕. ๔. ๕ พุทธสถาปัตยกรรม รูปร่างวัด โบสถ์ และเจดีย์ทางพระพุทธศาสนาที่ปรากฏในดินแดนสุวรรณภูมิมีลักษณะเด่น แตกต่างจากของอินเดียอย่างสิ้นเชิง

๑) **รูปร่างวัด** ในดินแดนสุวรรณภูมิ มีวัด วิหาร และ โบสถ์เป็น จำนวนหลายหมื่นแห่ง บางวัดมีอายุกว่า สองพันปี ซึ่งมีรูปร่าง ลักษณะเฉพาะ เช่น ซ่อฟ้า ไบระกา ฯลฯ ลักษณะเด่นเหล่านี้ถ่ายทอดมาถึงวัดสยามในปัจจุบัน แม้จะมีความแตกต่างกันบ้างในแต่ละภูมิภาค แต่องค์ประกอบใหญ่ๆ ก็ยังคงเหมือนกัน ส่วนวัดในอินเดียหรือเนปาล มีลักษณะออกไปทางฮินดู

๒) **พุทธศิลปะ** มีความละเอียดอ่อนมาก ต้องใช้ช่างศิลป์ ที่มีจิตศรัทธาในการสร้างสรรค์ผลงาน และมีนายทุน ที่มีความเลื่อมใสศรัทธา จึงจะสามารถสร้างผลงานพุทธสถาปัตยกรรมที่ประณีต โดดเด่น ดังที่พบเห็นในวัด โบราณทั้งในต่างจังหวัดและในเมืองกรุง หากพุทธสถาปัตยกรรมมาจากอินเดีย ก็ควรมีอะไรหลงเหลือไว้ให้เห็น แม้แต่สถูปที่พุทธคยาที่มีรูปร่างแปลก ฝีมือการก่อสร้างก็ไม่ประณีต หากเทียบกับพระเจดีย์ในประเทศไทยก็ ห่าง ไกลกันมาก

๓) **สถานที่สร้างครอบพระพุทธรูปปางไสยาสน์จำลองในอินเดียก็ไม่ตรงกับที่บรรยายไว้ในพระไตรปิฎก**

ภาพที่ ๑๐ พระแท่นดงรัง สถานที่ปรินิพพาน

ในอินเดีย ณ เมืองซึ่งอ้างว่า เป็นกุสินารา ก็สร้างพระพุทธรูปปางไสยาสน์ที่พระเศียรหนุนหมอน แต่ ในพระคัมภีร์บรรยายว่า ซึ่งประทับนอน โดยใช้พระหัตถ์ขวาหนุนพระเศียรเพียงเพราะทีมของ Cunningham ขุด เจอพระนอนที่ตำบลกุเชียก็ประกาศว่า เป็นกุสินาราโดยไม่ดูบริบทระหว่างเมืองต่างๆ ว่า สอดคล้องกับพระ ไตรปิฎกหรือไม่

ส่วนในเมืองสยาม ที่ตำบลเสมา อำเภอสองเนิน ก็มีพระพุทธรูปปางไสยาสน์สร้างจากหินทรายที่มีลักษณะตรงตามพระไตรปิฎก ก็ไม่มีใคร มาดูว่า เป็นที่ปรินิพพาน เหมือนฝรั่งทีมนั้น

อนึ่ง สถูป เจดีย์หรือซากวัดในอินเดีย เช่น ที่เชตวัน ก็สร้างจากก้อนอิฐที่มีลักษณะและขนาด ไม่แตกต่างจากอิฐในสมัยปัจจุบัน

หากเป็นสิ่งปลูกสร้างในสมัยพุทธกาลแล้วจะเป็นก้อนดินเผาที่มีขนาดใหญ่ ๑๖ X ๑๒ ซม. ขึ้นไปดังที่พบเห็น ณ สถูปองค์แรกของพระธาตุพนมที่พังลงมาเมื่อ พ.ศ. ๒๕๑๘ เพราะคนในสมัยพุทธกาลมีขนาดสูงใหญ่กว่า คนในปัจจุบัน

ตอนที่ ๕. ๕

ภาษาในสมัยพระพุทธกาล

ภาษาในสมัยพระพุทธกาล เป็นภาษามคร คือ ปาฬิภาษา (ภาษาบาลี) ภาษามคร เป็นภาษาของชนชาติสยามโบราณ เนื่องจากเป็นภาษาที่บันทึกคำสอนของพระพุทธเจ้า จึงเรียกว่า “บาฬิ” ซึ่งแปลว่า คำสอน แต่ชาวบ้านออกเสียง บาลี เพราะคุ้นกับเสียงยาว

ภาษามครจึงนิยมเรียกว่า ปาฬิภาษา เป็นของชาวสุวรรณภูมิ แต่กลายเป็นของอินเดีย เพราะฝรั่ง เช่น กัน หนึ่งใจจำนวนนั้นคือ หมอ บลัดเลย์ ผู้ร่วมก่อตั้ง โรงพยาบาลศิริราช ผู้ก่อตั้ง โรงเรียนอรุณประดิษฐ์จังหวัดเพชรบุรีและเป็นผู้ตั้งโรงเรียนพินิจแห่งแรกในประเทศไทย หมอบลัดเลย์เป็นผู้บอกว่าอักษรสยามมาจากอินเดียใน พ.ศ. ๒๔๑๓⁵

ภาษามคร มีอักษรที่ใช้จารึกเรียกว่า อักษรธรรม ซึ่งออกแบบให้เขียนตามหลักไวยากรณ์และหลักการสัจโยค ปาฬิภาษา เช่น ตำแหน่งพยัญชนะและสระจม สระลอย ไบลานส่วนใหญ่ที่พบเห็นที่อีสานหรือทางเหนือล้วนเป็น พระคัมภีร์ทางพระพุทธศาสนาหรือเกี่ยวเนื่องกันทั้งนั้น หากปาฬิภาษา (ภาษาบาลี) ไม่ใช่ภาษาของชาวเหนือและอีสานแล้วเหตุใดการประดิษฐ์อักษรจึงสอดคล้องความต้องการใช้ในปาฬิภาษา (ภาษาบาลี) อักษรขอมก็ เช่น เดียวกัน เป็นอักษรสยามที่ขุนขอมไทยประดิษฐ์ขึ้น ๑๕ ปีหลังจากน้องชายของท่าน คือ ขุนสีไทยคิดลายสือไทยขึ้นเมื่อปีอิน ๑๒๓๕ (๑,๒๖๕ ปีมาแล้ว) สำนวนภาษาไทย มีหลายอย่างที่เรียงคำเหมือนปาฬิภาษา เช่น หามิไม่

ลายสือไทยและลายขอมไทยจึงเป็นอักษรสยาม ไม่ใช่ของเขมรและไม่คำว่า “ภาษาขอม” มีเฉพาะ “อักษรขอม” นักภาษาไทยควรใช้คำให้ถูกต้อง ดังนั้น ภาษาธรรมที่ใช้บันทึกคำสั่งสอนของพระพุทธองค์ตั้งแต่เริ่มต้น ซึ่งมีหลักฐานว่า มีภาษาเขียนแล้ว เพราะพระพุทธองค์ทรงตรัสคำว่า “ไบลาน

⁵ มีฝรั่ง ๓ คนในเมืองสยามที่ได้สร้างความสับสนเกี่ยวกับภาษาศาสนาและประวัติศาสตร์สยาม คนแรกคือ หมอบลัดเลย์ที่บอกว่า อักษรสยาม มาจากอินเดีย คนที่ ๒ อเล็กซานเดอร์คันทันนิงแฮมที่เขียนประวัติพระพุทธศาสนาและทำให้พระพุทธเจ้ากลายเป็นชาวอินเดียและคนที่ ๓ คือ ยอร์ช เซเคย์ คนหลังสุดนี้ทำให้บรรพบุรุษสยาม หนีหัวซุกหัวซุนมาจากทางใต้ของจีน และบอกว่า ชาวสยามเป็นเผ่าม้งไกล

เปล่า” “มา ปิฎก. . . ไม่ให้เชื่อตำรา. . .” มาตั้งแต่ครั้งที่ทรงพระชนม์อยู่ การสังคายนาพระไตรปิฎกครั้งที่ ๑ ต้องมีการบันทึกลงใบลานแล้ว มิใช่จดจำหรือเป็น “มุขปาฐะ” ดังที่สั่ง สอนกันว่า มีการบันทึกลงใบลานครั้งแรกในสังคายนาครั้งที่ ๔ ที่ลึงกาทวิป

ต่อไปนี้แสดงให้เห็นว่า ปาฬิภาษา อยู่ในสุวรรณภูมิ

๑) ชื่อเมือง แม่น้ำ ป่า คน ฯลฯ ในสุวรรณภูมิส่วนมากใช้ปาฬิภาษา (ภาษาบาลี) เช่น แม่น้ำกุกกนที (แม่น้ำกก) แม่น้ำ ขรณทีหรือ แม่น้ำชนนที (แม่น้ำโขง) ธนมูลนที (แม่น้ำมูล) ชีวายนที (แม่น้ำชี) ลัมภการีวัลย์ (ลำปางหลวง) ฯลฯ จึงมั่นใจว่า ภาษามครหรือปาฬิภาษา (ภาษาบาลี) เป็นภาษาดั้งเดิมที่ชาวสยามลาวใช้ในแดนสุวรรณภูมิ ดังนั้นแคว้นมคธ จึง น่าจะอยู่ในแดนสุวรรณภูมิมากกว่า อยู่ในอินเดีย แม้แต่คำว่า “ของลับ” ที่ใช้กันในภาษาไทยและลาว ก็เป็นปาฬิภาษา (ภาษาบาลี)คือ “คฺยห” ที่มีการแผลงสระอู เป็น ว (ภาษากลาง) หรือ ตัดไปเลย (ภาษาอีสาน) ส่วน “ห” เสียงหายไป

อีกคำหนึ่งคือกาลามะ ที่มาของ “กาลามสูตร” ก็มาจากพวก “กุลา” แผลงอูเป็น อะและเป็นอา ชาวกุลาเชื่อว่าเป็น ชนเผ่าหนึ่งของพม่า อพยพมาอยู่ทางภาคอีสาน อาศัยอยู่แถวทุ่งกุลาร้องไห้

หลักฐานเอกสารหนึ่งซึ่งแสดงว่า ปาฬิภาษา เกิดขึ้นในดินแดนสยาม คือ หนังสือ Selected Papers on Pali Studies ของ O. von Hinuber สำนักพิมพ์ The Pali Text Society , Oxford, 1994. ที่มีเนื้อหาบางตอนได้กล่าวถึงคำ "Pali" ว่า ชาวตะวันตกได้รู้จักคำว่า "Pali" หรือ "ปาฬิภาษา" เป็นครั้งแรกในศตวรรษที่ ๑๗ โดย M. Simon de la Loubere ซึ่งเป็นเอกอัครราชทูตของพระเจ้าหลุยส์ที่ ๑๔ แห่งราชอาณาจักรฝรั่งเศส ได้ถูกส่งมาประจำที่สยาม ใน สมัยสมเด็จพระนารายณ์มหาราช เมื่อ ค.ศ. ๑๖๘๗ (พ.ศ. ๒๒๓๐) โดยกล่าวว่า บาลีเป็นภาษาที่คณะสงฆ์ได้ใช้กันอย่าง แพร่หลาย หลักฐานนี้สนับสนุนว่า ปาฬิภาษา (ภาษาบาลี)เกิดในประเทศสยาม และแสดงให้เห็นว่า ชาวตะวันตกได้รู้จักภาษา บาลีครั้งแรกจากประเทศสยาม จึงเป็นที่น่าสงสัยว่า ทำไมฝรั่งไม่ได้รู้จักชื่อ "บาลี" นี้จากที่อื่น ใดๆ ที่ในสมัยนั้น ฝรั่งตะวันตกจากประเทศต่าง ๆ ได้ออกไปล่าอาณานิคมในเอเชีย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในศรีลังกาและอินเดีย ฯลฯ แต่ก็ไม่มีใครกล่าวถึงปาฬิภาษา เลย มีที่กล่าวถึงก็เฉพาะภาษาสันสกฤต

ชาวอังกฤษชื่อ James Prinsep เป็นผู้เชี่ยวชาญภาษาสันสกฤตตั้งคำถามว่า ภาษาสันสกฤตมาจากแหล่งใด อาจเป็นไปได้ว่า ปาฬิภาษา ที่คณะสงฆ์ในแถบประเทศอื่นๆ ใช้นั้น ไม่ได้มีการใช้กันอย่างกว้างขวาง หรือเด่นชัดเท่ากับที่ใช้ในประเทศสยาม เพราะประเทศสยามเป็นที่เกิดของปาฬิภาษา จึงมีการใช้ปาฬิภาษา กันอย่างแพร่หลาย แม้ว่า เวลาจะห่างจากสมัยพุทธกาลตั้ง สองพันปีมาแล้ว

๒) **วัฒนธรรม ของสุวรรณภูมิมีมายาวนาน** ตามการศึกษาจากกระเบื้องยางที่คูบัวของพระราช กวี (อ่ำ ชัมม ทัดโต) แห่งวัดโสมนัสวิหารว่า ดินแดนสุวรรณภูมิคือภาคตะวันตกของอ่าวสยาม นับถือ พระพุทธศาสนา และระบุว่า พระพุทธศาสนาเดินทางจากสยามไปอินเดีย และสถาปนามหายานขึ้น เมื่อ พ.ศ. ๖๒๔ แต่เมื่อฝรั่งบอกว่า พระพุทธเจ้าเป็นแขก คนสยามที่ไม่คิดตามเรื่อง ก็เชื่อตาม ถ้าเทียบกับ ภาพยนตร์ก็คล้ายกับว่า Episode ๑ ๒ ๓ หรือหนึ่งม้วนแรกๆ ที่บอกว่า อินเดียนำวัฒนธรรมไปจาก ดินแดนสุวรรณภูมิเมื่อหลายพันปีมาแล้วเกิดสูญหายไป เหลือแต่ Episode ๔, ๕, ๖ หรือหนึ่งม้วนหลังๆ ที่ฉายให้ เห็นว่า วัฒนธรรมอินเดียแผ่เข้ามาถึงดินแดนสุวรรณภูมิอะไรต่ออะไรจึงกลายเป็นของอินเดีย หหมด แม้แต่ศาสนา พราหมณ์ ปาฬิภาสา (ภาษาบาลี) เป็นต้น

๕. ๖

สถานภาพพระโพธิสัตว์ หลังการตรัสรู้

หลังการตรัสรู้ ในคืนวันเพ็ญ เดือนหก ณ พระแท่นศิลาอาสน์ จังหวัดอุตรดิตถ์ พระโพธิสัตว์ คือ พระเจ้าสิทธัตถะ ในเพศบรรชิต ได้ตรัสรู้อนุตรสัมมาสัมโพธิญาณ เป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ผู้ทรงบรรลุสถานะเป็นพระผู้มีพระภาค คือ พระภควันตะ ผู้ทรงมีพุทธลักษณะ ๓๒ ประการ และสถิตอยู่ ทุกที่ทุกเวลา และประทับในดวงวิญญานของพุทธศาสนิกชนที่ยึดพระพุทธ พระธรรม และพระสงฆ์เป็น สรรณะ(ที่พึ่ง)

๕.๖.๑ **เหตุการณ์ ในเวลาตรัสรู้** พระโพธิสัตว์ ทรงตั้งจิตว่า จะไม่ลุกจากโพธิบัลลังก์ หากไม่บรรลุ พระสัมมาสัมโพธิญาณ ทรงน้อมพระจิตไปยังช่วงเวลาที่ประทับอยู่ใต้ต้นชมพู ในวันที่พระราชบิดาทรง พิธีแรกนาขวัญ จิตน้อมรำลึกจากปฐมญาณจนถึงเวลาตรัสรู้ พระธรรมรังสีระเบิดด้วยพลังอภินิหาร คือ พลังบุญ สันตะเทือนไปทั่วสกลจักรวาล ทำให้สรรพสิ่งภายในรัศมีโดยรอบที่พระแท่นศิลาอาสน์ จังหวัด อุตรดิตถ์ ถูกปลุกเสกด้วยพระธรรมรังสี บ่อเหล็ก ที่อยู่ใกล้เคียงเปลี่ยนสภาพเป็นเหล็กน้ำพี้ มีเพียงแห่ง เดียวในโลก ทรงเกิดความสว่างคือปัญญา ทะลุแจ้ง แสงตลอด ทำลายความมืดมน บรรลุความเป็นพุทธะ คือ เป็นผู้รู้แจ้ง เห็นแจ้ง และเบิกบาน หยั่งรู้อดีต ปัจจุบัน และอนาคต

๕.๖.๒ ทรงบรรลุพุทธลักษณะ มหาบุรุษ ๓๒ ประการ

๕.๖ **สถานะพระภควันตะ หรือ พระผู้มีพระภาค** หลังจากตรัสรู้ ทรงเปลี่ยนสถานภาพพระโพธิสัตว์ ในร่างกายมนุษย์ คือ พระเจ้าสิทธัตถะ เป็นสมเด็จพระพุทธ โคดม องค์ที่ ๔ ในภัทรกัป ต่อจากพระกกุ สันโรพุทธเจ้า พระโกนาคมพุทธเจ้า แลพระพุทธกัสสปพุทธเจ้า

เจ้าชายสิทธัตถะ ขึ้นครองราชสมบัติแทนพระเจ้าสุทโธทนะ พระราชบิดา หลังจากอภิเษกสมรส วิวา หามงคลกับพระนางสิริมหามายา และพระนางประชสบัติ โคดมมี เมื่อพระชนมายุ ๑๖ พรรษา ทรงออก บวชเมื่ออายุ ๒๙ พรรษา ทรงบำเพ็ญเพียร ๖ ปี ก่อนตรัสรู้ และเปลี่ยนสถานะเป็นพระพุทธเจ้า ทรงเป็น พระภควันตะ หรือพระผู้มีพระภาค (Ubiquitous God) ผู้สถิตอยู่ทุกแห่งหน ในสาบลมและแสงแดดและ

ในดวงวิญญาณของทุกคนที่ ถวายตนเป็นพุทธมามกะ รับพระรัตนตรัย เป็นสรณะ คือที่พึ่ง ดังนั้น ชาวสยาม ลาว พม่า มอญ จึงเรียก พระพุทธเจ้า ว่า พระเจ้า เช่น พระเจ้า ๕๐๐ ชาติ

โดยสรุป จากการศึกษาในระยะที่ ๑ ซึ่งเป็นการศึกษาเอกสารเป็นที่ยืนยันแน่นอนว่า ชมพูทวีป คือ ดินแดนที่เป็นที่ตั้ง ของ สยามลาวเขมร พม่าและมอญ มีประเทศอินเดีย เป็นเวลาประมาณ ๑๒๕ ปี นับตั้งแต่ปีที่ Sir Alexander Cunningham ได้ เผยแพร่แนวคิดไปประมาณ พ.ศ. ๒๔๒๐จนเกิดกระแสความเชื่อว่า พระพุทธศาสนาอุบัติขึ้นในอินเดียเผยแพร่ ไปทั่วโลก ถึงเวลาแล้วหรือยังที่เราชาวชมพูทวีป ตัวจริงจะกระทำความจริงให้ปรากฏมิใช่เพื่ออวดความยิ่งใหญ่ แห่งดินแดนสุวรรณภูมิแต่เพื่อความถูกต้องและทวงสิทธิ์อันชอบธรรม เพื่อให้ผู้มีอำนาจ สามารถบิดเบือนได้ อย่างลายนวล คณะสงฆ์เองก็ ควรพิจารณาอย่างถี่ถ้วนเพื่อให้หลุดจากโหมะ คือความหลงที่ฝังหยิบยื่นให้ หาก ยังมีความหลงอยู่ว่า พระพุทธองค์เป็นชาวอินเดีย ตีลข้อมูลสักจะวิบัติ แล้วจะเป็นอุปสรรคต่อการหลุดพ้นอย่าง แน่แน่นอน เพราะยังถูกรอบงำด้วยโหมะ.

บทที่ ๖

สรุปการวิจัย อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

๖.๑ สรุปการวิจัย

๖.๑.๑ วัตถุประสงค์การวิจัย

วัตถุประสงค์การวิจัย มี ๔ ประการคือ

- ๑) เพื่อศึกษาและวิเคราะห์สาเหตุแห่งความสับสนที่ทำให้พระพุทธศาสนาถูกเปลี่ยนสถานที่กำเนิดในสยาม ไปอยู่ในประเทศอินเดีย คือ อินเดีย เนปาล และปากีสถาน
- ๒) เพื่อพิสูจน์ว่า ชมพูทวีป คือ ดินแดนสุวรรณภูมิและนำไปสู่การ พิสูจน์ว่า พระพุทธอัครบิดรมิอยู่ในประเทศสยามและประเทศเพื่อนบ้าน
- ๓) เพื่อศึกษาร่องรอยการประสูติตรัสรู้ ปฐมเทศนาการเผยแผ่ศาสนาและปรินิพพานขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าและหาข้อสรุป เกี่ยวกับสังเวชนียสถานทั้ง ๔ คือ สถานที่ประสูติตรัสรู้ ปฐมเทศนาและปรินิพพานขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าและเมืองต่างๆ ในพระไตรปิฎก
- ๔) เพื่อเปรียบเทียบข้อมูลเกี่ยวกับสภาพภูมิศาสตร์ขนบธรรมเนียมประเพณี วิถีชีวิต โบราณสถาน สถาปัตยกรรม ภาษา และหลักฐาน/ตำนาน สยาม ในประเทศอินเดียและในพระไตรปิฎก

๖.๑.๒ คำถามวิจัย

คำถามวิจัย ประกอบด้วยคำถาม ดังนี้

๑. ในประเด็นที่เกี่ยวกับคำสอนและสถานที่เกิด และพระคัมภีร์ ศาสนาพุทธเถรวาทและมหายานต่างกันอย่างไร?
๒. ชมพูทวีป คืออะไร ครอบคลุมดินแดนของประเทศใด
๓. ภูมิประเทศ ภูเขา แม่น้ำ เมือง ตามที่ปรากฏในพระไตรปิฎกสอดคล้องกับประเทศใดบ้างอย่างไร?
๔. ภูมิอากาศในพระไตรปิฎกมีลักษณะอย่างไรสอดคล้องกับดินแดนใด?
๕. ปาฬิภาษา (ภาษาบาลี)เกิดและใช้ในดินแดนใด มีความสัมพันธ์กับภาษาไทยอย่างไร แตกต่างจากภาษาสกฤตอย่างไร?
๖. วิถีชีวิต ขนบธรรมเนียมประเพณี ศิลปะ วัฒนธรรม ที่ถือปฏิบัติในประเทศสยามกับอินเดีย และที่ถือปฏิบัติตามที่ปรากฏในพระไตรปิฎก แตกต่างหรือสอดคล้องกันอย่างไร พุทธศิลปะ (ช่าง ๑๐ หมู่) เป็นศิลปะของชาวสยามในดินแดนของประเทศใด?

๗. พุทธโบราณสถานและพุทธโบราณวัตถุในดินแดนสุวรรณภูมิกับในอินเดียโบราณมีจำนวนและลักษณะแตกต่างกันอย่างไร?

๘. พุทธสถาปัตยกรรมในประเทศสยามสอดคล้องกับลักษณะสิ่งก่อสร้างในอินเดียหรือในพระไตรปิฎกอย่างไร?

๖.๑.๓ สมมติฐานการวิจัย

สมมติฐานการวิจัยเป็นสมมติฐานการวิจัยแบบคุณภาพ ไม่มีการทดสอบทางสถิติ แต่ต้องมีหลักฐานสนับสนุน มี ๑๐ ประการ ดังนี้

- ๑) ศาสนาพุทธเถรวาทเกิดในดินแดนสุวรรณภูมิ ส่วนมหายานเกิดในอินเดีย
- ๒) ชมพูทวีป เป็นดินแดนที่ประกอบด้วยสยาม ลาว เขมร พม่า และมอญ
- ๓) ภูมิประเทศ ภูเขา แม่น้ำ เมือง ตามที่ปรากฏในพระไตรปิฎกสอดคล้องด้วยที่ตั้ง ทิศ และระยะทางระหว่างเมือง ตรงกับภูเขา แม่น้ำ และเมืองในประเทศสยามและเมืองอื่นในดินแดนสุวรรณภูมิ
- ๔) ปฏิทินจันทรคติแสดงวันเวลาตรงกับปฏิทินจันทรคติสยามไม่ใช่ปฏิทินอินเดียหรือประเทศอื่น
- ๕) ปาฬิภาษา (ภาษาบาลี) เกิดและใช้ในดินแดนสุวรรณภูมิ และมีความสัมพันธ์กับภาษาไทยอย่างแยกกัน ไม่ออก ส่วนภาษาสันสกฤตเป็นภาษาของอินเดีย
- ๖) วิถีชีวิต ขนบธรรมเนียมประเพณีที่ถือปฏิบัติในประเทศสยามสอดคล้องกับที่ถือปฏิบัติตามที่ปรากฏในพระไตรปิฎก
- ๗) พุทธศิลปะ (ช่าง๑๐ หมู่) เป็นศิลปะของชาวสยามในดินแดนสุวรรณภูมิ
- ๘) พุทธโบราณสถานและพุทธโบราณวัตถุในดินแดนสุวรรณภูมิมีจำนวนมากกว่าในอินเดียโบราณ
- ๙) พุทธสถาปัตยกรรมในประเทศสยามสอดคล้องกับลักษณะสิ่งก่อสร้างในพระไตรปิฎก

๖.๑.๔ ขอบเขตการวิจัย

๖.๑. ๔. ๑ รูปแบบการวิจัย เป็นการวิจัยคุณภาพ ในรูปแบบการวิจัยเอกสาร

๖.๑. ๔. ๒ ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง ครอบคลุมประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่เป็นแหล่งข้อมูลและเอกสารที่เกี่ยวข้องประกอบด้วย พระไตรปิฎก เอกสารโบราณ ได้แก่ สังคีตยวงศ์ มหาวงศ์ ชินบาลีปกรณ์ ประถมมุล ฉญาโนทัยปกรณ์ จารึก ได้แก่ จารึกวัดศรีชุม พงสาวดารกรุงเก่า และเอกสารปัจจุบัน ได้แก่ บันทึกของกรมพระยาดำรงเดชาานุภาพ และประชากรกลุ่มตัวอย่างที่เป็นบุคคล ที่มีความรู้เรื่องประวัติพระพุทธศาสนาและผู้ให้ข้อมูลจากชุมชน

๖.๑. ๔. ๓ เครื่องมือวิจัย ได้แก่ แบบบันทึกข้อมูล กล้องบันทึกภาพ และเครื่องบันทึกเสียง

๖.๑. ๔. ๔ วิธีการเก็บและรวบรวมข้อมูล อ่านและบันทึกในเอกสาร หรือบันทึกภาพและเสียง

๖.๑.๔. ๕ การวิเคราะห์ข้อมูล วิเคราะห์ข้อมูลเพื่อตอบคำถามวิจัย รับรองสมมติฐาน และสรุปผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์

๖.๑. ๕ สรุปผลการวิจัย

๑) ด้านสาเหตุแห่งความสับสนที่ทำให้พระพุทธศาสนาถูกเปลี่ยนสถานที่กำเนิดในสยาม ไปอยู่ในประเทศอินโดจีน คือ อินเดีย เนปาล และปากีสถาน พบว่า เกิดจากนักโบราณคดีชาวอังกฤษ ชื่อ เซอร์อเล็กซานเดอร์ คันทิงแฮม เขียนประวัติพระพุทธศาสนาใหม่ ทำให้ พระพุทธเจ้ากลายเป็นชาวอินเดียประมาณ พ.ศ. ๒๓๕๗

๒) ด้านการพิสูจน์ดินแดนที่เป็นชมพูทวีป พบว่า ชมพูทวีป คือ ดินแดนที่ครอบคลุมประเทศสยาม ลาว เขมร พม่า และมอญ

๓) ด้านร่องรอยการประดิษฐ์ ปฐมเทศนาการเผยแผ่ศาสนาและปรินิพพานขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พบว่าสังเวชนียสถานทั้ง ๔ คือ สถานที่ประสูติ คือพระธาตุศรีสมรค์ อำเภอคำชะอี จังหวัดเลย สถานที่ตรัสรู้ คือ พระแท่นศิลาอาสน์ จังหวัดอุดรธานี สถานที่แสดงพระ ปฐมเทศนา คือ พระพุทธบาทน้อย ตำบลสองคอน อำเภอแก่งคอย จังหวัดสระบุรี และสถานที่ปรินิพพานขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า คือ พระแท่นดงรัง อำเภอท่ามะกา จังหวัดกาญจนบุรี และเมืองต่างๆ ได้แก่ เมืองราชคฤห์ คือ จังหวัดเชียงใหม่ เมืองสาวัตถี คือ ตำบลสาวัตถี จังหวัดขอนแก่น เมืองโกสัมพีนคร คืออำเภอโกสัมพีนคร จังหวัดมหาสารคาม เมืองสาเกต คือ จังหวัดร้อยเอ็ด และเมืองพาราณสี คือบริเวณเขาใหญ่ที่ครอบคลุมดินแดนบริเวณเขาใหญ่ คืออำเภอปากช่อง อำเภอเนินสูง อำเภอแก่งคอย และอำเภอวังน้ำเขียว โดยมีชายแดนติดต่อทางตะวันออกกับโคราช (โคราชบุรี) ทางตะวันตกจรดสระบุรี ทางเหนือจรดวัชรบุรี และทางใต้จรดปราจีนบุรี

๔) ด้านการเปรียบเทียบข้อมูลเกี่ยวกับสภาพภูมิศาสตร์ขนบธรรมเนียมประเพณี วิถีชีวิต โบราณสถาน พระพุทธสถาปัตยกรรม ภาษา และหลักฐาน/ตำนาน สยาม ในประเทศอินเดียและในพระไตรปิฎก พบว่า ข้อมูลด้านต่างๆ ในประเทศอินเดียไม่ตรงกับข้อมูลในพระไตรปิฎก แต่ตรงกับข้อมูลในประเทศสยามในทุกประเด็น

๖.๑.๖ อภิปรายผลการวิจัย

ผลการวิจัย ทำให้เกิดข้อสังเกต ๕ ประการ คือ

ประการที่ ๑ ความเป็นประเทศมหาอำนาจ ทำให้ประเทศเจ้าอาณานิคม ต้องการสร้างความยิ่งใหญ่ให้ตนเอง โดยการสร้างข้อมูลเท็จให้ศาสนาของพุทธศาสนาเป็นชาวอินเดียที่อยู่ในปกครองของอังกฤษ โดยไม่สนใจความรู้สึกของชาวสยามซึ่งเป็นศาสนิกของพระพุทธเจ้าในสยามและประเทศเพื่อนบ้าน

ประการที่ ๒ ความเกรงกลัวมหาอำนาจ ทำให้ชาวสยามไม่กล้าโต้แย้ง เมื่อชาวอังกฤษเขียนประวัติพระพุทธศาสนาใหม่ ด้วยเกรงฝรั่งจะหาเรื่องมารุกรานเอาเป็นขึ้น

ประการที่ ๓ ผลการวิจัย สะท้อนความเชื่อของชาวสยามที่ฝังแน่นมากกว่าสองพันปีว่า พระพุทธเจ้าเป็น “พระเจ้า” ที่พระมหากษัตริย์ทรงยอมให้อยู่บนพระเศียร จึงเรียกกษัตริย์ว่า พระเจ้าอยู่หัว ซึ่งมีความหมายไม่ตรงกับ King ของฝรั่ง เพราะพระมหากษัตริย์ไทยทรงเป็นธรรมราชหรือธรรมิกราช ทรงปกครองแผ่นดินด้วยทศพิธราชธรรม ๑๐ ประการ ราชสังคหวัตถุ ๔ ประการ และพรหมวิหาร ๔ รวมทั้งประพฤติปฏิบัติตามพุทธธรรมเยี่ยงพสกนิกร พระมหากษัตริย์ไทยจึง มิได้มีอำนาจล้นฟ้า ที่จะเรียกว่า สมบูรณาญาสิทธิราช

ประการที่ ๕ การที่อินเดีย ภายใต้การครอบงำของอังกฤษ นำชื่อเมืองในพระไตรปิฎก ไปครอบหรือเปลี่ยนชื่อเมืองของตน โดยไม่คำนึงถึงทิศทางหรือระยะทางระหว่างเมือง ถือเป็นพฤติกรรมที่ไม่ควรยกย่อง สมกับความเป็นผู้ดีที่ชาวสยามให้ความนับถือ

๖.๑.๗ ข้อเสนอแนะ

คณะผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ ๔ ประการ คือ

ประการที่ ๑ รัฐบาลไทย ควรชำระประวัติพระพุทธศาสนาให้ถูกต้องตามเป็นจริง มิใช่ปล่อยให้สำนักพระพุทธศาสนา ชงเรื่องให้พระมหาเถรสมาคม ลงมติที่ ๕๐๔/๒๕๔๖ ในการประชุมครั้งที่ ๒๘/๒๕๔๖ เมื่อวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๔๖ ประกาศในราชกิจจานุเบกษา ประณามคณะผู้วิจัยเรื่องพระพุทธอุบัติว่า “. . . บิดเบือนประวัติศาสตร์พระพุทธศาสนา สร้างความอับอายขายหน้าแก่ชาวพุทธทั่วโลก. . .” และกล่าวหาว่า บรรพบุรุษไทย “. . . แต่งเรื่องแบบจินตนาไปไกล เพื่อรองรับปฐมนิยสถานี่สร้างขึ้นในถิ่นนั้นๆ โดยอ้างว่า พระพุทธเจ้าเสด็จมาโปรดรับสั่งกับประชาชนว่า พระบรมสารีริกธาตุของพระองค์จะมาประดิษฐาน ณ ที่นั้นๆ . . .”

ประการที่ ๒ ควรมีการศึกษาวิจัยภาคสนามด้วยการขุดค้นดินแดนที่สันนิษฐานว่า เป็นเมือง ในพระพุทธศาสนา เช่น ตำบลสาวะถี จังหวัดขอนแก่น ที่น่าจะเป็นเมืองสาวะถี หรือ เชียงใหม่ที่น่าจะเป็นเมืองราชคฤห์

ประการที่ ๑ มหาวิทยาลัยพระพุทธศาสนา ควรทำการศึกษาวิจัย เพิ่มเติมจากงานวิจัยนี้ ให้ชัดเจนขึ้น

ประการที่ ๔ สื่อมวลชน ควรเสนอข่าวเพื่อให้ประชาชนรับทราบความจริง โดยไม่โน้มน้าวใจให้เชื่อตาม แต่ให้ประชาชนใคร่ครวญก่อนเชื่อตามหลักกาลามสูตร.

บรรณานุกรม

จารีกวัตรศรีชุม (๑๙๙๔). *ศิลาจารึก หลักที่ ๒ สุโขทัย*. พิพิธภัณฑ์พระนครศรีอยุธยา.

คำรกราชานุกาพ, กรมพระยา (๒๕๔๖). *ประดิษฐานสยามวงศ์ในศรีลังกา*.

กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มติชน.

ประกาศเทวดา **สังคายนาพระไตรปิฎก** รัตนโกสินทร์ รัชกาลที่ ๑. พระนคร: หอสมุดแห่งชาติ.

พระไตรปิฎกออนไลน์ **ฉบับมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย** กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์มหาจุฬาลงกรณ
ราชวิทยาลัย

พระธรรมเจดีย์ ปาน (๒๔๔๑.) **พระเจ้า ๕๐๐ ชาติ: อ้อยต้นจืด ปลายหวาน กินนานอร่อย.**

พระนคร: วัดมหรณพาราม.

พระนเรศวรมหาราช (๒๕๐๐) **พงศาวดารกรุงเก่า**

พระนคร: หอสมุดแห่งชาติ.

พระพุทธรูปบาทเขาสมนกฏ (๑๘๒๑). **ศิลาจารึกเขาสมนกฏ หลักที่ ๘**

พระมหาธรรมราชาที่ ๑ (พระยาสิทธิไทย).

พระวันรัตน์ แก้ว (๒๑๓๒) **สังคีตยวงส์.**

พระนคร: หอสมุดแห่งชาติ.

มหาทรสมาคม (๒๕๔๖). ประกาศมหาทรสมาคม ราชกิจจานุเบกษา กรุงเทพมหานคร

Cunningham, Alexander. (๑๘๘๘). ***Encyclopaedia Britannica.***

London: Encyclopedia Britannica, Inc.

Keay, John (๒๐๑๐). ***India Discovered: The Recovery of a Lost Civilization.***

London: HarperCollins Publishers.

Varanas, (2024) www.google.com

O. von Hinuber (๑๘๘๔). ***Selected Papers on Pali Studies.***

Oxford: The Pali Text Society.

ข้อมูลติดต่อ:

ศาสตราจารย์ ดร. ชัยยงค์พรหมวงศ์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช

Email: chaiyongusc@gmail.com

Website: www.chaiyongvision.com

Website: www.buddhabirthplace.com

Mobile: ၀၉၈-၉၉၈-၆၈၃၉